

GLASNIK

PRESVETOGA SRCA ISUSOVA

S dopuštanjem crkvenih i redovničkih starješina.

Uređuje

KAMILO ZABEO

Svećenik D. J. Preradović



ZAGREB

TISAK I NAKLADA ANTUNA SCHOLZA

1903.

Sadržaj XII. tečaja (1903.)

I. Pjesme.

Milog kćeri Mariji	236	Posjerenicima	221
Njegovo te traži Sece	214	Snilo mi se	1

II. Članci, pouka.

Moga li se primiti s bratovština	Nemoj prosim te, kleti 44, 64, 104,
S. I. i odumri i djeca?	143, 203.

Mjesečne molbe:

1. Apoštoilstvo muševa	57	8. Cijena redovničkog života	141
2. Apoštoilstvo svjetovnjaka	24	9. Ljubav k presv. volji Božjoj 161	
3. Pobožnost k sv. Josipu	41	10. Apoštolsko djelovanje za o-	
4. Sinjanje sv. mise	63	mladina	181
5. Pobožnost k Bl. Gospi	81	11. Svagdašnje razmatranje	201
6. Kraljevstvo Presv. S. I.	104	12. Uspostava papize svjetske	
7. Socijalno djelovanje	124	vlasti	222

III. Vjesnik.

Hrentika kronika Sece Isusova.

Apoštoilstvo molitve: Sta-	Kip S. I.: Banjak 234, ja-
traj na Hvaru 191.	senovac 50. Novi u Kukulma 192.
Biskup Marković 234.	Orlovac 234, Zagreb 152.
Blagdan S. I.: Aleksinica 114.	Knjiga o S. I. »Sece Isusovo
Brckovljani 167, Bečko 167, Del-	spasenje naše« 152.
nice 167, Dražnice 166, Kraljevica	Lipanj 125, pob.: Zavalje 125.
167, Orlovac 235, Stenderovci 167,	Misije: Preko 32.
Stehira D. 167, Tounj 167, Zagreb	Naknadna priča: Podgora 131.
166.	Olta S. I.: Kostajnica 78. Pri-
Bratovštine S. I.: Gorica V.	jeđor 147, Županja 8.
32, Murdaskaves 32, Orlovac 235,	Spomenik S. I.: Gradac 109.
Osekovo 32, Vođoder 32.	Župa S. I.: Zavalje 123.
Crkva S. I.: Zagreb 20.	

Iz domaće vjesti:

Kletve zašranjene, Zagreb	176	Ludska Ginja, Orahovica	95
Kraljica sv. kranice, Prijedor	182	Majka B. Trnaska	196

Imovinske vjesti.

Rimi »Majko dobrog svjetla,	Slovenci: Glasnik najvećeg
moj za naše 151. Loma XII. Pa-	Sec 92, Mali časnik 152. Kranjska
pinski jubilej 25. 55. jubilejska u-	pod zastavom S. I. 134. Ljubljana,
jara 156. Dar Franjo Josipa I. 78.	Radike u tvari: dahana 158.
Slavi u Rimu 90. Svetac 90. Zlatni	
časovi 164. Pijo X. Lebor 158. 132.	Auschia, Beč: Zaključilo S. I.
nost 209. Majka Pija X. 215.	za slomljena djeca 210.

Engleska, London: Obratila se
Zitava općina 115.

Ruska: Bratovštine S. L. kod nui-
jata 132.

Afrika: List 228.

Amerika: Kako je našima 126.
Savezne Države: Hrv. društva S. L.

14. Prv. kv. crkva u Allegheny-u
224. Još nikad vidio 16. Pevje-
renik 56. Deset godina preko oce-
ana 176. Glasnik 56, 237. Zahval-
nica 174, 175. Južna Amerika, List
36. Zvezet države Kolumbija 48
Australija, List 219.

IV. Pripovijesti, zahvalnice, razno.

Bog ne da, da ga pouju . . . 56
Javio mu se u snu . . . 11
Od 9 liječnika ostavljena . . . 3
Majka crnačkoga mladića . . . 176
Majkarada . . . 7
Nedokazi i su putovi Božji . . .
156, 206, 226
Po izbor vojske S. L. . . . 171
Ponor . . . 12
Roditelji, ne poujte . . . 96
Šta će ti samostan? . . . 150
Za dva forinta . . . 14
Zašto se tako rađa molim
sv. Ignacija? . . . 128
Zahvalnice: Brat Isusov i obi-
telj: Uvod 53. 1) Suprug i su-
pruga 34. 2) Otac 82. 3) Majka 54.
4) Djeca 55. 5) Sina 76. 6) Kći 92.
7) Brat 112. 8) Sestra 134. 9) Razni
rođaci 154. 10) Dom 164. 11)

Gospodarstvo 153. 12) Imetak 172
13) Zasluga 174. 14) Najbolji knjaž
liječnik 192. 15) Mir i sloga 212.
16) Mnoštvo obrađenja 213. 17) Bla-
žena smrt 235.

Zahvalnice sv. Obitelji 14. Majci
Božjoj 84. Kraljici 14. Krasice 198
Se. Josipa 43. Se. Anđela čestita
173. Se. Franje Ksava. 56.

Sveštice: Iz Hrtinice naše: 15,
36, 96, 216, 237. Iz oporuke bi-
skupa Miketila 196. Kakova što-
vanja ne treba sv. Asten 115.
Kip sv. Stanislava u Rimu. 213.
Leon XIII. Izbor 23. Pija IX. Ličnos.
23. Povjerenici 16. Preko 100 pre-
platnika 16. Prirodorodni — ne-
vjenici? 156. S mjesta natjeran u
laž 196. stizmi, Gnjaj 116.

V. Hrvatska omladina pod zastavom Sreća Isusova.

1. Pjesme.

Čežnja . . . 118
Danjela mojskomu . . . 13
Gdje ima fara? . . . 17
Isuse dobit, mili . . . 137
Kad mi seca igra . . . 177
Moj ideal . . . 117

Papa i Hrvati . . . 100
Pozdrav Djevi svibaja . . . 97
Pred slikom druge Eve . . . 238
U pećali . . . 157
Zadnja pjesma Sreću Isusu . . . 218
Znam . . . 37

2. Vijesti.

Alojzijevo, Semetli . . . 117
Devet služba. Gleda . . . 120
Društvo djevojaka: Bukovo: Vel.
99. Kaša 160. Preko 32. Travnik 199
Zavalle 126.
Glasnik Sr. Is: »kao Glasnik«
220. Mala Ridovka 220. Najmlagji
povjerenici 17, 60, 120. Najmlagja
preplatnika 40. Pava 43. Rosci
gimnazijalac 140. Škola za Glasnik
220.

Iz škole: Djakovo 200. Uniovac 240
Leon XIII.: jedan mladić o Leonu
XIII. 38. Hrvatska omladina 57.
Akademija u Travniku 100. Zastava
S. L. 180. Sladkoga 180.
Loretski spomenik S. L. 60.
Marijni zborovi u Krasnoj 160
Pija X. Čajje, ministariti . . . 238
Posvetnica . . . 140
Srećobitnici . . . 98
U tvenici duhana . . . 137

3. Priloge i sličice.

Dar malica	200	Novi prijatelji	79
Ova mlada prijateljica	179	Pobjedila golubica	58
1. on je apokal. S. I.	218	Razlika uspomena	57
Kako stara ptica poje	139	Šest-godišnji misionar	199
Kuda je slika?	20	U jesenskom vrtu	197
Mala pjevačica S. I.	137	Zahvalnice: Pomoć kod neske	118, 140, Krivac prosvajca 120,
Moja najmlađa pratilatica	228		
Nagjeno hlago	177		

Kazalo mjesta.

Hrvatska: Aleksinica 114, Bakar 134, Baljevac 124, Banja 110, Bistra 36, 237, Bjeleovar 124, Brekovijani 167, Bregi kod Koprivnice 135, Bakovac Vel. 99, Čabar 55, Čavle 193, Dabice 167, Draga 60, Drenova 168, Dubica 32, Duhvara 193, Garica Vel. 32, Gradac kod Kamenskoga 109, Gradec 120, Grižane 76, Hrešnja 237, Jasenovac 34, 90, 96, 118, 134, 137, 219, Karlovac 93, 110, 213, Kostajnica 78, Križevica 167, Krapje 52, Kravarsko 185, Kušelj 216, Luznica 76, Marija Bistrica 80, Martinskavos 32, Maruševac 237, Mrgjadražje 124, Modruš 168, Mrzlopolje 112, Novi u Vnodoia 168, Novska 32, 130, Oskovo 32, Orožac 77, Palančani 155, Persić 77, Ploča 155, Pobjeski 54, Rača 140, Rijeka 139, 193, Šumarića 34, Škofaj 124, Slonj 58, Stolica D. 167, Stupnik kod Zagreba 56, Šarijevo 164, Šimečani 53, Tordac 114, Tounj 167, Trsat 55, 81, Tuhelj 135, Varaždin 84, 58, Voloder 32, Vrbovsko 185, 168, Vučjak 124, Zagreb 30, 35, 79, 93, 99, 119, 120, 140, 141, 152, 166, 176, 179, 186, 192, 195, 200, 206, 229, 226, 240, Zavalja 128, Zlatar 55, *Is raznih mjesta:* 35, 56, 43, 77, 78, 96, 113, 118, 172, 212, 213, 214.

Slavonija: Beravci 92, Bodnjaci 10, Brod n. S. 193, 235, Daruvar 56, Djakovo 56, 200, Gradiste 10, Kutjevo 84, Lipovljani 135, Našice 84, Nova Kapela 168, Orašnica 95, Orlovac 235, 240, Osijek 4, 84, Otok 3, Petrovaradin 4, Podgajci 113, Požega 54, 78, 119, 120, 131, 134, Privlaka 174, Selci 7, Semelci 117, Skenderovci 167, Šitar 10, Šimeče 133, Vinkovci 195, Vrbanja 53, Vukovar 135, 155, 175, Županja 8, 93, *Is raznih mjesta:* 44, 78, 134, 155, 172, 214.

Dalmacija: Dot 77, Drašnice kod Makarske 166, Dubrovnik 120, Glinj na Hvaru 14, Kali 171, K. in 160, Kotor 118, 168, Makarska 134, Novi u Kalitima 192, Podgora kod Makarske 140, 168, Fraznice 94, 116, 139, Preko 32, S.oj 17, 34, 32, 135, Solin 56, Spljet 186, 229, Starigrad juž Braču 191, Starigrad na Hvaru 168, Ston 18, 37, Špetar 134, Šutivan na Braču 193, Topolo 168, 220, Ugljan 168, Vrgorac 114, *Is raznih mjesta:* 40, 93, 119.

Herceg Bosna: Banjaluka 54, 214, Bihać 124, Brčun 167, Deventra 84, 168, Gatagora 92, Hadžići 15, Hidske kod Sarajeva 14, Konjic 18, Ljubuški 220, Marija Zvijezda 77, Metulka 112, Podham 237, Prijedor 147, 183, Paračić 34, 56, 135, Sarajevo 34, 56, 77, 180, 134, 168, 172, Slap kod Sarajeva 15, Travnik 57, 94, 100, 113, 120, 159, 168, 174, 194, 198, Tuzla D. 156, Varski 195, 196, Vilenica 156, *Is raznih mjesta:* 81, 36, 175, 212.

Isra: Brestova 194, Kefas 14, Klara 114, Lunke 175, Mošćenica 168, Pacin 40, Polj 54, 76, 112, 120, Vrtnik 14, *Is raznih mjesta:* 20, 43, 213.

Ugarska: Magjorija 120, Prelog 14.

Novi u inozemstvu: Beč 98, 230, Časka 194, Amerika 14, 16, 36, 56, 136, 174, 175, 176, 224, 237, Australija 216.

S. N. V. S. B.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA



Broj 1. Siječanj 1903. God. XII.

Izlazi mjesečno jedanput. Stoji na godinu 48 fil., a kuća dostavlja
ili s poštom 72 fil., sa inozemstvo i K. 20 fil.

Snilo mi se.

Snilo mi se, da mi domem Crveno se razli more, Obuhvati silnim valom Preponosne sve mu gore.	Sretno Hrvat morem plovi, Ne boječ se olujine — Veselo si jadra spušta, Dok mu luka sretna sine. —
Tek što drhtou njeg'vi vali, Nesta zlobe, nesta bune, Jer proguta dušmanina I njegove faraune.	San je ovo, san tek bio, Al mi mislo sinu nova: Crveno je nama more Glasnik Srca Isusova.

Po njem dušman svaki pada,
Hrvat sretno cilju hrli.
Blago onom, koj' kô brata
Glasnik ovaj sretan gri!

Ivančica



Namjena molitava i dobrih djela u siječnju.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Leona XIII.).

Apoštolstvo svjetovnjakâ.



mijem li i ja, koji nijesam svećenik Božji, nijesam nasljednik sv. Apoštola, nešto po-
raditi na slavu Božju i na spas neumrlih
duša? — Tako je već mnoga revna duša
(kojih puno ima među čitateljima „Glas-
nika“) pitala, a možda od čednosti doista
se nije odazvala gorućoj želji svoga srea.

„Nijesam svećenik, ne smijem.“ —

Ne, ne, revna dušo, koja ljubiš Presv.

Srce predragoga nam Spasitelja; ne, nije
tako! Bio ti seljak ili zanatlija, bio učitelj ili radnik, bila
učiteljica, sluškinja, seljanka ili što mu drago: svi ste po-
zvani, a od Isusa pozvani, da mu pomognete širiti kraljev-
stvo njegovo na svijetu! Vi svi, možete biti „apostoli!“

Na to vas danas i potiče sv. Otac Leon XIII., koji je
blagoslovio nakanu apoštolstva molitve za ovaj mjesec:
„Apoštolstvo svjetovnjakâ.“

Istina, u prvom su redu pozvani svećenici Božji, žup-
nici, dušobrižnici, da budu pravi apostoli Isusovi. Ali evo:
„*Zetva je velika, a poslenika je malo.*“ Neka ih dakle svaki,
tko i kako može, potupire u njihovom svetom zvanju —
pa će i on s njima dijeliti krunu apoštolata!

Šta vidimo? Nerijetko se znađe dogoditi, da vjernici
svojim dobrim i revnim župnicima prave svakojakih nepri-
lika, te smućuju općinu. Nije li bolje, da svećenika u sva-
kom svetom poduzeću pomažu? Blago si ga župi, gdje je
sloga i sporazumljenje između župnika i učitelja i načel-
nika i ostalih članova općinskih službenika! Blago si ga
župi, gdje je sve „*jedno srce i jedna duša*“ sa svećenicima,
kao što je to bilo kod prvih kršćana! Koliko se taj može
dobra učiniti na slavu Božju i na spas neumrlih duša!

Narode, stoj uz svoje svećenike, kao vjerno stado uz
dobroga pastira! Nemaš ni boljih ni vjernijih prijatelja,
nego svoje svećenike. A uz njih i s njima i ti radi na spas
svoje braće i sestara u Isusu! Budite apostoli!

Sami svećenici često ne mogu uspjeti u svojoj pre-
tjeranoj i nepotrebnoj skrbu, ali i zato što ih ne pod-

upiru ravne duše. Ne možete vi sve, što može svećenik; ali možete mnogo, što svećenik ne može! Ne možete vi propovijedati, sv. sakramente dijeliti. To može samo svećenik. Ali možete ovu i onu smutnju ukloniti iz općine. Možete ovu i onu izgublenu ovcu povratiti u naručaj dobrog pastira. Možete ovoga i onoga koji je dosada slabo mario za kršćanske dužnosti, opet dovesti k sv. misi, na sv. ispovijed, sv. pričest. Možete ovoga i onoga odvratiti od nesretnoga klatarenja i pijanstva, od bogumrske psovke i kletve, od svagdje i neprijateljstva. To, i mnogo drugo, možete vi, a ne može sâm svećenik. Možete i ovoga i onoga odvratiti, da ne drži i ne čita zlih knjiga, zlih novina i časopisa, što se danas na žalost sve to više šire među narodom. A mjesto toga možete mu preporučiti dobre knjige i časopise, čisto katoličke spise. Možete im svoje dobre knjige posaditi, možete im iz njih čitati..... Dosta! dosta! Vi već vidite, da svašta možete, čemu ne može dospjeti revnost ni najrevnijega svećenika; jednostavno jer on ne može sve sâm.

Evo dakle, da vi smijete i možete biti „apoštoli“, i to ne samo apoštoli molitve, nego i apoštoli dobrog života, apoštoli raznih dobrih djela, a svakako apoštoli dobrog primjera! Svaki, koji vodi uzoran kršćanski život, već je tim pravi apoštol. Tko je revni štovatelj Presv. Srca Isusova, taj će i biti takav apoštol. S toga, u kojoj god općini ima doista revnih štovatelja Presv. Srca Isusova, tamo će oni malo po malo kao kvas prožeti čitavu općinu, te će se sve njezino lice preobraziti u pravu uzoropćinu Presv. Srca Isusova!



Od devet liječnika ostavljen.



Presveto Sree Isusovo nije još, a i ne će prestati dijeliti izvanredne milosti onima, koji mu se u svojoj potrebi utječu. Evo dokaza: Živko iz Otoka (Slavonija) bio uvijek štovatelj Presv. Srca Isusova, pa je kao vjerna ovca rado sljedio glas svoga pastira, upute Presv. Srca. Živio je, osobito zadnjih godina, život pravoga kršćanina, revnujući u svemu, što je Bogu i dobrim ljudima milo i drago. Godine 1901. unovačiše ga u vojnike, te se

početkom listopada morade odijeliti od svih, koji su mu sreću prirasli: od oca, majke, vjerne supruge, maloga sinčića i ostalih rođjaka i pogje u Petrovaradin u vojništvo. Vojništva se nije plašio, nego ga utulo to, što ne će moći u onoj mjeri svoje pobožnosti obavljati, kako je to dosada mogao. Kao vrijednoga vojnika pustiše ga na dopust već na Božić. Došao nam na Božić zdrav i vedar, pa kad nam kazivaše, da mu nije teško biti vojnikom, radosniji smo bili, jer smo znali, da mu onda nijesu ni teški dani vojničovanja. Poslije Božića vrati se u Petrovaradin, ispratiše ga i ovaj puta naše želje i molitve.

Ali gle, početkom srpnja sljedeće godine (1902.) stiže nam glas, koji nam kazuje, da je Živko ljuto nastradao. Ubode nas duboko u srce ta riječ. Pa u istinu nastradao. U jednom hipu lijeva ruka i lijeva noga otkazaše poslušnost. Lijeva ruka poče se sama kretati od prsa pokraj rebra prema legjima i natrag, a da ju on nije mogao zaustaviti. Njirući se tako ruka sama od sebe i ribajući se o rebra, nekoliko je košulja na njemu poderala, a siromaka izmučila trzajući. Isto tako i lijeva noga sama se kretala naprijed i natrag uz silno trzanje, a da ju patnik nije mogao umiriti. Prenesoše ga u vojničku bolnicu. Dva mjeseca ležao je tuj. Svaki dan ga pregledavalo pet liječnika. Liječili, elektrizirali ga, kupali, medicinirali i t. d. — ali pomoći nikakove.

Teško si je predstaviti, koliko je siromak trpio.

„Neizlječiv je“, rekoše liječnici, te ga poslaše u pratnji vojnika u Osijek. Deset dana sprovede u osječkoj bolnici. Svaki dan ga četiri liječnika pregledavali, lijekove davali. Al' badava! „Neizlječiv je“, rekoše i ovi liječnici. „Neka ide kući, jer za vojnika nije, 'niti će ikada biti.“ Obećao mu pribaviti i mirovinu, potporu, što li, kao za sva vremena nesposobnomu za rad, a u vojništvu nastradalomu. Dadoše mu i opet vojnika, koji će ga dopratiti u Otok, u dom i rod, a na užas i žalost svih.

Kada ga ugledasmo u našem selu u pratnji i potpori vojničovej, potekoše nam svima suze smilovanja i teške žalosti. Nijesmo vjerovali, da bi to mogao biti naš kršni Živko. Bogalj, bijednik, s'rvan, izobličen, izmučen, patnik, pravi patnik. Sažaljivalo ga sve živo, ali pomoći nitko nije mogao, ni znao. Na sva sažaljivanja odgovorio bi Živko:

„Bogu hvala i za ovo, što mi je poslao! Ja se njegovoj svetoj volji pokoravam.“

Ali gle, nije Živko zaboravio, da osim onih devet



Oltar Sree Isusova u Županji.

liječnika, koji su ga marno liječili, ali ga izliječiti nijesu mogli, ima liječnik, koji je „izvor svake utjehe“, koji je „spasenje onima, koji se u njega ufaju“, ima Presv. Sree Isusovo, „bogato za sve, koji ga zazivlju“, „vazda

gorući ogañ ljubavi“, pak odluči u njemu lijeka potražiti. Odluči devetnicu držati njemu na čast, ispovjediti se i pričestiti i sv. misu dati čitati. Započeo devetnicu 2. listopada sa sv. ispovijedi i pričesti. Teškom mukom — sjedeći — ispovjedio se u crkvi. Onda pristupi k oltaru, da se pričesti. Kleknuti dakako nije mogao, nego stojeći primi sv. pričest. Ali gle, što učini živa vjera u Presv. Srce Isusovo: U onaj čas, u koji je Živko primio u sebe sv. pričest, ruka se smiri, a on mogaše s njom sada kretati ili mirovati kao i prije bolesti.

Nastade komešanje u crkvi i uzbugjenje. Ne vjerujemo! Obilazimo oko njega, ispitujemo ga, je li mu se kadgod, barem na čas, ruka smirila bila. „Nikada do sada.“ odgovara nam i uvjerava nas. Raznio se glas po selu: „Čudo se dogodilo!“

Pa i jest se dogodilo, jer posvjedožiti može lijepi broj prisutnih vjernih duša, koji su svojim očima vidjeli.

Svaka duša prisutna zahvali Bogu velikomu za toliku milost. A kakav je uzdah duboke zahvalnosti iz srca i duše Živkine vinno se pred prijestolj Svemogućega, može si svaki lako predstaviti.

Valjalo je još i nogu izliječiti. Devetnica potrajala i dovršila se. I gle, tri dana poslije svršene devetnice Živko se noću probudi oda sna, te osjeti, da mu se je i noga umirila. I doista ustade zdrav. Eno ga sada gdje se oporavlja od teške bolesti, a ujedno već manje poslove obavlja, da, čim se oporavi, i opet svoje težačke poslove obavlja kao i prije bolesti. Nema dana, kada ne bi Živka vidio, gdje u ruci drži molitvenik, iz kojega se zahvaljuje Presv. Srcu Isusovu, što je njemu povratilo zdravlje, a roditeljima sina, supruzi muža, te sinčiću hranitelja i hranitelja. S toga: „Nek hvaljeno i slavno — U svaki bude čas — To divno sveto Srce, — U kom je jedin spas!“ —

Očesidac.

„Od prve do zadnje riječi,“ dodaje vlč. g. župnik Ivan Radić, „dopis taj sadržaje suštu, živu istinu, vjerno prikazanu. Događaj može posvjedožiti dosta njih prisutnih. Gosp. kapelan domaći ispovjedio ga, a ja sam ga pričestio. Živko je sada živ i zdrav, te obavlja svoje poslove.“

Maškarada.

Bilo u siječnju g. 1900. U nekom slavonskom selu strani useljenici slavili svadbu. Veselje i obijest prevrćila svaku mjeru. Neki nesretni delija, isto tako inostranac, ustane i predloži, neka se sutradan priredi maškarada. Sve veselo pristane. „Ali kako ćemo?“ — „Oponašat ćemo Tijelovsku procesiju!“ — Stade ih grohotan smijeh. Rekao bi, da se i vragovi s njima smiju. — „Tko će biti svećenik?“ upitaju. — „Hoću ja, ako vam je pravo!“ nastavi njihov kolovogja. — „Odakle ti svećenička oprava?“ — „Lako za to! uzet ću suknju od ženskinje i druge ženske haljine i urese.“ — „A pokaznica?“ — „Imam oveće okruglo zrcalo s drškom. Baš će nalikiti pokaznici. Hahahaha!“ — A vi se drugi oblačite kao ministranti: sve u ženskim suknjama.“

Bilo je među svadbenim gostima bez sumnje i takovih, koji su se u dnu duše zgražali zbog tako bogogrđnih prijedloga. Ali im nesretni ljudski obzir zatvorio usta. Ta, sve je vikalo i urlikalo kô u vrzinom kolu, gdje vrag svira, a vještice igraju.

I tako se sutradan, 18. siječnja, naum doista na dlaku izvede. Tu je njihov kolovogja, obučen kao svećenik; tu ministranti, koji neprestano, kô pomamni, zvone; tu je čitava povorka bogohuljitelja. Uz razuzdanu pjesmu progloše selom. Pred općinskim uredom poklecaju, a tobožnji svećenik, vražji sluga, prišesti ih kruhom, što ga nosio u džepu.

Nu Bogu hvala! nijesmo u Francuskoj, gdje se slične, javne sablazni šutkom trpe. Sve se selo uzbunilo. „To ne smije proći bez kazne!“ U ime sviju optuži ih kod suda vrli općinski bilježnik. Parnica dugo se zavljučila. Napokon stiže ih zaslužena osuda. Kolovogja i čitava mu pratnja budu odsugjeni, tko na 14, tko i na više dana zatvora.

Tu, u samom zatvoru, oboli početnik te bogomrske maškarade. Bolestan vrati se kući. Za malo, eto ti smrt, Božji glasnik, pokuca na njegova vrata. Dozvaše g. kapelana B., da ga providi. Kada ga valjalo pričestiti, položi veleš, gospodin sv. hoštiju bolesniku na jezik. Nu gle čuda! Tek što je bolesnik usta otvorio i jezik pružio, da primi Presr. Tijelo Isusovo, a jezik, na kojem je ležala sv. hoštija, isti se čas posve ukočio. Tri puta kušao bolesnik, da jezik povuče, ali ni maknuti. Sav svijet, što je bio u sobi,

upropastio se od straha i užasa. Tko nije tu vidio ruke Božje? — I sâm se bolesnik sjetio i teško uzdahnuo. —

Tada će veleč. g. kapelan opomenuti bolesnika, neka zazove Presv. Sreće Isusova. I netom je bolesnik poslušao savjet, mogao je, premda dosta teško, progutnuti sv. hostiju. Bilo to 18. ožujka 1902., baš dvije godine i dva mjeseca iza one bogogrđne procesije, gdje je on tobože dijelio sv. pričest. Još isti dan, malo iza kako je primio sv. sakramente, ode Bogu na istinu. Bio je od Boga za života na izgled kažnjen, nu kako se nadamo, i pomilovan od Presv. mu Sreća, izvora svakog milosrgja.

Bog mu duši pokoj dao, a drugi se od njega naučili, da se ne valja rugati svetinjama sv. vjere naše!



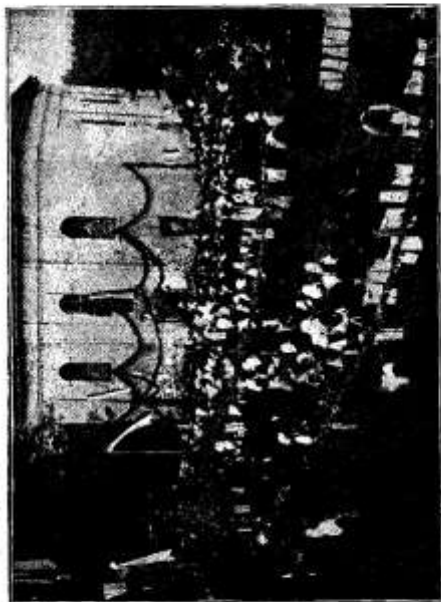
„To se ne da opisati!“

(Vidi slike strana 5. i 9.)

to se to ne da opisati? pitaš. — „Ne da se opisati“, javlja nam iz *Zapadne* u Slavoniji jedan dopisnik, — „sveto oduševljenje naroda, kad je bila posveta našega prekrasnoga oltara Sreća Isusova. Znam, da su se i čete nebeske tomu radovala. Ushićen uzimam pero u ruke. Čuj, Glasniče, što po tebi hoću da javim. Bivši naš nezaboravni kapelan, g. Mirko Kutuzović, uspalio je ovdje ljubav prema Presv. Sreću. Plamen taj obuhvatio je brzo srca naša, i mi se odazvasmo najpripravnije i prijavismo se u štovatelje Bož. Sreća.

U brzo bi g. 1899. osnovana bratovština Sreća Isusova. Svake prve nedjelje pobožnost. Nije dosta! On potače zamisao, da si dobrovoljnim prinosima podignemo u našoj crkvi dostojan oltar Bož. Sreća. Gorljivom se pozivu još gorljivije odazvaše užgana srca. Prinosi se sabirahu. U to nam on bude premješten. Naš uzorni župnik, vel. g. Luka vitez Falić, preuze svu brigu na se. Njegova je misao bila: što ljepši oltar, ne žaleći ni veće žrtve. On naruči u Tirolskoj oltar za 1400 kruna. Dugo ga nije bilo; sve je neustrpljivo čekalo — skoro godinu dana. Nu koliko je bilo udivljenje naroda, kada ga je napokon ugledao! Takva šta još nije vidio! Ina u Slavoniji puno

oltara i kipova Sreća Isusova; ali oltar županijski odnosa slavu sviju. Na oltaru kipovi Sreća Isusova i svetih mučenika Ivana i Pavla. Na predoltarju tri prekrasne rezbarije



Slavlje Sreća Isusova u županiji

predstavljajući rođenje Isusovo, krštenje i prikazanje u bramu; sve u živim bojama. Narod vidjevši tu krasotu, nije žalio onih 1400 kruna, a ne bi žalio da je i više dao.

Oltar je završen, oltar je divan: na kad će biti posveta? — Na Ime Marijino! (1901). Sastavio se odbor, sa župnikom i mjesnim načelnikom. Oni sve tako uredili, da će se posveta oltara spominjati, dok bude i jednog očevica. Tri dana trajala priprava. Naši mladi ljudi iskitili crkvu i do nje ulicu. Pred crkvom bio je slavoluk u obliku krune na četiri stupa. Duž ulice, ovamo do blizu Save, onamo do škole, bili su posagljeni stupovi, i to s obje strane ulice. Stupovi su bili spojeni cvijetnim vijencima, s kojih su visjeli lampioni. Na vrhu se svakoga stupa vijala hrvatska trobojnica. Pred crkvom, kud okom vrneš, sami vijenci, zastave, lampioni, žižci u pužićima i otrag rasvijetljeni natpisi. Dogde li tugjinac, te završeno pita: „Čemu sve to?“ pokazat ćeš mu rukom na crveni natpis u srednjem prozoru: „Slava Bož. Sreću Isusovu!“ Kad se noći posvete sve to rasvijetlilo, crkva je blistala od sjaja, kao nakićena zaručnica Isusova. Sada se u večernjoj tišini i u večernjem mraku držala i procesija. Kakovu tišinu? kakav mrak? Ne, ne; sve protivno! Zvona svečano udaraju; mužari zaglušno gravaju; ushićena pjezma Sreću Isusovu silno se ori: lampioni, žižci, svijetle na prozorima kuća: sve to gori, sve to svijetli. Uz to još pred crkvom „bengalske vatre“, prakavci i žabice svake ruke. Crkva je drhtala od gromkog pjevanja, a sreća od ushita. Crkva je blistala od svjetlosti, a lica od radosti. Sutradan, na dan posvete, u pet sati jutrom, zvona i mužari svakoga ugodno oda sna probudili. „Šta spavaš? Moli se, pjevaj, ushićuj!“ U osam sati evo tri ogromne procesije: jedna iz Gradišta, druga iz Stitara, treća iz Bošnjaka. U 9 sati propovijed, dugo željkovani blagoslov oltara, svečana sv. misa, a zatim opkod, kakova još nije bilo u županji od pametara. Sve po četiri mladića nosila kipeve sv. Ivana i Pavla i Sreća Isusova; mladići u bjelini, trobojnice im oko pasa, pet prata široke trobojnice preko prsja. Kraj njih djevojčice u bjelini s trobojnicama. Za Presv. oltarskim otajstvom sve oblasti, mjesna inteligencija i ostali narod. Procesija bila duga dva kilometra. Naroda se računalo do četiri hiljade. Te krasote mnogi još ne vidješe, a možda i ne će nikada. To samo može vjera i vjersko oduševljenje. Zaista nema slave nad slavama rimokatoličke Crkve. Tek u jedan sat po podne svršila se ushitna ova svečanost.

[Signature]

Javio mu se u snu.

 a otoku Cejlonu, u Indiji, uputi se misionar o. Schaefer D. I. u nutarnje šumske krajeve. Na jedan put dotrči preda nj neki čovjek u dragocjenom odijelu, baci se pred njim na koljena, te ga stade vruće moliti, da bi ga pokrštio. „Prijatelju,“ reče sav u čudu o. misionar, „što te natjera, da tako silno želiš postati kršćaninom?“ A onaj će na to: „Neki sveti muž javio mi se u snu. Odijelo i držanje odavalo mu veliko dostojanstvo, a lice mu bilo ozbiljno i prijazno. On me je opominjao, da se dadem krstiti. Isprva nijesam mario za to, misleći: to je tek san. Nu kada mi se onaj sveti muž još dva puta u snu javio, nijesam više imao mira, dok te ne potražih i ero ne nagjah. Molim te, oče, krsti me!“ I u istinu bio je taj odlični urojenik veoma dobro raspoložen. Misionar počeo ga podučavati u našoj sv. vjeri, a on je skoro dokazao, kako je iskrena i junačka njegova odluka. Morao je bo pretrpjeti mnogo progona: nu on ostade nepokolebiv.

Otac Schaefer pokrsti ga kao većom svećanosti u stolnoj crkvi grada Galle, u prisutnosti mnogih vjersika i katekumena. Potom vodi ga misionar po crkvi, da mu pokaže sve njezine znamenitosti. Najednput naš novi kršćanin, kô izvan sebe, stane i pruži obje ruke prema jednomu kipu Presv. Srca Isusova te klikne na sav glas: „Tko je taj ovdje? Oh, kažite mi, tko je taj? Jerbo znajte: on je, koji mi se toliko puta javio u snu, te me opominjao, neka se dam krstiti. Jest, on je isti, baš isti! Nu tko je on, da ga već jedan put znam?“ Otac Schaefer sve mu istumači. Sretni novokrštenik pada pred kipom Srca Isusova na koljena, tople mu suze udiše niz obraze, te ganutim glasom sve jednako vapi: „Jesu tuma ni! Jesu tuma ni!“ to jest: „Isuse Gospodine moj! Isuse Gospodine moj!“ Malo poslije pokratije se i djeca njegova. Samo mu žena još poganka, jer se boji svojega brata, koji je budistički svećenik.

I mi, dragi čitatelji, imamo da zahvalimo milost sv. vjere Presv. Srcu Isusovu, makar nam se i nije javilo ni u snu ni na javi. Budimo mu za to zahvalni! Čuvajmo sv. vjeru kao zenicu u oku. Slašajmo sv. rimo-katoličku Crkvu, koja je jedina žuvarica prave vjere Kristove!



Ponor.

(Prijevoda mladi hrvatski vojnici.)



azad tri godine —
bilo mi je dvade-
set ljeta — po-
gjem ti ja potajno, a da
nije ni otac ništa za to
znao, od kuće u strani
svijet putovati. Baš je
zima; jao si ga putniku!

Ne mogu dalje. Zaustavim se u jednom
gradu, da tražim posla. Konobar sam. Obi-
lazim sve gostione, obijam se od nemila
do nedraga, hoće li me tko primiti u
službu. Progju dva, progju tri, četiri i pet dana, ali posla
nigdje ništa. I eto jada iznenada. Svu novcu potrošio,
ama nemam ni prebijene pare, a ipak valja stan pla-
titi, jer usred zime ne da se prenoćiti pod vedrim nebom.
Hoću li prosjačiti? Stid me je, pa i policija ne da. Da si
me tada vidio onako blijeda, drhtava od zime, gladna, u
istrošenom odijelu; držao bi me za razmetnoga sina. Pa
i jesam! Nijesam li zar oca utekao; sve, i zadnju paru
protepaao? Primio bih u toj nevolji ma i najprestiju službu,
samo da nekogod utažim glad, ah ljuti, ljuti glad!

Bože dragi! da imam bar kojega znanaa ili prijatelja
u gradu! Kud ću, kako ću? Pomoći mi otkuda! — Tad na
jedanput dogje mi misao: „Ubij se, i nestat će sva-
koga jada. Prosjačiti ne smiješ; uhvatit će te stražari,
bacit će te u zatvor, a onda? — Onda će te kao zločinca
poslati kući. A s kojim ćeš obrazom, jadniče, stupiti pred
oca? Bolje da si mrtav. Ubij se, uništi taj jad, ubij
se!...“ I ova mi misao strašno bućila po glavi, i na skoro
tako preote mah, te ti jadnik zaista odlučim, da si život
skončam. Ali kako? — Sad se sjetim, kako sam nedavno
blizu grada vidio jednu strmu stijenu, uz grozan duboki
ponor. Da, ovo je moje stratište. Idem, skočit ću u ponor,
bit ću s mjesta gotov i bar imam od kamena grob. Dobro!
Ustanem i hajde, da si potražim onaj užasni grob.

Idem ti jednom ulicom. Bio sam uzrujan. Sree mi jako
kucalo. Ali ne će dugo! Dogjem nenadano pred jednu
crkvu. Ogledam se. Bila je sama katedrala. „Ah!“ pomi-

slim si, „u ime Božje idem još jednom u ovome životu u crkvu, da se Bogu pomolim i njemu dušu svoju preporedim.“ (im stupim u crkvu, opazim oltar Presv. Sreća Isusova. Kleknem pred njim i potražim se Presv. Sreću, u kakvoj sam bijedi i nevolji: „O smiluj mi se, premilostivo Sreće Isusovo, smiluj mi se!“ I tako sam se molio neko vrijeme. Sada ustanem, oprostim se s crkvom i izagjem i — — s Bogom, svijete, s Bogom! — — —

Ali gle, na jedan put, baš kao da mi tko prišapnuo, pane mi na um, da baš u ovome gradu imam dobrog prijatelja. Nijesam ga se prije ni sjetio. A ... da ... zaista ... on je baš ovdje ... Upitam se za njega, te ga skoro i nagjem. I eto ti veselja. — Zar nam ti, Andrijo, u naš grad? — uskliknu on od radosti uzbuzjen. Stadosmo se baš prijateljski razgovarati. Primi me, kao da mu je brat došao.

— Pa kako ti se mili, prijatelju, u našem gradu? — zapitat će me on.

— Hvala na pitanju, prijatelju, nego baš slabo.

— E, pa zašto?

— Kako ne će, kad poslu ni traga, ni glasa. A šta će ovdje bez posla?

— Gle, ti govoriš, kao da ćeš danas otputovati?

— Pogodio si, prijatelju. Pa moram, kako vidiš.

— Pa imaš li novaca za put?

— Po malo, prijatelju.

U istipu nijesam imao ni šuplje pare. Gle! sada otvori on svoj pisani stol, izvadi priličnu svoticu, te mi ju pruži. — Evo ti, reče, za put, da imaš malo više.

Možeš si već pomisliti, mili štihoć, koliko je bilo moje veselje. Činilo mi se, kao da sam se prepородio, te nijesam znao od veselja, kako da dobromu prijatelju zahvalim. Nakon srdačnog rastanka odem odmah u onu istu crkvu te zahvalim Presv. Sreću Isusovu, što mi tako brzo uslišalo molitvu. Onda ja još isti dan otputovah u drugi grad, i tamo dobih posao, da se ljepšemu nijesam nikada ni nadao bio. Bože dragi, na daru ti hvala!

Mjesto užasnog ponora smrtnoga, našao sam ponor ljubavi i milosrđa u Presv. Sreću Isusovu. U ovaj se ponor bacih. U njem mi je dobro! Iz njega radošno kliknem: Hvaljeno i slavljeno neka bude na vijeke premilostivo i Presveto Sreće Isusovo!



Zahvalnice svetoj Obitelji.

— Dijete spaseno, Kerlan (Istra). Dno 7. travnja god. 1889. ležao nam mali Josip, komu je tada tekao 50 dana bilo, u zipci i, kao što obično mala djeca kad leže nausnak, počeo plakati. Trogodišnja kćerka naša Marija, ko dijete, haci malome u usta komadić grbava drveta, a da ni sama htjela nije. Drvce pobjeglo u grlo i zatvorilo mu dušnik. Nakon pet časova dijete počelo zatvarati oči, a žena moja i ja žalosni gledasmo, gdje nam se dijete muči i bori o život. Pomoći mu ne možemo. Liječnik više nego 3 sata daleko, pak što bi nam on i koristio? Žena moja na pola mrtva od užasa, držala u saruđu predrago čedo. I tako rastuženi klekismo pred sliku sv. Obitelji, te smo se vruće stali moliti, izmolismo prvi članak devetnice u čast bl. Gospe Pompejske. Baš kad smo dovršili »Zdravo kraljice«, dijete baci van iz grla ono drveće, koje ga je gušilo, i rasklopi oči. — Onaj komadić drva objesio sam pred slikom sv. Obitelji na vječni spomen, a naš mali Josip čil nam je i zdrav, te raste i napreduje u svemu dobru.

— Ozdravila. *Prelog* (Megjmurje). Prije par mjeseci stigla me teška bolest. Od svega svijeta ostavljena, te u velikom stranstvu, nijesam mogla računati, da ću opet dobiti izgubljeno zdravlje. Što da učinim, od kuda da pomoć tražim? Odlučih sam deveticu obaviti u čast sv. Obitelji, te zaključiti tu pobožnost sv. ispovijegju i pričestju. Osim toga zagovorih se, bude li mi pomoć stigla, da ću taj slučaj u Glasniku objelodaniti. Hvala sv. Obitelji! U linji čas poslije učinjene odluke očujela sam pomoć, a sada sam poave zdrava.

Svaštice.

— Hrvatska društva Sreca Isusova u Americi. »Narodna hrvatska zajednica« u Sjevernoj Americi brojila je prije godinu dana (sr. Glasnik 1902. str. 73) između 175 društava, čelici društva Sreca Isusova. Danas ih ima 306, a između njih 8 društava Sreca Isusova. Dakle među 31 novih društava ima toliko društava Sreca Isusova, koliko između prijašnjih 175. To će svakako vrlo veseliti Novotatelje Bož. Sreca! Nova društva Sreca Isusova jesu ova: 1. Društvo »Vitez Sreca Isusova« Oda broj 176. u *Butlandu*, država *Illinois*. Broj članova 21. — 2. Društvo »Pomozi nam Presv. Srce Isusovo« Oda. 194. u *Mosconu*, država *Pennsylvanija*. Obdržava svoje redovite sjednice svaku drugu nedjelju u mjesecu. *Charleroi*, država *Pennsylvanija*. Broj članova 19. — 3. Društvo »Sreca Isusova« Oda. 193. u *Atempus*, država *Tennessee*. Obdržava svoje redovite sjednice svaku nedjelju po prvom. — 4. Društvo »Sreca Isusova« Oda. 197. u *Mosconu*, država *Pennsylvanija*. Obdržava svoje sjednice svaku prvu nedjelju u mjesecu. Broj članova 17.

A gdje su hrvatska društva Sreca Isusova kod nas doma?

— Za dva forinta. *Glinj* na Hvaru (Dalmacija). »Čajte i oru!« — pise nam veleč. g. Andrija Perić, župnik. — »Bilo je 15. siječnja 1899. u nedjelju, baš na ime Isusovo. Poslije podne stao se jedan čo-

vjek pred puno naroda rugati svetim stvarima, govoreći: »Tko će mi dati dva forinta, pa ću se odreći Boga, odreći Crkve, sakramenata, isповijedi, pričesti, odreći popa i svega!« Srijet te slušao: jedni se zgražali, drugi mu se smijali, a on još ponavljao: »Hoću! Toga mi!« Kada je bilo u večer, zavadio se sa svojim rođacima i dobro ih natjerao. Sutra dan pogju oni, tko zavezanom glavom, tko rukom, na kotarski sud, da ga tuže. On pako zdrav zdravet pogje na rad. Čuvši, da se oni pošli na sud, reče: »Neka im sad izvadi sud i Bog, što sam im davao!« U večer zdrav se povratio kući, zdrav vederao i legao. Sutradan u jutro zdrav ustao i ručao. Oni, što su otišli na sud, još se nijesu bili povratili. Naš bogohuljac lati se vinogradarskog oruđa, te hoće, po običaju, i danas na posao. Još nije prekoradio praga svoje kuće, kada se na jedan put uhvati za grlo, te poviče: »Ajme, ajme, žmo! umrijet ću, ajme!« I tako, zovući u pomoć, ne Boga, nego ženu, prevall se, osta s mjesta mrtav, i potmi kao ugaj. Ni s Bogom ni s rođacima nije se izmirio. Lajdnici su ga parali treći dan, i nijesu na njemu našli znaka, da ga je tko ubio. Ispunila se ovdje ona:

«Ljudska pravda plaća sporo, —

Božja pravda plaća skoro!«

— Što ću ja sada? — Jedan bravar, rodom Hercegovac, pripovijeda ovo: Imao sam 68 pretplatnika. Našao sam lijepu službu kao strojovodja u A. (Bosna), predao povjereništvo drugima, te se preselim. Ali nijesam ni tamo zaboravio na Glasnik Srca Isusova. Primicao se je komac godišne (1901), a ja stadoh misliti: »Što ću ja sada? Hoću li biti sretan i u buduću godinu, da što doprinesem na slavu Srca Isusova, u ovom malom mjestu?« — Stanem uvjeravati ljude, kako imaju neterpivo blago oni, koji Glasnik imaju i koji ga šire. Ali hndava. Ljudi hoće, da se odmah ujure. S mjesta hoće, da im njiva rodi hex sjemena. I tako ja tuhan sakupih samo osam pretplatnika. »Hvala Bogu!« pomislim, »ovo Božić, pisat ću listari, da mi pošalje 8 brojeva za novu godinu.« Kad al' na jedan put listonoša na vrata. »Koja dobra?« mislim si: »možda od kuda list?« Kad al' listonoša izvadi iz torbe jedan snopić crvenkapica t. j. Glasnika Srca Isusova. »Što to?« zamislim. »Možda od prošle godine?« Kad ja otvorim snopić, imam šta i vidjeti: 68 broja za novu godinu, Što ću ja sada? Stanem si misliti, kad al' na jedan put kô da mi netko reče: »Hija, prekosića je Božić. Lako ući u H. jednoga ili dva povjerenika; a oni mogu Glasnike podijeliti novim pretplatnicima.« Ali u H. ima dva sala. To je daleko! Što ću ja sada? Odem ja prvi dan Božića jednomu momu surođu, da mu šestitam sretan Božić i porogienje Isusovo. Kad tamo, ovo jednoga čovjeka upravo iz H. mogla susjeda krani kum. Upitamo se za zdravlje, i ja mu odmah ponudim Glasnik, da bude pretplatnik. Odmah on pristane. A ja ga opet ponudim, ne bi li on bio i povjerenik? Ja mu donekle rastumačim, kako se to ima raditi, pa mu još dam svoju knjižicu za povjereništvo. A on se primi odmah drage volje i još mi odmah obeća, da će se brižiti za 27 pretplatnika. Ja mu izbrojim 27 brojeva, i on ih namah primi. Bog mu dragi blagoslovio njegov trud! Sada sam miran do polovine. 8 trebam atm. Još mi dakle ostaje 28 komada. Što ću ja sad? Pade mi na um, da idem u S. ... g. župnika. Nije daleko onamo. Odem ja odmah i zamolim g. župnika, ne bi li on primio ovih ostalih 28 brojeva? Na moju sreću namislilo je i on sam naručiti nekoliko bro-

jeva za svoju bupu, i ja mu predadoh gotove Glasnike kao novu povjereniku. Iko sad sretniji od mene? Uz pomoć Božju našao sam nove povjerenike, a oni će već naći i pretplatnika. Hvaljen Isus i Marija!

(Naš prijatelj mogao je onih 68 Glasnika jednostavno vratiti tiskari, pošto ih je dobio samo nesporazumkom. Nu on to ne htjede, a Bog, kako vidimo, očevidno je blagoslovio revnost njegovu. Op. ureda.)

— Još nikad vidio! Pripovijeda nam jedan čestiti Hrvat iz Amerike (Great Falls, Montana): 'Pred par dana, umoran s dnevnoga rada, idem ja pod večer, da se nešto prošetam. Kamo ću? Idem k jednom prijatelju zemljaka, sjednem do njega, te se stanem razgovarati. Kako ti je ugodno u dalekoj tegloj zemlji, kad se možeš razgovarati slatkim jezikom materinjim! Kako ti se srce rastapa od miline, kada se namjeriš na srce, koje s tobom uzdiše za istom milom, nesaboravnom domovinom! Kad si' najednom zagrne mi oko o nešto crveno na prijateljevu stolu. »Šta je to, beate?« pitam ja znatitelja. — »To ti je Glasnik Presv. Srca Isusova. Zar ga ne znaš?« — »Nijesam ga nikada vidio ni čuo za njega,« odgovorim ja. »A gdje to izlazi?« — »U Zagrebu.« — »U Zagrebu? Dakle iz male naše domovine? Daj da vidim!« i uzmem Glasnik u ruke, stanem prevrtati listove, čitaj ovo, čitaj ono: sve mi se viče mili. Uzmem sobom sve one knjižice, te ih sve pročitam. Vidim, da su sve nauke, pripovijesti i događaji, koji goda kršćanskomu srcu, koji ga liješe i hrabre i dižu pat neba, po Srca Isusova. I ja namah odlučim, da ću se pretplatiti na ovaj ljepi Glasnik. A za crkve Srca Isusova u bijelom Zagrebu sve šaljem 25 kruna. Smislivalo nam se Presv. Srce! Hvaljen Isus i Marija!

— Povjerenici i povjerenice. Dne 1. studenoga 1902. bilo ih je svega upravo devet stotina: 667 muških, a 233 ženskih. Među njima bilo je svećenika 140, i to 319 svjetovnih, a 28 redovničkih (većinom franjevac, njih 19). Redovnici bilo je 55. Od svjetovnjaka bilo je 314 muških i 162 ženskih. Među ovim ističe se brojem učitelji (59), zanatlije (58), poljodjelci (25) i orašnici (14). Ima i nekoliko vojnika povjerenika. U Americi imamo 10 povjerenika, imamo povjerenica ima 40 učitelja. Mladih povjerenika bilo 47. Ima tuž 13 klerika, 13 gimnazijalca, 15 djevojaka. Premnogim povjerenicima na žalost ne znamo za stala. Hoće li se ove godine dična četa povjerenika, koja toliko revnuje za slavu Srca Isusova, pomnožiti do jedne tisuće? — Mi se tomo pouzdano nadamo!

— Preko 100 pretplatnika na Glasnik Srca Isusova imale su p. 1902. n. pr. ova mjesta: Klana (101), Pilomada (102), Remote (102), Grobnik (107), Jasenovac na Savi (140), Otočac (144), Gradec (161), Senj (181), Travnik (190), Hreljin (193), Varaždin (206), Zlatar (314), itd. itd. U većim gradovima ima i znatno više. U Zagrebu svakako preko hiljadu. U Americi preko 180. Koja će mjesta ove godine imati preko 100 pretplatnika??





Gdje ima žara?

Nemirno mi igra Ljubavi je želna
 Srdačice u grudi: Duša moja mlada;
 Umiri ga ne će, A u svijetu tek je
 Nit' ne mogu ljudi... Leda, zime, hlada...

Tvoje sreće plamti,
 Ljubezno me kara:
 Zar u meni nema
 Dosta za te žara?

—r—n

Najmlagji povjerenik.

Idiš li dvogodišnjega mališa na stolici? (str. 19.) — Dugi zlatni pramovi obrubljuju mu nježno rumeno lice. Na njegove modre ozbiljne oči kažu ti, da mu danas nije do žale. Junački gleda, kô da je kakav „feldeajgmajster“. Na stolu stoji, kao kapetan na lagji, zapovijedajući usred bure i oluje.

A čemu ovdje slika tog hrvatskog sokolčića? — Zaludu pitaš maloga. Njegove velike, ružičaste usnice ne će, da ti odgovore. — Nego mene pitaš! — Dobro!

Sad ćeš čuti,
 Kazat će ti!

Bilo mjeseca prosinca g. 1901., kada jedan c. i k. poslovogja u režiji duhana. H. Z. iz Sinja u Dalmaciji snopio uredništvu ovo:

„Imam dvoje muške djece, Stanka i Danka. Starijega, Stanka, posvetio sam još nejaku Blaženoj Gospi, a mlađjega, Danka, Presv. Sreu Isusovu. Ako je moguće, želio bih, da moj Danijel, kao osobiti žitićenik Srea Isusova, bude i povjerenikom njegova Glasnika. Ima mu tek jedna godina i pò. Dok on poodraste, vodio bih u njegovo ime poslove ja, njegov otac. Molio bih dakle slavno uredništvo, da ga ubilježi u album povjerenika, i da otpremi knjižicu za povjerenike na njegovu adresu.“

Uredništvo dakako s najvećim veseljem pristalo uz krasni prijedlog. Najmanji povjerenik — najmiliji. To je naš „Benjamin!“ Najlakše njemu postati jednom i najstarijim povjerenikom — a to dao dobri Bog!

Skoro je otac u ime maljušnoga povjerenika mogao javiti o krasnom uspjehu. „Danijel sada ima tri povjerenice pomoćnice. Na svo skupa dolazi sada 51 istisak Glasnika. Za sve ove šaljem tiskari novce pod imenom Danijela, a tiskara opet sve Glasnike na Danijela.“

To čuo i jedan „Danijel“ iz Stona (Dalm.) te pisao

„Zavijgjam Danijelu sinjskomu jedino to, što u takom ranom djetinstvu nijesam bio njegove sreće!“ Što više: i pjesmu njemu ispjevao! Evo je!

Danijelu sinjskomu.

(Spjevao Danijel stonski).

Oj! blago tebi, janjeće maleno,	Sa žita tvoga, nejakto miljenče,
U svog Pastira naručju ljubenom,	Tim Isus slatki koprenu odgall,
Gdje tiho sniješ nake sanko,	Što jar te krizi pozva blago
Livada vječnih milinom tkane	Oko Glasnoko Srea svoga.
Kò ružin pupolj proljetnih jutara	Ah! buji, svaki nòbeskom milošću,
Na toploj zruci Srea Božanskoga,	Junakom jednom digni se zastave,
O čaru sunca sileće samo	Na kojoj Srea blista žarom;
Nevine latice željno pataš.	Sinjane okupi za krat časni!

Čuo za maloga imenjaka i neki mladi Danijel iz Kojnica (Hercegovina), te mu dovikuje: „Blago si ga tebi, Danijele, koji si već ne znajući za se, bio posvećen Presv.

Sreć i njemu počeo služiti! Bog te pokivio mnogo ljeta, sebi na slavu, i na korist milom nam hrvatskom narodu!"

Uredništvo, misleći, da će osobito ugoditi čitateljima Glasnika iznese li im sliku najmlagjega povjerenika, umoli oca njegova za Danijelovu fotografiju. Otac, razumjevši, što mu urednikova bijela knjiga piše, bio je do suza ganut. Rado bi on s mjesta poslao traženu fotografiju. Ali u mjestu nema fotografa! Prođu dani, prođu sedmice, prođu mjeseci: nema fotografa, koji bi snimao malog Danijela! Kad al' na jedan put eto xgođe, eto fotografa, eto i slike!

Nagledaj se dakle, mila omladino hrvatska, slike svoga maloga no junačkoga braca Danijela, najmlagjega povjerenika Glasnika Sreć Isusova! Nagledajte se i vi, hrvatski roditelji! Možda će vam Presv. Sreć udahnuti misao, da se i ugledate u primjer Danijelova oca? da i vi svoju djecu učinite povjerenicima njegova Glasnika? — Svakako posvetite i vi porod s'n svoga Presv. Sreć najboljega prijatelja malenih, a kada se oni osvoje na junačke noge, učite ih ljubiti dragoga Isusa i preslatko njegovo Sreć!



Kuda je slika?

Negdje u Istri g. 1901. prigodom sv. misija, uvelo se i svečano otvorilo „Društvo djevojaka za naknadnu sv. pričest“ sa 20 vrlih djevojaka. I spomen bi izveštena u crkvi lijepa slika Sreca Isusova, što im je dao vlč. o. misionar. Na polasku preporučio im misionar ustrajnost. Djevojke to na sva usta obećale. Nije li se pri tom tajinstveno osmijehnuo vrijedni g. župnik? Nije li nevjerljivo mahao glavom, pomisliv pri sebi: „Da vidim tu ustrajnost djevojačku!“

Progje tek malo dana — a slike Sreca Isusova nestane iz crkve. Govori ovaj ovo, a onaj ono; popitaj i traži: slike nema te nema. Nikoga nije to više porazilo nego djevojke. Pred ovom su se slikom zavjerile Presv. Srecu: a sada je nema? — Kô da Isus za njih ne mari! Nego i g. župnik kô da je zaboravio na njihovo društvo. Ne spominja je više, ne drži im ni govora ni sastanka. Nu djevojke ne klone duhom. Samo bi držale sastanke; samo bi se skupljale na molitvu i točno po ustanovljenom redu primale sv. pričest. Klečeći u crkvi, često bi žalosno zurile u prazno mjesto, odakle ih je prije Isus tako ljupko iz slike gledao i, pokazujući na Sreca svoje, blagoslivljao. Hoće li tu milu sliku opet vidjeti? Kô da im je Isus rekao: „*Malo, pa me ne ćete vidjeti; opet malo, pa ćete me vidjeti.*“ Ne, Sreca Isusova ne će dati, da se raspame njegovo društvo! Suviše djevojke odlučne nabaviti si i društvenu zastavu Sreca Isusova. Kada je bila gotova, listom se digne, te k župniku, čedno ga zamole, ne bi li im zastavu svečano blagoslovio. Ali se na te riječi ganuo dobar pastir! Ovaj dokaz nepokolebljive ustrajnosti u dobroj odluci upravo ga iznenadio. Nije htio, da ih još dulje kuša. On ih radosna srea pohvali, te izvađi iz svoje novčarke lijep prinos za zastavu. Onda im saopći, da je slika Sreca Isusova kod njega, i da će se Isus to radije povratiti u njihovu sredinu, što su mu očitije dokazale vjernost svoju.

Evo sada opet u društvenoj kapelici slike Sreca Isusova! Dva puta im se sada ljepša čini! Revni dušobrižnik opet im drži sastanke i pobudne govore. Tko će sada još posumnjati o pustošanosti njihovoj? Blago si ga mudrim djevicama, kada Zaručnik dođe, te ih nagje, gdje su budne!

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA



Broj 2. Veljača 1903. God. XII.

Izisi mjesečno jedanput. Stoji na godinu 48 fil., u koću dostavljen
ili a poštom 72 fil., sa inozemstvo : K. 20 fil.

Namjena molitava i dobrih djela u veljači.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Leona XIII.)

Apoštolstvo muževa.



ecite, što vam drago: ili govorili, da su žene angjeli, ili da su svemu zlu na svijetu krive: ne ču se (barem danas) o tom prepirati. To svakako stoji: kakvi su mušev i, onakav je i narod.

Tko ravna Crkvom Kristovom? — Papa, biskupi, svećenici: svi sami muševi. — Tko odlučuje sudbinom države? — Car ili kralj, ministri, zastupnici, činovnici, vojnici: sve sami muševi. — Tko čini, da je općina dobra i valjana, ili da se u općini kao kuga širi svako zlo? — Načelnik (knez), vijećnici, učitelji, kćmari, redarstvo, gospoda, kućegazde: sve sami muševi. — Tko

širi ili zdrave i dobre, ili zle i pogubne nauke? — Profesori, učitelji, književnici, pjesnici, novinari, romanopisci, govornici itd. sve gotovo sami muševi. — Tko je obitelji glava i kralj, te ju vodi do sreće ili do ruba propasti? —

Otae, muž. — Kakvi muževi, takve obitelji. Kakvi muževi, takve općine. Kakvi muževi, takovo „javno mnijenje“. Kakvi muževi, takva država. Kakvi muževi, takva Crkva Kristova. Do muževa je sve i sva. Kakvi muževi, takav narod! Jesu li muževi dobri i valjani, i narod je dobar i valjan. Jesu li muževi opaki i nevaljani, i narod je opak i nevaljan. Jesu li muževi pobožni, i narod je pobožan. Jesu li muževi bezbožni, i narod je bezbožan.

Dragi čitatelji! čemu vam to govorim? čemu vam kaznjem, da je sve do muževa? — Evo, kazat ću vam.

Zadnji put pokazao sam vam, da svi možete biti apostoli. Danas vam moram kazati, oko kojih morate najviše nastojati, kojima morate najviše biti apostoli.

To su muževi!

Francuska ima mnogo dobrih i pobožnih žena. Zašto se u toj nesretnoj zemlji danas ipak toliko bari bezboštvo? Jer Francuska ima premalo pobožnih i kršćanskih muževa. Žena moli, muž psuje. Žena u crkvi, a muž u krčmi. Žena dobra kršćanka, a muž slobodni zidar, socijalni demokrat ili što slično. Žena uzgaja djecu u strahu Božjem, a muž se ruga i vjeri i molitvi, dok ne budu djeca, barem muška, zla kao i on.

Francuski katolici tomu se dosjetili i nastoje sada iz svih sila, da muževu opet predobiju za pravi kršćanski život. Pogje li im to za rukom, onda će Francuska, „prvorogjena kći katoličke Crkve“, opet u istinu biti kršćanska zemlja. To ime danas jedva još zasluhuje.

Dragi čitatelji! hoćemo li, da naš narod i u naše teško doba ostaje pravi kršćanski narod i predizgije kršćanstva: to moramo iz svih sila nastojati, da nam muževi ostaju dobri kršćani ili da se povrate na pravi put, ako su možda zašli na stranputice.

Nije to dandanas laka stvar! Svijet, dakako najviše muževi, putuju kopnom i morem. Dogu u daleke tugje krajeve. Lakše je tamo naučiti zlo nego dobro. Mnogi mladić bio nevin i dobar kao anđeo Božji. Ide u vojnike, a povratu se posve iskvaru. Nije mu dosta, da je sam postao vrag, hoće i drugima biti vragom. Nu i kod kuće ima dosta zla. Šta se sve ne govori na sijelu i prelu? Kakove knjige i časopisi ne nalaze put i u najzabitnija sela? Koliko se čuje grdnih, prostih psovaka, koje uništavaju svako plemenitije kršćansko čuvstvo kao mrax cvijeće? I tako se

priljepljuje zlo za dušu muža, a da i sam pravo ne zna kako.

Evo dakle, mili čitatelji, koliko treba revnosti i napojanja, da nam muževi ostaju čestiti i dobri kršćani.

Tu mora svaki pomagati. Šta ne može jedan, to može više njih. Šta se ne može danas, to se može sutra.

Žene! navraćajte muževe, koji su zalili, na pravi put. Puno može vaša blaga riječ! Vi možete zavesti muža na zlo: vi ga možete predobiti i za dobro!

Djeco! molite se puno za obraćenje onih muževa, koji su općini na sablazan. Vaša molitva sve može kod Srca Isusova!

Muževi! vi, koji imate dobra volju: silno se protivite svakomu zlu u vašoj općini! Složite se! Idite k vašemu duhovnome pastiru, i po njegovom savjetu i napatku trijebite korov zlih običaja i odstranjajte zlo, što vam truје općinu!

Srce Isusovo blagoslovit će vam apoštolski rad!



Pio IX. — Leon XIII.

Pio IX. Dne 7. veljače bit će minulo 25 godina od smrti sv. Oca pape Pija IX. Presvij. g. Ferdinando Hamer, apoštolski vikar u Mongolskoj, koji je g. 1900. mučeničkom smrću umro, vidio je g. 1865. Pija IX., te ovako o njem piše: „Ja sam vidio mnoge slike Pija IX. Nu kada sam ga glavom vidio, činilo mi se, da ni jedna slika ne odgovara pravo istini. Dojam bio je neopisiv. Kô da vidiš jednoga Sveca, koji je upravo sišao s neba. Sa njegova lica, sa svih kretanja njegovih odrazuje se sama svetost. On je tako ljubezan, tako jednostavan, da nemam riječi, kojim bih to izrazio. Papa nas blagoslovio, e da bismo u rukama Božjim postali prikladno oragje, te mnogo izveli na slavu Božju i na spas naša. Taj blagoslov ostat će mi neizbrisivo u pameti!“ —

Isbor Leona XIII. Bilo je 19. veljače 1878. Kardinali se u Rimu bili sakupili, da izaberu novoga papu, pošto je sv. Stolica smrću Pija IX. bila ispražnjena. Tko će biti papom? Glede toga bila mišljenja jako različita. Mnogi su mislili na kardinala Pecciја; sam pako kardinal Pecci, kako

je bio šedam i ponizan, nije na to ni pomišljao. Nu eto, kod prvoga izbora dobi on 18 glasova, kod drugoga već 34. Samo je još nekoliko glasova trebalo da propisane dvije trećine glasova. Sav uzrujan pogje on kardinalu Biliju, pa ga usrdno zamoli, da sav svoj utjecaj proti njegovu izboru uloži. „Bojim se, da ne će kardinali udovoljiti mojoj dužnosti,“ uvjeravao kardinal Pecci, „ako mene papom izaberu. Kažu, da sam učen; no ja znam, da se varaju. Kažu, da me je Bog nadario svojstvima potrebitim za papu; no ja znam, da ih u mene nema. Molim Vas dakle, uvažite ove činjenice, pa nemojte na nevrijednoga starca navaliti teško breme papinske časti!“ Nu izjava kardinala Peccija nije pomogla. Sutradan, dne 20. veljače, bio treći izbor, u kojemu ga od 61 glasa zapade 44. Kardinal Donnet, koji sjeđao Pecciju na dleđled, kada se glasovnice brojile, pripovijeda, kako se Pecci, gdje mu se ime opet i opet čita, počeo grozničavo tresti, kako problijednu, kako mu ruka pusti pero, pa kako poput djeteta briznu u plač. „Ohrabrite se!“ dovikivahu mu sažaljivo kardinali dagoše i pokloniše novome nasljedniku sv. Petra. Leon XIII. još kao nadbiskup perugijski bio napisao malu ne zlatnu knjižicu o poniznosti*. Kod izbora svojega, bolje nego najljepšim riječima, svojim je divnim primjerom učio ovu krjepost. Pokazao je, da je on dostojan namjesnik onoga, kojino je rekao: „Učite se od mene, jer sam ja kro-
tak i ponizan Sreem!“



Tjelesni stražari sv. Oca pape.

kardinali. „Ne odlučimo mi tako poradi Vaše osobe, nego poradi cijele katoličke Crkve!“ Izbor i izabranik bje proglašen. Upitan, da li prima izbor, odgovori: „Nijesam vrijedan, da budem papom. Nu pokoravam se volji svetoga ovoga zboru, jer držim, da me po Vašim glasovima Bog rove na stolicu.“ Na to se svi kar-

* Budi ponizan. Preveo Bartul Poparić. Split, Rusko. 1888. Stran 72.

Papinski jubilej.

Leon XIII. po duljini vladanja treći je papa. Sv. apoštol Petar vladao je Crkvom Kristovom 34 godina; Pijo IX. 31 godinu, 7 mjeseci i 22 dana; a Leon XIII. dne 20. veljače slavit će 25. godišnjicu svojega papovanja!

Teška su naša vremena po kršćanstvo, vrlo teška! Nu Bog, koji Crkvom svojom ravna, te ju nikada ne ostavlja, dao joj i papu, kakova treba. I sami protivnici naše sv. Crkve dive mu se i klanjaju njegova veleumu.

Naš vijek, mjesto tobožnje prosvjete, kojom se hvasta, proizveo je u vjerskom pogledu sve to crniji mrak golemih zabluda i pogubnih nauka. Crkvo tmine hoće da se sve to više raširi svijetom. Nu sv. Otac Leon XIII. ne nosi zaludu u grbu svome svijetlu zvijezdu. On se u svojim premnogim divnim okružnicama doista očitovao kao „lumen de coelo“, kao „svjetlo s neba“, kao sjajna zvijezda prethodnica, koja svojim blagim zrakama prodire kroz mrak, te svijetu pokazuje put k istini i spasu.

U našem vijeku razvratne sile potkapaju sve osnove društvenoga i državnoga poretka, te pripravljaše nevrijednu, strahovitu borbu svijta proti svima. Nepouzdanje, strah, kobne slutnje o budućnosti osvajaju duše. Kršćanstvo regbi stenje, kô da ga čeka neizbježivi, teški udes. Kô da u brzom vlaknu, što ga ni jedna ruka zaustaviti ne može, hrlimo u nezasićao ždrijelo bezdane propasti. Kad al' eto Bog nam dao velikoga muža, velikoga papu, koji neslomljen bremenom



TU ES
PETRUS



likoga muža, velikoga papu, koji neslomljen bremenom

starosti, neustrašen bijesom i prijetnjama protivnika, nepoboren mnogim uspjesima paklenih sila: "mirno kao kliš tvrdi stoji usred bure i oluje, te pun nepokolebiva pouzdanja diže ruke i pogled svoj prema nebu. On gleda i gloda. I što vidi pronicavo, Bogom prosvijetljeno oko njegovo? Što vidi? — Oh! prozbori nam, sveti Oče! što vidiš? — Lice ti se žari, grudi nadimlju, trak nade i pouzdanja oživljuje ti srce, vedri ti čelo i rasplamđuje ti pogled. — Što vidiš, Oče; što vidiš? — *«Custos, quid de nocte?»* — *«Curara Izavala, šta vidiš usred burne noći?»* Oh! Oče, prozbori!

I evo, on otvara usta, on progovara!

„Evo, govori on; „evo, ukazao se očima našim presretni i Božanski znak! Ukazalo se očima našim! Presveto Srce Isusovo! Na njemu je križ! On se megnu plamenom svijetli žarkim svjetlom. Na nj neka' se osloni svaka nada! Od njega neka ljudi išću i iščekuju spast!“

Tako sv. Otac, Tako rukom svojom napisa. Tako u divnoj okružnici svenu svijetu razglasi! (Okružnica o posveti svijeta Srcu Isusovu. Vidi Glasnik 1899. str. 175.)

O divnih riječi! O slatkih nada! Nijesi još propao, svijete! Uzdaj se, raduj se! Stupio si pod novi znak! Sv. Otac njime ti označio čelo! Njim ćeš pobijediti! Tko ti to veli? — Leon XIII. — Stupio si u novi vijek: u vijek Srca Isusova! U njem ćeš vidjeti, da Bog svoje Crkve ostavio nije. U njem će ona molitvom k Presv. Srcu naći dugo željkovani spasi! Tko ti to govori? — Leon XIII.

Nu gle! Tek što je Leon XIII. izrekao one pune pouzdajne riječi, a već se pakao još većim bijesom sprema na borbu. Kô da je ona riječ velikoga Lava bila bojni poklik i znak za obnovljenu bitku. Pa i jest! A lozinka u toj novoj borbi nama kršćanima jest i mora biti: „Srcu Isusovo!“ Tu nam je lozinku izdao naš vogja: Leon XIII. Ne bojmo se: Srcu je Isusovo s nama!

A već se i pokazuju prvi znakovi pobjede! Kršćani se baš u zadnje vrijeme sve to više sjedinjuju i ustrajuju; a u jedinstvu je spasi!

Neprijateljima je veći bijes nego li broj. Šta će oni, kada se kršćani svagdje osvijesti, slože? A sjedinit će nas sve: Srcu Isusovo. Po njem jesmo braća; po njem jesmo jaki; s njim ćemo i pobijediti!



Sv. Otac papa Leo XIII.

Hvala Bogu! i na istoku primiće se lagano, ali nedvojbeno, dan, presretni dan, kada će braća, predugo od nas rastavljena, s nama se sjediniti. Sve povoljnije sude oni o Rimu i o papi. Predsude se raspršuju, srca se zbližuju.

I to je velikim djelom zasluga Leona XIII. On neumorno radi o sjedinjenju istočnih crkava s pravom Crkvom Kristovom. I ovu mu je misao nadahnulo — Presv. Srce Isusovo. Čujte! Leon XIII. sam pripovijeda jednomu visokomu crkvenom dostojanstveniku: „Na sam dan, kada sam ja slavio 50. godišnjicu svojega misništva (dne 31. prosinca 1887.) došla mi je iznenada misao, neka zadnje svoje godine, zadnje svoje sile posvetim sjedinjenju istočnih crkava. Način i okolnosti, kako mi je došla ta misao, bile su takove, te ja moram suditi, e mi je Bog sam nadahnuo tu odluku. Ja želim, da prije smrti barem temelj udarim ovomu sjedinjenju.“ I doista Leon XIII. odsada živo stao nastojati oko velikoga svoga nauma. Osnovao zavode u tu svrhu; razaslao očinski poziv na sve raskolne crkve; ustanovio poseban odbor kardinala, koji će redovito o tom pitanju vijećati; uzeo i druge svakojake korisne mjere za tu svrhu, ne žaleći ni truda ni novaca. Mnogi su glavom klimali i govorili, da je sve to jalov posao. Nu Leon XIII. u javnom sastanku reče: „Moje nastojanje oko sjedinjenja crkava nije utopija (lijepa, ne neispuniva tlapnja), nego je želja samoga Božanskoga Srca, koju je očitovalo, kada je na zadnjoj večeri molilo, *ut omnes unum sint* — da budu svi jedno, i pouzdana nada svakoga kršćanina, kada moleći Oće naš govori: *Dragi kraljevstvo tvoje!* Hoće li se sjedinjenje ostvariti za 5 ili za 50 godina: to je u ruci Božjoj, pred kojim je hiljadu godina kao jedan dan. Naša je stvar, da u to ime radimo i molimo, kao da je sjedinjenje već pred vratima“.

Sva je prilika, da Leon XIII. ne će doživjeti onoga dana, za kojim on toliko žudi, dan sjedinjenja raskolnih crkava. Nu taj će dan doći. Onda će se s neizrecivom zahvalnošću slaviti i ime velikoga pape Leona XIII. Nada sve bit će mu zahvalni narodi slavenski, a napose naš narod. Jer koja je najdublja rana našega naroda? — Raskol! nesretni crkveni raskol! Ne zna brat za brata i ne će znati, dok ih na iste grudi ne privine ista majka: katolička Crkva! Dragi čitatelji! pospješimo taj dan nove

sreće! Pospješimo tu veliku osnovu Leona XIII! Ako već drugo ne možemo, a ono se barem svaki dan za to molimo.

Jedan nam susjedni narod htio, da Leonu XIII. za njegovu dvadesetipet-godišnjicu pokloni tizaru (trostruku papinsku krunu) od suhoga zlata. Naša zemlja ne obiluje zlatom. Nu svaki ima sreće, što više vrijedi no zlato svega svijeta. Savijmo Leonu XIII., kojemu toliko dugujemo, iz harnih čuvstava sreća našeg trostruki vijenac: iskrenoga štovanja, zahvalae ljubavi i vazda spremne poslušnosti!

Mi štujemo Leona XIII., ne jer je on veleum, nego jer je namjesnik Kristov na svijetu. Tko pape ne štuje, ni Krista ne štuje. Tko se drzne govoriti ili pisati proti papi, neka pazi, da si glave ne razbije o pećini, koju je Krist postavio.

Mi ljubimo Leona XIII. kao Oca našega. I doista je on otac, divan otac! Sreće njegovo, kao Sreće Isusovo, žarkom doista ljubavlju obuhvata sve narode svijeta. A našem se narodu mnogim nedvojbenim dokazima ukazao osobito sklonim. Budimo mu vijekom zahvalni!

Mi slušamo Leona XIII., jer nam je on pravi, od Isusa dani Pastir, koji nas u ime Božje vodi i ravna, nebeskom naukom hrani, a oda zla brani. Negdje naš narod govori, da sv. Otac svake jutro, kada se probudi, pod uzglavljem nalazi pismo. Ovo pismo da je od dragoga Boga, koji mu sve nalaže, što da onaj dan čini. To je bajka. Ali je živa istina, da dragi Bog, Otac svjetla i svakoga dobroga savjeta, na osobiti način rukovodi svojega namjesnika na zemlji. Budimo mu uvijek poslušni, a Bog će i nas po namjesniku svome privesti k pravoj sreći.

Slava Leonu XIII! Bog nam ga još dugo poživio! Radujmo se, što nam je Bog dao velikoga papu, a često se za njega Bogu molimo!



Ima li i Hrvat narodno svetište Sreca Isusova?

Da ti je, brate, vidjeti krasno svetište Sreca Isusova, što si ga podiže Talijan u Rimu; ili još krasniju, upravo kraljevska „bazilika“ Sreca Isusova, što si ju za mnogo milijuna sagradi bogati Francuz u Parizu; ili u Lisabonu crkva Sreca Isusova, kojom se diči Portugalac već od g. 1778. I drugi se kršćanski narodi natječu danas, tko će prije, tko li ljepše narodno svetište sagraditi Sreca Isusovu.

Ima li i Hrvat svoje narodno svetište Sreca Isusova?

Čujte, braćo Hrvati! Čujte i vi onamo u Americi i Australiji; čujte preradosnu vijest! Dne 15. prosinca (1902.) blagoslovilo se i otvorilo hrvatsko narodno svetište Sreca Isusova u prijestolnici svih Hrvata, u bijelom Zagrebu!

Upravo usred ljute zime, upravo za najveće studeni, zasjalo nam sunce Božansko: Presv. Sreca Isusovo.

Raduji se, putniče moj, hrvatski narode, jer je zauzeo prijestolje svoj u prijestolnici tvojoj onaj, u koga je lijek svim nevoljama duše i tijela!

A velebno li je ovo naše novo narodno svetište! Njerežiš li mu vanjsku duljinu, iznosi 58 metara; 24 m. ima u širini, a 21½ u unutarnjoj visini. Pročelje, ukrašeno s obje strane visokim zvonnicama, zlatnim ti slovima kazuje hrvatski napis: „Tvoji smo, tvoji hoćemo da budemo!“ Sa visokoga kipa između dva zvonika sam te Spasitelj Božanskom rukom pozivlje k Presv. Sreca svomeu. Na troja rumena, bakrena vrata, kô na rajska vrata, ulaziš pred samo Sreca Isusovo, središte raja nebeskoga.

A je li to doista baš hrvatsko narodno svetište?

Doista jest! Nijedan narod ne može za svoje svetište Sreca Isusova s većim pravom reći, da je njegovo, nego Hrvat. Od one krasne umjetne pločice, što mu resi pod, pa sve do križeva na vrhuncu zvonika; od maloga čavla do milozvučnoga zvona sv. Franje Zaverija: sve, sve ti je iz hrvatskih tvornica i skladišta. Od zadnjega nadničara, koji je miješao kreč, sve do arhitekta (graditelja), sve su to sinovi našega naroda. I novac je hrvatski: iz zaklade prvoga hrvatskoga kardinala nadbiskupa, Hau lika. I darovi su hrvatski: iz svih hrvatskih krajeva, pa da iz Amerike, od tamošnje braće Hrvata. U tom svetištu slušat ćeš samo hrvatsku propovijed.

Nego megjutim, na žalost, presahnuše dosadnjanja vrela
za gradnju. A još puno, puno toga treba, da ovo svetište



Hrvatsko narodno svetište Sreća Isusova u Zagrebu.

bude dostojno i Sreća Božanskoga i njegova vjernoga hr-
vatskoga naroda. Svetište je krasno, ali regbi prazno.

Krasno mjesto za trista krasnih stvari! Ponutrica još nikako ne odgovara vanjštini! Kô pozlaćeni božićni orah izvana sjaj, unutra — ništa! Samo tuj stoje privremeno tri oltara. Ne čuju se orgulje, ne čuje glas velikoga zvona. Kada bude parâ, bude i to i koješta drugo! Nestripljivo čekaju naši hrvatski slikari, kada će svetište Srca Isusova ukrasiti. Zvonolijevac pita, hoće li skoro saliti veliko zvono Srca Isusova, a druga zvona Majci Božjoj i sv. Ćirilu i Metodu. Kipari teško iščekuju čas, kada će se latiti posla, da izdjelaju što ljepše oltare Srecu Isusovu i miljenicima njegovim. Tesari spremni stoje, da istošu sedam, osam is-povijedaonica i još kakvih dvadesetak klupa.

Ne, ne! hrvatsko narodno svetište Srca Isusova ne smije da dugo ostane prazno! Blago si ga svakomu, koji si zaduži prebogatog Sree Isusove!

Tek što se crkva bude dostojno ukasila, svečano će se posvetiti. Dosada je samo blagoslovena. Svečan čin posvete pridržao si sam preuzvišeni hrvatski metropolit, Dr. Juraj Posilović. Bože daj, skoro to dočekali!



Vjesnik.

Bratovština Presv. Srca Isusova svečano se otvorila u Martinskoj vesi (Hrv.) na 28. rujna; u Velikoj Gorici (Hrv.) 5. listopada. Ovdje je presvij. g. dr. Ivan Krapac, kanonik i naslovni biskup, blagoslovio kip Srca Isusova i pjevao sv. misu. U Ovekovu (Hrv.) na 12. listopada uz sudjelovanje preč. g. kanonika Franje Šultajsa (sr. „Kat. List“ 1902, str. 570.). I Voloder (Hrv.) doživio istu radost 19. listopada. Tuj je svečano otvorio bratovštinu preč. g. Stjepan Kos, kanonik varaždinski. (Sr. „Kat. List“ 1902, str. 629.)

— **Preko** (kod Zadra). Konecem sv. misijâ, na dan Svih Svetih, bilo slavlje Srca Isusova. Sve nakićeno, sve ushićeno. U ophodu bilo preko 1.200 duša. Do 40 djevojčica, sa trobojnicom preko prsiju kao toliki generali. I

* Svaki i najmanji dar za ukras hrvatskoga narodnoga svetišta Srca Isusova zahvalno prima upravitelj ove crkve: •Vel. o. Ferdinand Brizi D. I., Zagreb, Palmotićeva ulica 33. Može se poslati i na: •Uredništvo Glasnika Srca Isusova, Travnik i Bosna.

ostala mladež s trobojnom vrpcom pŕvrh ŝkapulara Sreca Isusova. Mladež nosila ovijee i embleme Boŝ. Sreca. Sliku Sreca Isusova, krasno od uĉiteljica ureŝenu, nosila 4 mladića, a okruŝile ju djevojke. Uzoran red drŝaŝe naŝ starina Don Šime, koji se je bio gotovo pomladio. Divni prizor bijaŝe vidjeti sve to veliko mnoŝtvo krasno rasporedano pred slavalukom, pod kojim se smjestila predraga slika. Tu je vojska pred ŝatorom svoga vojskovogje, svoga Kralja. Na poziv vlĉ. o. misionara obnovismo ovdje krsne zavjete, ljubav Bogu i vjernost svomu Spasitelju. Zanos i ganuće neopisivo. Onda posveta Sren Isusova, uz opće jecanje. Zatim svi ustaa, a stane probijati zrak skladni glas iz nevinih srdaca: „Do nebesa nek se ori...“ Divna pjesma, ma baŝ prikladna za Hrvate katoliĉke vjere. Sveĉanost trajala 4 debela sata, a nitko trudan, nitko gladan, svak blaŝen i zadovoljan. (Sr. „Croatin,“ 1892. br. 73.)



Zahvalnice.

Zahvalnice, u kojima dotiĉniĉ ne potpisuĉ potpunog imena i u koje, ne mogu se nikako uvrstiti.

Ured.

I. Srce Isusovo i obitelj.

Glasnik na svojem mjeseĉnom putu ima prilike te moŝe zaviriti u mnogu kuću vjernih ŝtovatelja Presv. Sreca. Tek ŝto se Glasnik pomoli na pragu, a veĉ je oko njega sva obitelj. Razveŝe se razgovor o ovom i onom, a ponajviše o Presv. Srecu. Glasnik pripovijeda svoje, a i oni svoje. Ima tu i po gdjevoja jadikovka: ta kako i ne bi? I ŝtovatelji Sreca Isusova moraju ŝtoŝta trpjeti na ovom ŉemernom svijetu. „Nije sluga sedi od gospodara.“ Kad je Isus morao trpjeti, i tako uĉi u kraljevstvo svoje, onda moramo i mi ŝtogod trpjeti, da budemo njega dostojni, njemu sliĉni. Nu obrati li se obitelj u svojoj tugi i nevolji Boŝ. Srecu Isusovu, onda joj nema boljega prijatelja na svijetu, nego ŝto je Presv. Srce Isusovo. Otac i majka i djeca i sluŝinĉad, staro, mlado: svi mogu zasvjedoŝiti, da im je ĉesto puta doŝla oĉevidna pomoć, a svakako blaga utjeba, po Presv. Srecu, kojemu se nitko uzalud ne utjeĉe. Ćujmo nekoliko tih punih zahvalnosti pripovijedanja, ne bi li hrvatske obitelji joŝ bolje uŝtovale Presv. Srce i u svakoj bijedi i nevolji joŝ pouzdanije na njega se obratile.

I. Suprug i supruga.

U kroje se lakše snosit' daće;
Trb života snosite u skladu,
Da vas sreća v'jek prati u radu!
Veljko Obradov.

Zdravije.

— Moja jedina potpora! Sinj (Dalm.). Moj suprug, jedina moja potpora, opasno obolio. Već s'usom tužne riječi, gdje mi snuklo izgovara, neka pošaljem po ljeknika. Gorka žalost i strah obuze srce moje. Duhom počeh već malaksati, kad al' u jedan čas dogđe mi misao na najboljega i svemogućega Liječnika. «Uteci se njemu!» pomislih. Namah ja iz dna duše vapim: «Preslatko Srce Isusovo, smiluj se mojemu supruhu i baci svoj mili pogled na mene bijednu, da ne oslanem bez potpore u svom životu!» — U tri čas bolesti jenjala, — i za kratko vrijeme moj suprug posve ozdravio, i još dandanas gledam ga zdrava i vesela.

— Hranitelj cijele obitelji. Paračir (Bosnat. Razbolio mi se suprug. Liječnici mi rekoše, da dnoje o njegovu životu, neka se na sve pripravim. U skrajnoj bijedi, nemajući nikoga svoga u blizini, padoh pred sliku Bl. Djevice Marije, te se utakoh njoj i Presv. Srcu Isusovu, da mi ozdrave hranitelja cijele obitelji. Još nijesmo bili u p' devetnicu, a njemu već bilo bolje. Hvala Presv. Srcu: posve je ozdravio!

— Poludlo, Sarajevo. Kvo jađa izmehađa. Suprug moj otišao je u jutro k'o svaki dan za svojim poslom. Kad eto ti, na pošte stigne mi glas, da je moj suprug naglo pameć izgubio i da su ga u bolnicu za umobolne odvezli. U toj mojoj velikoj nevoљи utečem se Presv. Srcu, obećavši devetnicu i da ću oajelodaniti milost. I gle! tek što sam počela moliti, stanje se mogega supruga poboljša, i prije nego sam devetnicu svršila, bio je već iz bolnice otpušten, te je iza malo dana svoja služba opet mogao nastupiti.

— U stražarnici. Jasenovac (Hrv.). Togo li u osamljenoj željezničkoj stražarnici, kada tko oboli? Tako eto moja vjerna supruga oboli od upale pluća. Dogđe liječnik, pregleda ju, te mi izjavi, da je bolest veoma opasna. Ali ja ne zijovim, već se utečem devetnicom Presv. Srcu. U par dana žena mi ozdravi, a sada je potpuno zdrava. Najponosnije i svom snagom siromasnoga moga srca zahvaľujem Presv. Srcu!

— Devetnica. Samarica (Hrv.). Supruga krojača bolovala je više nego godinu dana na teškoj nutarnjoj bolesti. Polazila je mnogih liječnika i ljekarnica; ali sve bilo bez uspjeha. Jednoć se dosjeti, te počne devetnicu za čast Presv. Srcu Isusovu, obećavši, ako nakon dovršene devetnice ozdravi, da će se zahvaliti u Glasniku. Pa gle! tek što je dovršila devetnicu, posvema je ozdravila i tako se za kratko vrijeme oporavila, kao da nije nikada niti malo bolovala.

— Treba li nogu prepiliti? Vrhnik (Isdra). Noga mi odebjela, i nijesam se na nju mogla ni maknuti. Odvezli me u bolnicu, ali mi ne bijaše pomoći. Liječnici mi kazivahu, da mi ne preostaje drugo, nego da dadem prepiliti nogu. Ja sada počnem moliti devetnicu Presv. Srcu Isusovu. Sa mnom se molili i moji kod kuće i mnogi drugi. Malo po malo bolest jenjala, i pomoću štapa opet prohodih. Ne prođe dugo vremena, a ja se na čelo liječnika i č. sestara, koje su me dovrije, vratih zdrava kući. Neka je za to vječita hvala i slava Presv. Srcu!

Razne milosti.

— Tugje janje med tugjim ovcama. *Primorje*. Bila jedna djevojka, koja je od rane mladosti vrisla *Storala Presv. Sreće*. Ona se dala upisati u bratovštinu njegovu, te je njemu na čast svakog mjeseca primala sv. sakramente. Kad se je udala, došla je u veliku obitelji, koja na žalost nije tako pobožna bila. Tu se radilo i nešťeljnom i svecem. A kad je mlada žena po svom običaju svakoga prvoga petka rano ustala, te pošla sv. prijesti, onda je bilo amijeha i rugla po vas božji dan. Ni u samoj crkvi nijesu joj dali mira, ko da samu s toga iđu u kuću Božju, da se tamo još bolje narugaju bogoljubnoj snahi. Kadu je ona uz to i otoljela, bilo joj još teže u takovom društvu. Bilo joj kano tugjem janjetu med tugjim ovcama. Najgore po nju, što njezin dohri muž, budući kudar, često po čitave seimice nije bio kod kuće. Tako je ona bila bez ikakove zaštite i obrane. Napokon je mrznja i kavgza dole dotjerala, da su se mladoj snahi i smrću zagrozili. Takovo stanje mogla je ona uz sav prijegir i svu strpljivost podnijeti godinu dana i nešto više, ali dalje se nije dala. Nu komu da se ova nevoljnika uteče, nego upravo *Presv. Sreću*, zbog kojega je trpjela tako ljuti pragom? »Ja se utekoh *Presv. Sreću*«, piše ova mlada mučenica samu, »zavjetovah se moliti devetnicu, da bismo se kuda presečili iz ovoga svijeta. Pa giel već nakon 15 dana dobije moj muž službu kod željeznice u Bosni.« — Sada bi im život u redu i miru tekao bio, da nije sljedeće zime muž oboleo i dobio »oganj« (tifus). Kako ti je mladoj ženi teško bilo pri sreću, kada su joj muža spremali u bolnicu, a ona bez njega ostala na osamljenoj željezničkoj staciji! Gorko je suze lijevala, bojeći se, da ga se će moćla nikad više tiva vijeteti. Nu ostaje joj još dobrota i milost *Presv. Sreće*! Njemu se ona opet uteče. Zavjetova se moliti devetnicu *Presv. Sreće* i pretplatiti se na njegov *Glasnik*, dokle god bude živa, k tomu još platiti jednu sv. mislu na čast *Sreću Isusovu*. I eto! muž joj ozdravi, a sretno s njim do danas tiva. Stoga ona kaže: »Živjele *Presv. Sreće*! Ono mi je u svakoj mojoj žalosti pomoglo!«

— *Žalostao suprug*. *Hrvatska*. Dogu mi crni glasovi, da je moj suprug zalutao, da se ne će više k meni povratiti, da se nemam više nadati pomoći od njega. A ja tužno i slaba i žalostna utečem se devetnicom *Presv. Sreću Isusovu*. Za malo dobijem dobre i vajane glasove od njega. O koli sam bila sretna! Hvala u vijeke *Presv. Sreću*!

— *Po Glasniku ga obratila*. *Zagreb*. U mojoj je kući *Glasnik* mnogo toga protivio. Moj je suprug pribižno bio zapao. Čitajući mu *Glasnik*, skroz se obratio. Prije nije htio ni da čuje o sv. isporiciji. A sada često ide. Upisali smo se i u bratovštinu *Sreće Isusova*.

— *Rastresena!* Piše jedan dnevnikar iz Bosne: Moja supruga počela u Zagrebu učiti jedan tečaj, koji bi joj pribavio korisnu službu za obitelj. Početak nauke bio joj tako težak, te se nije bilo nadati dobrom uspjehu. Uvijek u brizi za kućom i djetom, bio joj um tako rastresen, da nije mogla zadane nauke upamtiti. Ja pak, čitajući *Glasnik Sreće Isusova*, prem zabrinut, ipak bezdvojbeno vjajući se u pomoć svojega *Presv. Sreće*, utečem se devetnicom k njemu, da bi joj pamet prosvijetlilo. Kad sam ja devetnica svršio, kad oto mi od supruge lista, gdje mi radosno javlja, da od nekoliko dana osjeća preveliku milost. Sre je nešto jutrom rano i u sam noću pozivlje na učenje dobivenih zadaća. I od tada je postala vesela srea i posve sabrane pameti kod učenja.

— Spas udovice. Bosna. Umro mi muž. Ona po me ne traži! Na nijed dost! Moji neprijatelji hoće, da me u temelj upropaste. Neka se obijam od nemila do nedraga, neka pod svoje stare dane služim pod tuznim krovom. Djece nemamo. Ako mi oduzmu ono, što mi je ostavio muž, ostaдох ja sinja kukavica. Šest godina trajala je velika parnica kod suda. Kod svake rasprave bila sam teško zabunjena, ne uzdala sam se u Presv. Srcu. Uvijek sam njegovu sliku nosila na sebi pred sud. I molila sam i postila njemu na čast svakojako. Obefala sam kroz cijeli moj život svaki prvi petak poslati i 9 ođenaša moliti s litanijama, a pred svetkovinu Srca Isusova tri dana postiti. Hvala Presv. Srcu! ono me je od svega svijeta ostavljenu obranilo. Zudobila sam napokon svoje pravo; premda se mi već mnogi govorili, da ću izgubiti parnicu, izgubiti sve, Hvala mu i slava na vijeku!



Svaštice.

— List iz južne Amerike. Piše namjendan*trgovački poslovođa (kl. X. 1902.) iz Punta Arenas (Chile): »S radošću primam se povjerenstva Glasnika Srca Isusova. Na pomoć nam bilo u ovoj dalekoj zemlji! Glasnik došao je među nas kao kiša na suho i pjeskovito tlo. Mnogi od naših iseljenika zaboravili su u ovoj slobodnoj zemlji na kršćanske dužnosti. Tek što naši iseljenici prekorace evropsko tlo: »S Bogom majčino krilo! s Bogom vjero kršćanska i sirotinjsko gnijezdo! Nije čudo. Mi dođemo na daleki jug i sjever, među nepoznati narod, ne poznavajući tuznjega jezika. O kako li nam dobro došao jedan pobožan svećenik, koji bi ujedno mogao biti i učitelj našoj djeci, te ovaj zapušteni narod okrenuti pod okrilje Presv. Srca Isusova! Što se Glasnika tiče, mislim, da će ih biti preko sto pretplatnika. Uz hrvatski pozdrav A. J.«

— Umjesto začina. Hrvatska. Pripovijeda jedna učiteljica povjerenica: Došla k meni jedna vrlo siromašna žena. Kod kuće joj više gladne djece. Na bez Glasnika Srca Isusova ne će ni ona da bude! Ona mi veselo uruči pretplatnicu, veleći: »Ovaj jedan pripravljat će jela bez začina. Neka samo imamo taj lijepi Glasnik Srca Isusova! Bijaš vrlo ganuta. Koliko li mora da je ljubav k Presv. Srcu u ovoj siromašnjoj obitelji! A koliko li drugih, koji dosta imaju i za lulu duhana i za čašu rakije i za trista nepotrebnih stvari, ispiđavaju se, da tobože nemaju, čim platiti taj jeftini listić! Da imaju vjeru ove žene, doista ne bi! »O ženo, velika ti je vjera troja!« Tebi je ljubav k Bož. Srcu najjači začim kraj svega siromaštva troja!

— Napredak! Solin (k d Spljeta, Dalm.). Ovaj čas mjesna povjerenica — učiteljica — kazala mi, da će ona žensku djecu predbrojiti na Glasnik. Ima ih do kojih 60. Većina će ih mjesečno plaćati po 6 filira. I mjesni učitelj bit će povjerenik. On će sakupiti predbroj-nike u školi i izvan nje. Bit će u ovom selu svakako stotinjak pretplatnika. O kako se radujem, videći onakav napredak u mojem rodnom mjestu! (P. Š.)



Znam . . .

Znam, da pjesma moja, Al' od punog sree
Neugledna, prosta, Usta da ne zборе?
Za Božansko Sree Duša da ne pjeva,
Nije mila dosta . . . Kada grudi gore?

Primi vjenčle, primi:
Sree ti ga spleše,
Sree mlado plantec
Ljubavi od svete . . .

—r—n.

Razlika uspomenā.

(Crtica iz života.)

Eur bijahu prohujili bučni pokladni
dnevi. Sjegjasmo kraj prozora kō
dva mramorna kipa. Po našem
mladom čelu bilo još traga pepeļu . . .
Oko nam zamišljeno xurilo u golotinju do-
maćeg vrta . . . U ušima nam još zujio onaj
tihu, ali potresni: Memento . . .
— Pusto naše vrtno cvijeće! — pre-
kinuh tišinu.

— Odašlela ga studen, kao što će i nas
jednom hladna smrt . . .

— Da, sestro draga: na tankoj žlici
visti zemaljsko uživanje. Nijesam li pravo
imao, kad sam te ono odvratio od plesa

gdje mlada i neiskusna duša može lako posrnuti i razbiti onu krhku posudu, o kojoj veli sv. Pismo? Sjeti se onih riječi mlade Sare: „Nikada se ne mijesah s igrajućim, ni s dijelom imah s onim, koji živi u lakoumnosti“ (Job. 3, 17).

— E, tako je. Uviggjam, da je sve ništa. Blago ti onome, koji nalazi naslađu jedino u Bogu i Božjim stvarima! Sjećam se ovdje onih nezaboravnih dana, kad no u svetom zanosu pripravljamo svečanost Presv. Sreća — slavlje naše opće zavjere... Oh! slatkih li uspomena! Sama pomisao na ondašnje uhićenje ispunja mi dušu nečim nadnaravnim, neprolaznim... A pomisao na minule poklade — ostavlja mi u sreću tešku praznina taštine i nezadovoljstva... Bože moj! Koja razlika uspomena!

— Ej naše nezaboravno slavlje — uzdahnuh. I opet umuknuhmo. Opet nam se pogled gudio tamo negdje preko vrta... a suza nam se obojici krala niz lice.

Jedan mladić o Leonu XIII.

Jedan bivši travnički seminarac u jednom listu iz Rima opisuje ovako dojmove, što ih u njem probudila uzvišena ličnost sv. Oca Leona XIII.

Istina, predivne su rimske crkve, veličanstvene palače, krasni spomenici. Ali kršćansko srce želi u svetome gradu nešto drugo vidjeti, više nego sve krasote i divote vječnoga grada. Velebna djela Michelangela (Mikelangjela) sile um ljudski, da se smjerno pokloni pred veleumnim graditeljem i umjetnikom, koji je orlovskim svojim okom tako duboko prodrio u nedokučivu ljepotu; ali srce obično pri tom ostane hladno. Na što se može učiniti najveličanstveniji spomenik, to čini slabi starac, namjesnik Kristov — Leon XIII.

Dne 25. studenoga (1902.) bio sam i ja tako sretan, da ga vidim.

Dok smo čekali u krasnoj dvorani Vatikana, mogao sam promatrati slavne Rafaelove „tapete“ (sagove), koje su tamo izvješene. Nego danas ni sam Rafael nije mogao svrnuti moje misli s osobe slavnoga pape. Kada su nas pozvali pred papu, počelo mi srce burnije biti. Što je dalje bilo, pričinja mi se kao slatki san, pun najdivnijih slika, koji se je prebrzo svršio.

Stupivši na prag malene sobice, gdje sv. Otac prima sa poseban saslušaj, pomislih: „Duh!“ Ugledah pred sobom na niskom prijestolju, svega u bjelini, kano neko nadzemno biće, sv. Oca! Njegovo regbi prozirno lice učinilo mi se kano neka tanka magla, iz koje je kroz dva žarka oka pro-sijevao silan, veleumnan duh.

„Venite, venite, filii!“ (»Događite, događite, si-novi!“) Te prve riječi iz ustiju velikoga pape probudiše me iz mojih misli i osvjedočiše, da stojim u istinu pred svojim ocem! Da, kano najljubezniviji otac izgovorio je riječ: „filii“ (sinovi). Nije mi moguće opisati ljubeznoga izraza njegova lica kod tih riječi, slatkosti, nježnosti izraza...

Po trokratnom poklonu jednim kol-jenom, smjerno pa-doh na koljena pred uzvišenom osobom vrhovnoga pastira, ter poljubih svete moći na desnoj nozi njegovoj. Na to mi sam sv. Otac podao ruku. Poljubih pr-sten, i moja ruka ostade dulje vre-mena u njegovoj. Čutio sam vraću njegovu krv, čutio baš mladenački žar



Papinski gardista.

sama kost i koža. Ali oči! Starost nije im mogla uzeti žara. Puna su ljubavi, hrabrosti i odlučnosti. Iz njih sijeva pla-men oduševljenja junačkoga vojskovogje. One odlučno i smjelo zbere svakomu: „Ne boj se! Ako i sâm pakao ostane na nas: pobjeda je naša, jer je uz nas nepobjedivi Kralj vječnosti!“ Pouzdanje u promisao Božji najdivnije prosijeva iz dubokih očiju našega vrhovnoga pastira. I glas mu je razmjerno jak i vrlo razgovijetan, pun ljubeznoga izraza.

Meni se je činilo, da vidim pred sobom, ne čovjeka, nego nadzemno neko biće. Jer kako je moguće kraj to-likih godina tolika svježost i bistrost uma? Veliki mačeoški duh velikoga Leona padaše još uvijek slabome, zakonima naravi podložnome tijelu snagu i jakost. Vrhovni vladar ka-

njegova srea; ču-tio, da u 92-godiš-njem starcu još krepki život plamti. Posve iz bliza mo-gao sam promatrati njegovo lice. Ne može se tajiti, sta-rost je svojom ne-smiljenom rukom duboke poteze za-ertala u njegovo plemenito lice. Lice je regbi mramorno. Boja nekako u sre-dici među bijelom i modrom. Reghi

toličke Crkve, sam Isus Krist, svojom moći vidljivo uzdržava namjesnika svoga...

Ne, to nije sužanj... ne! Jer sve da je i njegovo tijelo regli u okovima, njegov duh, silni duh Lava XIII. slobodno se diže u visine sv. Istine i šalje svoje sjajne trake kao „svjetlo svijeta“ po cijeloj zemlji... Slobodno se njegova duša u vrućoj molitvi diže pred prijestolje onoga, koji je njemu rekao: „*Tv si stijena...*“ Oči cijeloga svijeta obraćaju se k njemu, misli cijeloga svijeta hrie k njemu, srea sviju kršćana jesu kod njega!

Kada je moja ruka počivala u njegovoj, jedna misao za drugom prolazila dušom mojom... Ovaj dakle slabi starac jest onaj moćni, silni, slavni vladar Crkve Kristove! On je svojom moćnom rukom tako sigurno upravljao kornilom lagje Kristove. Pohjedonosno vodio ju je kroz najbjesnije valove, koji su joj paklenom silom udarali o bok... Ovu slabu osobu, koju bi svaki vjetroć oboriti mogao, nijesu mogle ni maknuti najbjesnije oluje... Visoko je vitlao mač i stijeg sv. Crkve. Lav se je borio poput lava; slabi starac stajao je kao stijena... Tu se vidi upravo Božanska moć Crkve Kristove; tu se vidi, da Krist nije ostavio i ne će ostaviti svoje zaručnice...

A ja sam čuo njegove riječi, slušao njegov glas!... No još većma sam čutio žar, što ga je ulio u svoje riječi. Jer, dok je govorio, ruka je njegova u mojoj drhtala, i krv njegova još većma oživjela.

Kada je na koncu veliki papa uzdigao svoju desnicu, da nas blagoslovi, činilo mi se, da ga je obuzela neka nadnaravna blaženost. Veliki, nebeski sjaj preobrazio je njegovo lice... I svedeno izgovorio je svete riječi Božjega blagoslova, koji će me pratiti do hladnoga groba!...

Svastice.

— Najmlagja pretplatnica Glasnika Srea leusova nije više ona trogodišnja kćerka, o kojoj vam Glasnik lani (str. 139.) pričao, nego čudje! Piše nam jedna učiteljica iz Dalmacije: „Ove godine upisah Glasnik na svoju osam-mjesečnu kćerku. A pošto ću ga na njezino adresu u kuća primati, mjesto sebe predbrojah jednu sirotu, ubogu učenicu.“

— **Pazio** (Istra): Gimnazijalci veoma marljivo čitaju Glasnik. Jedan je guk povjerenik. Ima više od 60 pretplatnika.



GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA



Broj 3. Ožujak 1903 God. XII

Izlazi mjesečno jedanput. Stoji na godinu 48 fl., u kuću dostavljen
ili s poštom 72 fl., za inozemstvo i K. 20 fl.

Namjena molitava i dobrih djela u ožujku

(Blagoslovena od sv. Oca pape Leona XIII.)

Pobožnost k sv. Josipu.



valjen Isus! Evo me opet Glas-
niče, da te pitam za dobar savjet.

Glasnik. Drage voljo! Pa
šta je?

Štine. Čuj, što se dogodilo
u našem mjestu. Nedavno doveze
u naše mjesto željeznica čovjeka
odjevena na radničku. Hoda on
po mjestu dijeleći svuda silesiju
novina, u gostioni i na ulicama;
daje ih takogjer u kuće gdje god
koga ugleda na prozoru ili na vra-

tima. Zatim otpuče veleći, da će se domala povratiti i s
nama više govoriti. Pogledasmo novine, a svaki list ima
natpis: „Socijalni demokrat.“ I što je unutra, to sve smjera
na to, da bi svako, bio on obrtnik, radnik ili seljak, pošao
u socijalne demokrate. jer da će ovi domala posvuda zago-
spodariti, pa onda da će nastati zlatno doba za siromake i

potištena, jer da će se onda ovi obogatiti. Neki u momem mjestu već su odlučili, da će biti socijalni demokrati, drugi još kolebaju, a treći vele, da su toj strani na čelu židovi, koji da ne idu za nišim drugim, van da izrabe narod u svoje svrhe. Sad sam evo došao k tebi Glasniče, e bi me uputio čega imam se držati u toj stvari.

Gl. Dobro je, dragi moj, što se nijesi dao lakoumno zavesti, kano na žalost već mnogi u našim hrvatskim krajevima. Istina je, da su socijalnim demokratima na čelu židovi kao n. pr. Dr. Adler u Beču. Nu mi ne ćemo sad o osobama govoriti, nego o samoj stvari. Pa da ti u kratko kažem: to je prevratna zadruga, koja zatim ide, da u svijetu poruši sav državni red. Tim bi se pako i mir i sreća u općinama i obiteljima uništila.

St. Sačuvaj nas Bože! Ali je li istina, da socijalni demokrati svojim pristašama pribave novaca?

Gl. Jest i nije. Oni rade po prilici kao gjavao u staroj priči. Taj je, vele, jednom čovjeku jednom rukom napunio jedan džep srebrnim forintačama, a za svaku forintu drugom je rukom iz drugoga džepa kriemice izvadio po zlatan dukat. Tako bih ti mogao pripovijedati o jednom ebrtniku, koji bijaše jednog dobar katolik, ali nije odolio napasti, već je poradi sto forinti otišao u socijalne demokrate. Sada žive sa svojom porodicom u skrajnjoj bijedi.

St. Dakle ne može biti dobar katolik, tko ide u socijalne demokrate?

Gl. Ne može. Jer je katolička Crkva posve proti socijalnoj demokraciji, a ova je proti Crkvi. Tako je n. pr. istom nazad malo godina prvi vogja njemačkih socijalnih demokrata, Bebel, rekao: „Za sada ne ćemo još zahtijevati, da se odmetne od kršćanske vjere svaki, koji bi htio da se priključi našoj stranci. Ali je naš konačni cilj, da više nitko ne vjeruje u Boga niti prizna vjerske dužnosti.“

St. Onda je tu zaista gjavao po srijedi. Nu siromasi, koji se daju zavesti, traže kruh za sebe i za obitelj svoju, pa se nadaju, da će tako naći. Varaju se! Ali šta bi inače?

Gl. Šta bi inače? Naša sveta vjera ima lijek za svako zlo. Čuj, ja ću ti kazati dobro sredstvo, što možeš takvim kukavnim ljudima savjetovati; pa i ti sam ga upotrebi, ako hoćeš postati pravim bogatašem. Onda ne će ti više doći napast, da ideš u socijalne demokrate.

St. E pa šta je to?

G1. Gle sada počinu mjesec ožujak, mjesec sv. Josipa. Počni ti od ovoga mjeseca biti pravi štovatelj sv. Josipa, pa ćeš biti bogat.

Št. Ne razumijem te još.

G1. Tko je u istinu bogat? Onaj, koji uz imetak nosi u srcu dobru savjest i ljubav Božju. Nu tko štuje sv. Josipa, taj će za stalno ovoga se bogatstva dočepati. Zašto? Jer prvo: nije moguće, da tko pravo štuje sv. Josipa, a da ga malo po malo ne nasljeđuje i u njegovim krjepostima. No među ovim krjepostima jest i marljivost u radu i umjerenost u uživanju. Što je krivo siromaštvu? Često i prečesto lijenost u radu i neumjerenost u uživanju. Tko je pako marljiv i umjeren, u toga će dohotak obično veći biti nego izdatak, pa tako se sve više umnožava imetak, i malo po malo nastanit će se u kući blagostanje. — A drugo: Tko revno štuje sv. Josipa, taj će za cijelo i prečistu zaručnicu sv. Josipa i osobito Presv. Srce Isusovo štovati. To je staro iskustvo. A tim ima sve, što mu treba da bude posve sretan: dobru savjest i ljubav Božju i „blagoslov u svem što poduzme,“ kako je Spasitelj obećao štovateljima svoga Srca.

Kaži mi čovjeka, koji je bogatiji od takova!

Št. Pravo kažeš, Glasniče, takav ima više nego ikoji bogataš. Ja ću te činiti, što si mi kazao, pa i drugima to svjetovati. Znista, naša sveta vjera, a osobito Presv. Srce Isusovo, ima lijek za svako zlo.

H.

Zahvalnice sv. Josipu.

•Idite k Josipu!• Gen, 41, 55.

— Mir duša. *Hrcoteka.* Bili su kod nas plesovi. Sam me je Bog odvraćao, da ne idem sa ples. Nu ja sam svejedno otišao. Od onda tri podne dana nijesam imao mira ni po danu ni po noći od grijeha. Molim vas, mila braćo, žuvajte se ples! Sjetim se, da se utečam sv. Josipu, neka mi od Srca Isusova isprosi mir duše. Mollo sam 7 noćelja pred blagdan sv. Josipa, ja i moja obitelj, i devetnicu pred samim blagdanom. Nijesmo devetnice ni dovršili, a meni lijepe veselje: Našao sam opet mir duše! Biljadu puta hvala sv. Josipu!

— U napasti. *Istra.* Bila sam jako bolesna, da sam jeđva ostala živa. Kada sam malo ozdravila, onda su me teške misli i kućne mučile dan i noć. Živjela sam uvijek u neakovu velikom strahu. Tada sam se utekla devetnicom sv. Josipu, a već treći dan svega je nestalo!

— „Marice, 'dobro je!' *Slovenija*." Moj je brat bio u velikoj nepristici. Ja mu kažem: »Brate moj, ja se nama pouzdano nadam, da će tebi sv. Josip pomoći.« I počela sam jednu devetnicu k sv. Josipu i obovala jednu sv. misu. No kada je onaj dan došao, naša molba nije bila uslišana. Ja sam se stidjela doći pred oltar sv. Josipa radi moje nevjerojatnosti. Moj brat meni kaže: »Sestro, nema nam pomoći!« Ja se opet obratim sv. Josipu kao što dijete, kada je u kakvoj nevolji, ide ocu. I ako je oca nešto skrivilo, opet oca moli. Tako i ja. Kad je prošlo nekoliko dana, ja dođem od sv. mise, a moja majka meni kaže: »Marice, dobro je! Što smo željeli i što nam je od potrebe bilo, to smo dobili!« Ja od svega srca zahvaľujem sv. Josipu. Svakomu na srce stavljam, da se uteću sv. Josipu. Nitko se ne će prevariti, tko se u njega uzda!

—

Nemoj, prosim te, kleti!

(Piše vić. g. M. Ribarić, vojnički lupnik.)

Svi u selu poznaju Mesarovićeva „šeka“. I daleko u okolici poznali ga kô „huda“ psa. Svak. tko nije bio u kući Mesarovića dobro poznat, a znao je za „šeka“, nije išao sam onamo. Jao si ga „drotaru“ ili „armereisen-deru“, ako je, ne znajući šeka, u njegovu blizinu došao. Od jednih hlaća imao je taj čas dvoje; a kako je bilo pod hlaćama, to je njegov posao bio.

I ja, kad sam bio ondje, nijesam znao za šeka, i u-putim se jednom u kuću. Sreća po me, da me gospodar opazio, pak istrčao odmah u dvorište, jer šek baš nije bio na lancu, a već letio prema meni. Jedino na čvrstu gospo-darevu riječ: „Šek!“ ostao je pokunjen, gdje je bio.

— Vnš pas pak je huda, rekoh.

— Jest, koga ne pozna. Kad Vas bude poznao, bit će vam kô ovca. Ja ga mogu tući, koliko hoću, ne će ni pis-nut, a kamo li ugrist. Al' stranac neka ne zalazi u kuću, ako šek nije na lancu i ako tko god od domaćih nije polag. Toga će preteptati. Od kad imam toga psa, nikad nije tata bilo kod moje kuće. Čuva nas dan i noć, a vjeran je, ama kô vjeran pas.

Gospodar donio vina, došli s časom ostali ukućani, došlo i nekoliko surjeda, i razgovarasm'o o stvari, zbog koje bijah došao, al' koja ovamo ne spada.

Al' razgovarasm'o i o tom, što ću evo napisati.

1. Bez stida i straha.

Slaba je godina — obično se ljudi tuže, pa ako i nije toliko slaba, tuže se: nema kiše, sve hoće da izgori.

Trebalo bi više moliti, rekoh ja. Procesija „za kišu“ imala se onih dana vodit u kapelu susjedne župe. Kiša je dar Božji; ali može biti i velika kazna, ako predugo pada. Sunca si svi želimo; al' evo i ono je velika kazna, ako ne dogje kiša u svoje vrijeme. A tko daje kišu, a tko daje sunce u svoje vrijeme? Bog, dragi Bog, komu svaka hvala i slava budi. A tko dragoga Boga priječi, da, prem nam je otac, naš jako jako dobar otac, da ipak ne daje kiše ili sunca, kad mi svi vidimo, da bi nam ga jako trebalo? Tko ga priječi? Mi, naš zločesti život, naši grijesi.

I započe razgovor o kletvi, o psovanju, jer su to teški i veliki grijesi, koji dragoga Boga i našu nebesku Majku teško i jako vrijeđaju i žaloste, a nama strahovito na duši i na tijelu škode. A ipak nikoji grijesi se tako često i tako javno, pred drugima, bez svakoga srama i straha ne čine kô kletve. Ima sramotna bluda, ima dosta. Ali ti ljudi se barem skrivaju, stide se pred drugima. Ima tadbine, ima dosta. Ali ti se barem boje; ne će krasti, kad ih tko vidi. Ima koji lažu; ali ti ljudi pripovijedaju laž pod prilikom istine; i čim se dokaže, da je laž, prestanu. Ali kletva?!

Proklinjač niti se boji niti se srami. I gore: mjesto da se boji, on se s tim slobodi; mjesto da se srami, on se hvali, da nije kô baba. Što više: ako je sâm, ne će toliko i tako strašno kleti, kako kune, kada ga drugi čuju. Nema srama niti pred malom, nedužnom dječicom. I pred svojom vlastitom dječicom kune i proklinje; pa tim i dječicu uči kleti, jer se mladi ptić uči od staroga pjevati. On se ne boji niti samoga Boga. Što govori, kad kune? Je li bih napisao onu najsramotniju riječ našega jezika, koja je proklinjaču uvijek u ustima? Ne, ne ću.

Pa reci mu štogod hoćeš, on će ti opet kleti, i govoriti, da kunu i drugi. I doista, strahovito je velik broj ljudi, koji kunu, pa se onda jedan ne srami drugoga. A ako ja koga-god opomenem, onda šuti; al' čim od njega odem, opet kune.

2. Gje se grđno psuje?

Ja sam s mnogim i mnogim ljudma raznih naroda i narodnosti kroz toliko godina općio. Ja nijesam našao ljudi

nikojega kršćanskog naroda i nikoje kršćanske narodnosti, koji bi psovali i proklinjali toliko, koliko se na žalost — u nekim barem krajevima — psuje i proklinje kod nas Hrvata. Ta će mi mnogi, tko bude ovo čitao, prebaciti: „Mađžari kunu više.“ Ako prisegne, vjerovat će mu; ali ja ne bih ušao ni na to priseći, već bih rekô: Hrvati i Mađžari se u svemu razilaze, jedino u kletvi se slažu. Kletva je ona točka, u kojoj si ruke daju! I Talijani kunu, i jako ružno kunu, — ali ako se obične kletve Talijana i Hrvata usporede neka je Bog sudac, koje su grdnije. Ja se ne bih usudio ustvrditi, da Talijani više i gore proklinju, nego Hrvati. Na ovo, brate, nemoj se smijati, već ako još ikoliko pameti imaš, treba da i ti i ja i svak nas na ovo jako — jako plačemo.

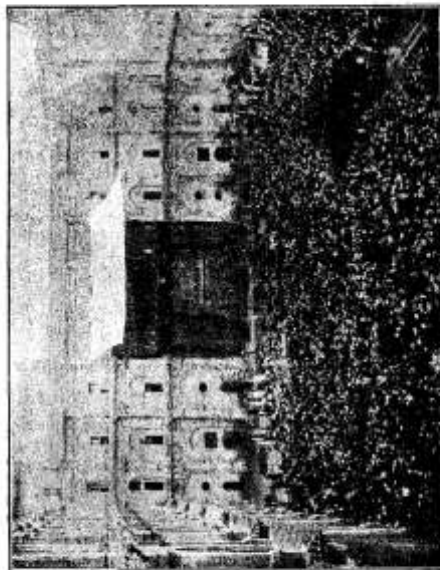
I žudno, druge slavjenske narodnosti ne proklinju, ili barem ne kunu niti iz daleka tako ružno kô Hrvati. Ruse ne poznam, ali čuo sam, da ne kunu. Poljaci ne kunu, Česi ne, Kranjci, Štajerci ne, barem nikad ne rabe one sramotne riječi, koju Hrvati Nijemac ne kune, nit ne zna kleti. Dugo sam živio među njima, pak ako je Nijemac jako srdit, onda reče: „Hol' dich der Teufel!“ (Vrag te odnio!) No, pa ako to reče svojoj kravi ili volu, pa neka mu bude, kvar je njegov, ako mu ga odnesu.

A naši ljudi, joj, idi samo pak slušaj! Kad hodim po Zagrebu, grozota me toliko puta hvata, kad slušam ove tolike i tako strašne kletve, psovanja i proklinjanja! Pa da bar žene imaju srama! Ali ti slušaj naše seljačke žene, kako ružno govore i kunu. Gradske bih rekô, da se više stide. A muševi jedni kô drugi. Pred mojim stanom jest velik prostor, trg. Tu se sakupi svaki dan dječurlije. Joj, kako sam čuo kleti! Jednom sam čuo tu dječaka od koje četiri godine, više ih nije imao, Boga kleti. Kleko sam i molio „Oče naš“ za to dijete. Od koga je to naučilo? Oj, kako strašna kazna čeka takova oca, takovu majku, koji ovakova šteta dijete naučavaju!

3. Gdje uče vojnici psovati?

Rekô mi jednom netko: „Tvoji vojnici su prvi majstori u kletvi!“ Jest, priznajem, dopuštam. Ali pitam: gdje su naučili kleti? Kod vojništva? O, ne! Ja dobijem novake, pa vidim, da ih većina kune, ako ne gore, ono baš kô i stari

vojnici. Svi več znadu kleti. Čudno! Vojnika treba učiti hodati, stojati, ravno se držati, i „rechts“ i „links“ i „vorwärts“ i „rückwärts“ — ne zna ništa; prem je neka bakica jaukala: „Kaj mi ga mučiju? Em sem ga ja to sve več pred 20 let navčila.“ A kapral ipak veli, da ne zna ništa.



Leon XIII. blagosilja narod.

Ali kleti?! Oh, to zna, toga ne treba tekar koč vojništva učiti.

»

A sad, dragi moj Glasniče Presv. Sreć Isusova! Ako hoćeš, ja ću ti za budući broj napisati tri arka, što sve,

gdje sve, i kako sve i koliko se kune. Ali ti toga, ređi deš mi, ne trebaš. Pa dobro; onda ću ti nešto drugo napisati. Što? Napisat ću ti koji je razlog, da naši ljudi tako kune i toliko proklinju. A znaš, tko će mi taj razlog kazati? Onaj „šek“, o kojem sam gore napisao, koji je lajao na svakoga i ugrizao svakoga, koga nije poznao. Na domaće, a naročito na svoga gospodara nikad nije lajao, nikad ga ugrizô.

A dotle svaki, koji ovo čitaš, pa ako kuneš, misli na „šeka“, koji na svoga gospodara nit' ne laje nit' ga ne grize.
(Stijedi.)



Zavjet države Kolumbije.

Puno su lanske godine novine javljale o ljutim okršajima i krvavim borbama u savezним državama Kolumbije. Kolumbija leži na sjeveru južne Amerike, veća je od naše monarhije, a ima kakva 3 milijuna stanovnika. Njoj pripada i slavno tijesno Panama, gdje se gradi silan prekop, koji će doskora spojiti atlanski ocean s tihim oceanom. Nu eto, harao zemlju tužni građanski rat. Bilo se je iza nekoliko poraza vlade bojati, da će taj rat imati veoma pogubnih posljedica. Dapače i samostalnost države bila je u pogibelji. Činilo se je, da ni mudrost državnika ni velikodušne žrtve građana ni junaštvo hrabre, nu premalene vladine vojske ne će moći otkloniti kobni udar od teško iakušane zemlje.

Zar da tako ljuto nastrada zemlja, koja se je istom prije 8 godina tako svečano, a po samom svojem državnom poglavarstvu posvetila Bož. Sreću Isusovu? (Vidi Glasnik 1894, str. 210.) Zar da Presv. Sreću, koje štiti svaku kuću, što mu se posvetila, ne će štiti države sebi posvećene? To se ne da ni pomisliti!

Ali šta da čine?

Sjetio se tomu nadbiskup Bernardo Herrera Restrepo. U glavnome gradu Bogoti gradila se upravo veličanstvena crkva na čast Sreću Isusovu, svemožnome zaštitniku Kolumbije. Ali je gradnja, osobito u tako teška vremena, gdje je rat iscrpio zemlju, vrlo sporo napredovala. Sada će dakle presvij. gospodin upravitelj okružnicu na čitav narod kolumbijski, te ga pozvati, neka učine zavjet, da će što prije dograditi njegovu crkvu Presv. Sreću, samo da im ono povraće

toli žugjeni mir. Na koncu okružnice obrati se nadbiskup na samu vladu, moleći ju, da pristane uz njegov prijedlog.

A vlada se odazvala. Ona izda 18. svibnja svoju odluku u 5 članaka. Potpisao se sam državni predsjednik José-Manuel Marroquin, i svih 6 ministara. „Vlada“, tako glasi prvi članak, „u svoje ime i u ime naroda, što ga ona zastupa, čini zavjet po prijedlogu presvij. g. nadbiskupa od Bogote, da će doprinijeti, te se skoro svrši započeta gradnja crkve Sreća Isusova u Bogoti.“ Nadalje se naređuje, da će se dojučerašnjeg mjeseca sporazumno sa crkvenim oblastima, a na državni trošak, držati velika svečanost na čast Sreću Isusovu, i da će se u čitavoj zemlji sakupljati prilosi za dograđnju zavjetne njegove crkve.

Svečanost držala se 22. lipnja s najvećim sjajem, u glavnom gradu. Prisustvovali joj svi crkveni i državni dostojanstvenici, koji su samo mogli, svi u svečanom odijelu. Divne li slave Sreću Božanskomu! Došli pred nedogragjenu crkvu Sreća Isusova: apoštolski delegat, nadbiskup, državni potpredsjednik, poglavari vjerskih zavoda, državni ministri svi do jednoga, vrhovni sudbeni stol, državno vijeće, veliki državni odvjetnik, vrhovni računarski ured, namjesnik sa svojim činovnicima, gradski načelnik s općinskim vijećem, načelnništvo vojske, svi profesori i ravnatelji svih zavoda i društava.

Posvetu i zavjet Sreću Isusovu izgovarao nadbiskup, a za njim potpredsjednik i svi prisutni, ovako, kako slijedi: „Isuse, Kralju kraljeva i gospodaru gospodara! Evo pred tobom tvoj narod, predmet tvoje osobite ljubavi i očinske brige. Pun zahvalnosti za tvoju dojučerašnju dobrotu i zaštitu dolazi on, da ti kod ove svečane prilike prikaže svoj poklon i svoju ljubav, što iz toliko razloga tebi duguje.

„Proniknuti kršćanskim duhom našega državnoga ustava, koji sv. katoličku vjeru priznaje kao bitni živalj društvenoga poretka našega, dolazimo danas u ime naroda kolumbijskoga, da se izričnim zavjetom posvetimo poklonu vriednome Sreću tvojem.

„Udostoj se, o Presvećo Sreće, ovaj narodni zavjet primiti kao poklon ljubavi i zahvalnosti naroda kolumbijskoga. Primi ga pod osobitu zaštitu svoju! Ravnaj njegovim zakonima; vodi njegovu politiku; štiti njegove kršćanske uredbe: eda uzmožnemo uživati dragocjeni dar mira. Ne daj, da se ovaj narod ikada odvрати od tebe, ili da on ikada prestane, tebe

javno i službeno priznavati pred ljudima, kako ćeš ga po svojem obožavanju i ti priznati pred Ocem svojim, koji je na nebesima.

„Blagoslovi naš narod, naše države i njihove zastupnike, našu crkvu i njezine pastire, cijelu katoličku Crkvu i njezinu glavu, i uskori dan stavlja tvojega nad svim narodima — na slavu tvojega Bož. Sreća. Amen.“

“

To se sve zbilo mjeseca svibaja i lipnja 1902. Pa šta bi onda? Je li ih uslišalo Presv. Srce? Jali im povratilo mir?

Gragjanski rat, koji je već trajao tri pune godine, sada se za samih 5 mjeseci sretno svršio. Koncem studenoga predali se buntovnici uz posve povoljne i blage uvjete. Dugo žugjeni mir darom Presv. Sreća, opet se povratio! Tugji ratni brodovi, koji su došli, da se umješaju u kolumbijske razmirice prijetivši i samoj slobodi zemlje, opet se povratili, odakle su i došli. Vijest o narodnom zavjetu Sreću Isusovu i o učinjenom miru gotovo u isto vrijeme raširila se u Europi. (Sr. „Vaterland“, 1902. br. 324.)

Citajući ovo, mnogome će se vinuti duboki uzdah: „Ah kada ćemo i mi što slično doživjeti u našoj miloj domovini? Kada, kada će i ona javnom posvetom samih državnih oblasti, postati pravom zemljom Presv. Sreća Isusova? Bože dragi, daj to uskori!“

— — —

Vjesnik.

Jasenovac na Savi (Hrvatska). Dočekali dan radosti! Narod je ovdje veoma siromašan. Posestrimi Savi kad i kad dodija u njezinom starom koritu. Hoće joj se nešto nagledati se bijeloga svijeta. Tada će ona kao nepozvani gost svojim susjedima u pohode. Jao si ga narodu od takova posjeta! Kumi ju, zaklinjaj ju, koliko ti drago: ona za to haje i ne haje. A šta nam onda ostavlja „Sava srebropjena“ — to nije ni srebro ni zlato, nego tuga i nevolja teška! Strašna povodnja uništava sve pađe marljivoga ratara za čitavu godinu. A tako nas jo prošastih ljeta i više puta zvala pohoditi. No upravo s toga hoće se narodu blagi utješitelj. Pomisli dakle vrlo puk župe jasenovačke, kako bi i on došao do krasnoga kipa Sreća Isusova, da ga može

svaki dan posjetiti, te izjadati pred njim svoje boli, stalan, da će tuj i pomoći i utjehe naći. Što namišljeno, to i uči-



Oltar Sreća Isusova u Jasenovcu.

njeno. Skucali filir po filir. Bilo i „krunaša“. Drugi bi donosili prirodništa sa svojih zemljišta. Napokon eto lijepe sve-

te od 400 i više kruna. Uzidao se oltar, a kip naružio. O kako ga nestrpljivo čekaše i čekaše! Ne mogoše se već iščekati. Gdje bi se god koji sastao, samo se radovao i presretnim činio, što će im Srce Isusovo doći i u njihovu župu. Pitali i pitali: „Hoće li biti procesija? Hoće li se preblando Srce Isusovo što svečanije dočekati?“ Svaki je bio pripravan, da ne žali ni truda ni žrtve, samo da ga što po-božnije dočekamo. I osvanu nam 24. kolovoza 1902. Bio je dan slavlja, kakove još nije bilo u našoj župi od pametara. Već tri dana prije dalo se je sve na noge, da priredi što ljepše slavlje: župnik, crkveni tutori, ratari, obrtnici, vatrogasno društvo, inteligencija, sve. Kada je u zoru žugjenoga dana zvono zazvonilo na pozdrav Gospi, stade gruvanje mužara u župi i po filijalkama. Užrbao se narod sa svih strana. Došli i susjedni župnici iz Novske, Dubice i Krapja, svaki sa svojim vjernim stadom, svi radosni i veseli. Svečano se blagoslovio oltar i kip. Onda izagje iz crkve procesija s kipom Srca Isusova pod nebnicom. Sav narod u jedan glas pjevao: „Do nebesa nek se ori . . .“ a mužari navještali im radost svoj okolici, neka se s njima raduje svako kršćansko srce. Povrativši se u crkvu, preč. g. Stjepan Kos svečano otvori bratovštinu Srca Isusova, a čitavu se župu posvetila ovom vrelu svake utjehe. Cijeli dan zadržavao se narod u crkvi, i nije se mogao nasiti, gledajući novi oltar i kip Bož. Srca. (Vidi našu sliku.)



Zahvalnice.

Zahvalnice, u kojima se dotični ne potpiše potpunim imenom adresa, ne mogu se nikako uočiti.

Srce Isusovo i obitelj.

2. Otac.

Pomnim okom otac tebe gleda!
Vas dan bjeđan za koricu kruha
Trđao je kć bez glave muha . . .
Ti u sobi ajeđio si vrućoj,
A tvoj baba po oluji ljutoj.

Vrjko Obradac.

— Što može molitva čitave obitelji. Sijaj. (Dalm.) Ima tomu već šest mjeseci, otkad nam ocu zaholjela deana noga. Jedna se rana sve to više otvarala, a bol bivala sve to veća. Liječnik uvidio, da mora

rezati, kako bi odstranio iskvareno meso i silni gnaj. Za dva mjeseca bio je otac svaki dan liječniku, a on prao, čistio, rezao: ali sve uzalud, bolest krenula sve na gore. Otac se s ranom toliko mučio, da nas je sve u kući bolno diralo. No još veća nas žalost obuze, kada smo primjetili, da će morati u bolnicu. Sam liječnik na to ga savjetovao. Dan rastanka bio nam je, najstrašniji dan našega života. U velikoj žalosti ne znamo, šta da počnemo, već jedino da se vruće obratimo k Presv. Srcu nebeskoga Liječnika. Majka, brat i sestre, svi klekamo pred sliku Božanskoga Srca Isusova, te vatrenim srcem obećamo jednu devetnicu, jednu sv. misu i dvije svijeće u čast njegova Božanskoga Srca, a za zdravlje našega oca. I gle čuda! Treći dan moleći devetnicu, primismo vijest, da je oca sasvim dobro. Nije nam bilo moguće vjerovati, da je ta velika rana u dva tri dana mogla zacijeliti. Na četvrti dan, kada oca pred kućnim vratima zdrava i čitava ugledasmo, nijesmo mogli dvojiti,



„Svi klekamo pred sliku Bož. Srca Isusova.“

Sve je bilo dobro, noga sasvim zdrava, da se jedva poznalo, gdje je rana bila. Komu da to imamo zahvaliti, ako ne Božanskomu Srcu našega Spasitelja? Stoga hvala mu i slava od svih stvorova svijeta!

— Devetnicom prije blagdana Srca Isusova. *Susjednici.* (Hrv.) Ima tomu već preko 35 do 40 godina, što sam ispod koljena osjetio vrlo neugodnu bol. Po malo na onom mjestu narasla koljeno guskino jaje nateklina, koja me užasno pekin, naročito ako sam duže hodao. Tako to trajalo preko 20 godina. Osobito za težkih ljetnih poslova osjećao sam silnih boli. Kako sam bio siromašan, a Bog me blagoslovio mnogobrojnom djetetom, to sam morao mnogo raditi. Stenjao sam dakle pod dva bremena: bol pod koljenom i naporan rad. Iza 20 godina tratio sam savjeta u liječnika, što paradi siromaštva nijesam prije nikako mogao. Ali ne bje pomoći! Patilo sam se svatkojake i skokobno o tome sudio. Na jednom na još veći užas opasim, da mi nateklina pod koljenom

jesjava, ali isto se onakova pojavlja u zatijku. Vidio sam svoga susjeda, gdje je radi takove natekline nakon godine dana u užasnim bolovima zaglavio. Tomu se i ja sada nadah. Potražim savjeta u glasovitijih liječnika. Ovi jednoglasno zahtijevahu operaciju. Nu ja iz predsude i straha nijesam dopustio. I tako me preko 15 godina mučila natekлина u zatijku. Kad al' ove godine (1902.) spremali se koji nas, da što svečanije proslave Srca Isusova. Pripravljali se devetnicom na blagdan, moleći svaki dan prije angeloškog pozdrava. I ja se pridržim s nakanom, da mi Presv. Srce dađe jakosti, da lakše podnosim boli. Još za vrijeme devetnice, a još bolje kasnije, odušim, da mi natekлина ne pađi pri radu. Opisam ju, a ona mekana i bez osje tjive boli, došim prije bijaše slično tvrda. I ovo od 6. lipnja tako obarlam svoje ratarske poslove, a da mi natekлина ni najmanje ne smeta. Osjećam duboko u srcu najoježniju zahvalnost prema Presv. Srcu mojemu Bož. Liječniku, koji me na ovako lak način riješio tolikih boli! (Za bliskost jamči povjerenik Glasnika, ravn. učitelj M. G., koji je mjesto nekoga zahvalitelja ovo napisao.)

— **Jedina zaštita moja.** *Poljevič.* (Slavon.) Moj otac bio na smrt bolestan. Već je primio sv. sakramente, a mi svi zdvajamo o njegovu životu. Tada se ja kucim na koljena pred Presv. Srce i zaklinjem ga neka mi uzdrži moga oca, jedino zaštitu moju. Obćah mu i devetnicu, i gle! bijah uslišana: sada mu je već bolje.

— **U tugjem svijetu.** *Poljevič.* (Hrv.) Moj otac, boraveći u Americi, obćani nam, da je teško bolestan. Neka mu dakle pošaljemo putni trošak, jer da on hoće kući. Nu mi smo sami siromašni. Šta ćemo, već traži pomoći kod Presv. Srca! Iza druge devetnice dobismo glasa, da je otac zdrav i da već radi kod svojega kuma.

— **Ozdravio po duši.** *Veroždin.* (Hrv.) Moj otac živio je već mnogo godina, što se nije ispovjedio. Uzalud bilo sve nagovaranje, uzalud sve molbe. On bi na sve samo poučkama odvratio. Čitajući ja Glasnik Srca Isusova, odlučim se devetnicom obratiti na Presv. Srce. I gle! nakon svršene devetnice otide otac u crkvu, te se ispovjedi, i otada promijeni svoj život.

3. Majka.

Poslije Boga roditeljka si'jedi,
Što te slatko miluje i gleda.

Veljko Obradov.

— **Teški čas.** *Sarajevu.* Moja se supruga dugo mučila. Mislili smo već, stradać će, kako mnoge žene u sličnim prilikama. Tad se ja sjetih Presv. Srca Isusova i zavjetovah, da će plaćiti za jednu sv. misu na čas Presv. Srcu. I nije trajalo ni deset časova, a sve se sretno svršilo. Hvala i slava Presv. Srcu!

— **Pogibeljne posljedice.** *Pašj.* (Istra.) Moja se supruga postavši majkom, teško razboljela. Liječnici su mislili, da imade sušicu, od koje da ne će preboljeti. Nu ona stekla se k izvoru svake milosti, k Presv. Srcu Isusovu, moleći devetnicu njemu na čas, i kada je svršila devetnicu, bolost je prestala odmah.

— **Preboljela.** *Benjotvka.* (Bosna.) Teško mi oboljela moja majka. Već smo mislili, da ne će preboljeti. Tada se vrućim i usrdnim molitvama utekoh Presv. Srcu najboljega Liječnika. I ono me je uslišalo i majku ozdravilo. Hvala mu i slava na vijek!

— Šestero bolesnih. *Prósja.* (Slavon.) Bijah gotovo dvije godine bolesna. Najprije me noge zabolješe, a od nogu udarilo po svem tijelu. To je meni strašno bilo kod moje troje nejake djece i kod starega oca i stare matere. Samo moj muž bio zdrav, a šestero nas bolesnih! I potrebiti smo sve lijekove, što god se može, i nema pomoći nikako. I dužem o Glasniku Srca Isusova od drugoga svijeta, budići da ja tada nijesam bila preplašena. Što ću kad odmah, ako Bog da, uraditi? Ušlehm se ja, kako mi štitelji Glasnika savjetovali, Presv. Srcu nebeskoga Ljetoznika i počnem moliti devetnicu. Kada sam baš na blagdan Presv. Srca Isusova, u osmi dan devetnice, kod ujega pred oltarom kličala, opazila sam, da me je neka far ugrjela. I želj povratila sam se kući zdrava! S toga vi svi štitelji Glasnika, utečite se tomu izvoru milosti!

— Jedina pomoć udovica. *Trsat.* (Hrv.) Uzeo mi brata u vojnika, a majka, siromašna udova, ostade a manjom braćom bez pomoći. U toj nevolji utekoh se izvoru svake milosti: Presv. Srcu Isusovu, obavih devetnicu i obećah javno zahvalo. Sa sinom molio se i moji dragovi. I doista bi moj muž opremljen vojničke službe i već pomaže opet kod kuće majci i maloj braći. Hvala Presv. Srcu Isusovu! (Franjevac.)

— Po Glasniku sreća. *Čakar.* (Hrv.) Ja do ove godine (1902), nijesam znao za Glasnik Srca Isusova. Nego moj s'učiti polazeći škole, pobuđom jednoga pobojnoga svećenika u Slonju, preplatio se na ovaj listić, i tako se moja obitelj s njim upozнала. Kako bijesmo ugodno iznenagjeni sadržajem ove bogoljubne knjižice! Vidjeh i mnoge zahvalnice, te se odlada i ja ujecah devetnicom Presv. Srcu: jedan put za zdravlje mogega djeteta, drugi put za sretno putovanje a najakom djecom, treći put za poboljšanje mogega zdravlja itd. A sve je meni ovo Presv. Srcu uslišalo. S toga se njemu javno zahvaljujem, i obećajem, da će se, dok ja živjela budem, nabhvatiti u mojoj obitelji ova bogoljubna knjižica, koja svakog kršćanako kući nosi samo blagoslov! (Supruža kr. kot. upravitelja.)

4. Djeca.

Uz majčinu bdije otac svetan,
Da dječici bude život svjetan.
Veljko Obradov.

— Uoči sv. Antuna ognjemoga. *Petrovč.* (Bosna.) Razbolje mi se nejako dijete tako, da 5 dana nije niti oćima progledalo, niti što uzeo, niti za sebe znalo. I već je tako klonulo, kao da je mrtvo. Uoči sv. Antuna ognjenoga bilo je najgore. Ja taj dan počeh devetnicu Presv. Srcu i sv. Antunu. Kada sam se iz crkve povratila kući, opazih na svojo veliko čudo svoje dijete, gdje sjedi u kolijevci, te od mene traži milijeka. Dok sam ja svršila devetnicu, i dijete je posve ozdravilo.

— Kamo smrtna oprema? *Zlatar.* (Hrv.) Oboljela mi dječica toli naglo i opasno, da svaka pomoć bila bez uspjeha, već jedino pripravih smrtnu opremu. Tugujući sjetim se u zadnji čas Bož. Liječnika, te se živo ušlehm devetnicom njegovu Presv. Srcu. I gle čuda! za kratak čas, što me sam započela molitru, opazim na dječici polatšionu, a prije nego sam dovršila devetnicu, djeca mi posve ozdravila.



Svaštice.

— 25. godišnjica Leona XIII. (Uz našu sliku.) Dne 3. ožujka proslavit će Leon XIII. ako ga Bog poživi, 25. godišnjicu svojega krunisanja za papu. Da si takovu vječnu rimsku svečano-i lakše predložimo, donosimo sliku, koja je snimljena kod slične svečanosti; dne 6. lipnja prošle godine, slika predložje, kako sv. Otac svečano blagoslavlja narod, koji se je u jednom ogromnom dvoru vatikanske palače sakupio te otkrivene glave stoji, upirući pogled svoj prema talkonu (shodu), gdje sv. Otac stoji, okružen svojim dvorom, crkvenim i svjetskim dostojanstvenicima.

— Zahvalnica sv. Franji Ksaveru. *Dječoro.* (Slavon.) Sestra mi trpjela silnu glavobolju, nikakvim lijekom nije mogla pomoći naći. Utekoh se sv. Franji Ksaveru «milicom devoticom». Kroz nako je vrijeme još bolovala, a od jedan put posve nestane glavobolje.

— Great Falls. (Amerika.) Drago volje primam se povjereništva. Glasnik se ovdje rado čita. Rasdjelio sam neke brojeve prijateljima, te jedan kaže: »To je jako lijepo!« — drugi: »I ja ću se pretplatiti!« — treći: »Ja ću sam pisati!« — itd.

— Bog ne da, da ga psuju. Vlač. Marko Belavić, duhovnik u gradskoj ubožnici u Zagrebu, saopćio nam ova dva istinita događaja:

1. God. 1874. na Duhovski ponedjeljak poslije podne počela je u Daruvaru (Slavon.) kiša padati, grujeti i bljeskati sv. Jedan seljak iz one okolice, hrišćanin, dogje taj dan k židovu B. u Daruvar, da kupi kukuruza. Židov rekne svome poslovniku katoliku, neka ide na tavan, pa neka mu odmjeri vagan kukuruza. Kad poslovnik stane mjeriti žito i vršak ravnalom snimati, pročini se seljaku, da ga hoće prevariti, pa će poslovniku: »Nemoj tako duboko furati ravnala u kukuruz i toliko odzanimati. Uhit će te Bog!« Čuvši to poslovnik, otvori pogana usta svoja, pa izusti bogogrđnu psovku, kako je i inače običavao. Ali netom on psovku izrekne, odmah siječne munja, grom pukne baš u glavu ovome nesrećnomu psovaču, i on se u taj mah sraši mrtav na zemlju, a da nije ni psnuo. Ja sam ga glavom na groblje ispratio.

2. Dragi događaj zbio se u selu Škopovu kod Zagreba, gdje sam ja tada boravio. Bilo jedne večeri mjeseca srpnja 1897. Kiša padala, munje sijevale, a gromovi pucali. U jednoj sobi kartalo se nekoliko dječaka. Za igre čula se i po koja psovka. Među ostalima osobito se jedan islikao, deran od kakvih 14 godina. Kad je čelče grujelo i sijevalo, reći će on porugljivo: »Bog je slab strijelac, ne zna pogoditi.« Istom on u riječi, namah zagrmi, strijela ga osvetnica pogodi u glavu i bogomarsku usta, i toliko silno, da ga je iz sobe preko kućnog praga na polje izbacila.

Ova su dva slučaja prave činjenice. U svoje su vrijeme svima narodom, a osobito psovačima, silno potresla.

Bog ne da, da ga psuju!

Hrvatska omladina pod zastavom Sreca Iusova.

Hrvatska omladina i Leon XIII.

Dva je puta hrvatskoj omladini pošlo za rukom, da razveseli očinsko srce Leona XIII.

Godine 1893, 20. rujna, slavila se u Rimu, pred samim očima svetoga Oca, 25. godišnjica zauzeća Rima, Leon XIII. bio je tada već više od 16 godina „sužanj u Vatikanu“; 16 godina, što on ni za čas nije ostavio Vatikana i crkve sv. Petra. U taj dan tuge i žalosti, gimnazijalci travnički — na prijedlog Petra Barbarića, „hrvatskoga uzor-mladića“, — javno se molili za svetoga Oca, poslali njemu odano pismo i skroman Petrov novčić. Sv. Otac pako, premda mu je isti dan došlo do 30 000 brzopjanka i listova sa svih strana svijeta, ipak nije zaboravio ni na bosansku djecu svoju. On im već 10 dana iza toga po svom državnom tajniku, stožerniku Rampolli, posebnim pismom „zasvjedočio ljubav svoju i kao залог toga udijelio iz svega sreća apoštolski blagoslov.“ (Sr. Petar Barbarić, str. 129 — 131.)

Kada je hrvatska omladina godine 1900. slavila nezaboravno slavlje svoje, onda htjede i ljubav svoju prema Namjesniku onoga, kojemu se posvećivala, pred čitavim svijetom očitovati. Ona mu posla zlatno srce (vidi sliku), nakrcano duhovnim blagom, molitvama i dobrim djelima,



Zlatno srce hrvatske omladine.

što ih je prikazala Sreća Isusovu za sv. Oca. Neki su dakle žrtvovali i dvije godine života svoga, ne bi li time predragom Ocu produžili dragocjeni život.

Dne 3. srpnja preda odaslanstvo hrvatske omladine sv. Ocu ovo zlatno Sreće, zajedno sa „albumom“ i „Petrovim novčićem.“ Sv. Otac bijaše vas razdragan.

Kada je koncem kolovoza iste godine (1900.) neki stožernik bio u audijenciji kod njega, poče sv. Otac sâm spominjati slavlje hrvatske omladine i ono „zlatno srce“: „Ja sam to zlatno srce htio kod sebe sačuvati“ — reče Leon XIII. stožerniku. I on ustane, te se približi stoliću, gdje je stajalo srce. Drhtavom ga rukom otvori, da stožerniku tu dragocjenost pokaže.

U isto gotovo vrijeme, dne 15. kolovoza, upravi Leon XIII. vlastoručno pismo preuzvišenomu g. nadbiskupu zagrebačkomu, u kojem izrazuje radost svoju zbog slavlja hrvatske omladine, te ju na daljnju ravnost i vjernost bodri. (Sr. „Hrvatska omladina pod zastavom Sreća Isusova. Spomenica i budnica.“ Str. 37—40, 179, 183, 184.)

Ove godine Leon XIII. slavi 25. godišnjicu papovanja. Bože daj, da i ovom prilikom hrvatska omladina što god doprinese, te se utješi teško iskušano srce velikoga pape!

Pobijedila golubica.



Golubica bijela prvi put iz tihoga golubinjaka poletjela u opaki svijet. To ne bila golubica bijela, već to bila mlada Mara, brižno i sveto uzgojena u jednom hrvatskom samostanu, kano u tihom golubinjaku Sreća Isusova.

Teško si ga golubici u svijetu! Ali blago si ga njojzi, znade li se u svakoj pogibelji zakloniti u otvorenu ranu Presv. Sreća! To je mlada Mara čisto čula u samostanu, i dobro upamtila. I tako je očevidno na sebi iskusiła pomoć Sreća Isusova.

Sve od prvoga dana držala se je vjerno svojih navadnih pobožnosti. Premda to ocu nije bilo po volji, ipak se tomu nije protivila.

Nu sada dogje prvi petak! Već ti ugodni vonj iz kuhinje kaže, šta će danas doći na stol: mrsna juha i masna pečenka. Djevojkom prolaze srsi. Nu ona znađe, šta će. Znađe, da joj je slobodao i mesa jesti, ako se na obiteljskom stolu služe samo mrsna jela. Ali ona je prava kršćanska junakinja. Ona voli postiti, nego petkom mrsiti.

Donesu juhu.

„Hvala! ne će mi se danas.“

Otac šuti. Mara ugrize u debeli komad kruha.

Donose pečenku.

Mara ne dira u nju, već segne za krumpirima.

„Uzmi, zlato!“ nuka ju otac krasnim komadom pečenke.

„Hvala, oče; ne ću!“

Otac će joj milo pogladiti ruku: „Jesi li bolesna, Marice?“

„Bogu hvala, nijesam.“

„Pa šta ti je? zašto ne jedeš tako dobro pečenke?“ upitao će ju otac u čudu.

„Danas je petak!“ odgovori nešto drhtavim glasom Mara. Ali da si vidio, kako se na tu nedužnu riječ namrštilo oću čelo!

„Jesam li te za to poslao u samostan, da učiš tamo takovih ludorija?“ Kod svake se riječi sve to više razjario otac.

„Ne samo u samostanu,“ odvrati Mara blagim glasom, „valja se u petak uzdržavati od mesa, nego to moraju činiti svi dobri kršćani!“

Na te riječi plane Marin brat. On na žalost već posve izgubio vjeru na zagrebačkom sveučilištu.

„Čuješ, tata,“ ljutito pregovori, „znaš li, šta bih ja učinio? Ja bih već znao izliječiti Maru od njezine ludosti! Dao bih joj svaki dan posnih jela, a samo u petak mrsnih. Pa da vidimo onda, hoće li se gospođica Mara još dalje zacati od mesa.“

Taj nebratski savjet predobro je odao, da je mladi sveučilišni gragjanin s vjerom izgubio i plemenitija čuvstva. Otac ga oštro pogleda. Mara mu pako mirno odvrati:

„Slobodno! Nu ja ipak ne ću u petak mesa jesti!“

Otac i brat ostave danas stol nujai i neveseli. Mara nasuprot osjećala je u sreću sladak mir iza prve izvojtene pobjede. Sree Isusovo bit će danas s njom zadovoljno. To joj bilo dosta!

Nego je ipak taj položaj mučan. Otac zlovoljan, a brat razdražen. Kako će se to svršiti? Hoće li svaki petak biti takovih ili možda još neugodnijih prizora? Nije svaki dan petak; ali svake sedmice takav petak; to bi napokon i anđelu moglo dodijati!

Nu Mara ne klonu duhom! Golubica u žarkoj molitvi poletjela k Presv. Sreu, običnome utočištu svomu.

I za ralo pobjeda bi njezina potpuna. Otac, ne mogući gledati, gdje mu dobra i na svaku pravednu želja uvijek poslušna kćerka gladna ustane s njegova stola, naredi, da se odsada u petak za sve priugotove nemrsna jela. Brat s početka nešto prigovarao; ali to mu ne pomaže ništa. Morao odsada i on petkom jesti posna jela.

Mara, uza svu golubinju čud, ipak održala pobjedu!

Bože daj, izletjelo još puno takovih golubica iz hrvatskih samostanskih škola!

Svaštice.

— Za loretski spomenik Srea Isusova sakupio je viš. g. Don Petar Nikolanci, duhovnik u bogoslovskom vjemeništu u Zadru, svega oko 6.000 kruna. Od te svote je od prilike 1.000 K. iz Kranjske i Koruške od slovenske djece, a sve ostalo od hrvatske djece, iz Dalmacije, Hrvatske, Slavonije, Bosne, Hercegovine i Istre. Najviše je iz zadarske nadbiskupije i Slavonije. Upisane djece ima iz Kranjske i Koruške po prilici 9.000, a iz hrvatskih zemalja oko 20.000. Bilo bi ih jamačno i više, da su se upisivala i veća djeca. Nu budući da je bilo jasljeno, da se smije upisati samo djeca do 15—16 godina, to su se veća djeca samo iznimno upisala. Jedna djevojka, koja je već prevašila bila 16. godinu, čuvši, da se ne smije upisati, stala je plakati, i nije se dala utješiti, dok se nije i ona upisala. Doista se tu opet sjajno pokazalo, koliko je oduševljenja u naše mladeži za Presv. Sreću Božanskoga nam Spasitelja. Ono neka ih čuva i oda zla brani!

— Najmlagji povjerenici, Mali Danijel, povjerenik u Sinju (v. str. 17.), dobio je „kolegu“ maloga Nikolu u Dragana (Hrvatska). Otac, rimo-katolič grčkoga obrta, javlja nam to ovako: „Želio bih upisati svojega drugodišnjega sinčića Nikolu u album povjerenika. Povjereničke poslove vodit će ja, dok on bude za to sposoban. Već za tako njezine mladošći pokazuje Nikica veoma pobožnu čud. Osobito se on rado bavi svetim slikama. Pred svakom svetom slikom sklaplja on ruciće i po više puta začuše on zaklopljenih rucića hodati po sobi i zvati imenom sve sv. slike, koje su u mojoj sobrani. Dapače duhro pozna sv. Oca papu Leona XIII., a za Isusa veli, da on drži ruku i govori: »Mir, djeco!« — a Majka Božja da je žalosna itd., itd. Nadam se, da će moj Nikica danas sutra biti dobriim katolikom i vjernim braniteljem sv. naše katoličke vjere! Pretposluska ima on već 30.«

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA



Broj 4. Travanj 1903. God. XII.

Izlazi mjesečno jedanput. Stoji na godinu 48 fil., u knu dostavljen
ili s poštom 72 fil., za inozemstvo i K. 20 fil.

Namjena molitava i dobrih djela u travnju

(Blagoslovena od sv. Oca pape Leona XIII.)

Slušanje sv. mise.



Dobro mi došlo, mili Glasniče! Jedva sam te dočekao. Kad mi ti u kuću dogješ, čini mi se, da mi je došlo sve dobro, to si samo željeti mogu. Kad mi žalost crudi stisne, posegnem za tobom, a ti mi nekako razigraš sree. Dâ, dobro mi došlo danas osobito! Već dugo imam nešto na pameti, o čem sam često razmišljao, ali si nijesam znao dati odgovora. Nadam se, da ćeš mi ti najbolje odgovoriti.

Glasnik. Od srca rado, dragi štićoče, reci der mi samo, što bi to bilo.

Zagonetka.

Štiće. Kako to, da je dragi Bog tako strogo kaznio ljude u starom zavjetu zbog grijeha njihovih, a u novom kô da već ne poznaje kazna, kô da ništa drugo ne traži

do li milosrđa. Je li se može biti Bog promijenio? pravednost zamijenio s milosrđem?

Gl. Nije, prijatelju, jer Bog je nepromjenljiv. Uvijek je jednako milosrdan, uvijek jednako pravedan, svet, svemoguć. Kakav je bio prije nego li je stvorio nebo i zemlju: takav je i sada i takav će ostati na vijek. On se ne može promijeniti. Sâm Bog kaže to o sebi na više mjesta sv. Pisma. Na usta proroka Malahije veli on: „*Ja sam Gospod i ne mijenjam se*“ (3, 6). Okrunjeni prorok David ovako slavi Gospodina: „*U početku učvrstao si, Gospode, nebo i zemlju: djelo ruku tvojih jesu nebena. Ona će proći, ti pako ostaješ. Sve će ostarjeti kao odijelo i ti ćeš ih promijeniti poput odijela i promijenit će se: ti si pako isti i godine tvoje ne poznaju konca*“ (Ps. 101, 26—28). Dâ, mili štićo, sve što god je na nebu, na zemlji i pod zemljom: sve se mijenja, to ima posve pravo naš pjesnik, kad veli:

„Stalna na tom vrjetu —
Samo mjenja jest.“

Ali jedan je, koji se nikad ne mijenja, koji gospoduje nad čitavim svijetom, a to je Gospodin Bog. Pa ako Bog dan danas i ne će da pokara ljudi onako strogo kô prije, to se nije ni za dlaku promijenio.

Št. Ali to ja ne mogu da shvatim. Vjerujem doduše, da je tako, jer mi sv. Crkva tako kaže, a sv. Crkva, znam, da je nepogrješiva čuvarica istine. Ali more biti da bi mi ti ipak mogao reći i kakov razlog, zašto je Bog sada tako dobar, premda je nepromjenljiv?

Gl. Da, mogu, a o tom ću i rado govoriti: tû taj govor dovest će nas na ljubav neizmjernu Presv. Sreće Isusove, a prava zadaća moja i jedina želja moja jest, da sve ljude oduševim za Presv. Sreću Isusovu.

Št. I meni će tvoj govor još miliji biti, ako mi upričaš o Sreću Isusovu; osobito bi mi je neka slast o Isusu slušati.

Odgonetka.

Gl. Uzmimo kojega oca, koji ima dva sina, a ljubi ih kô oči u glavi, dâ regbih kô dušu svoju. Recimo, da jedan sin po nesreći teško uvrijedi oca, pa ga rasrdi, i da otac već digne ruku, da nebarnoga i nevaljaloga sina svoja kazni. Nu na jedan put spazi pred sobom drugoga sina, gdje ponizno na koljenima kleči i vapi: „Oče, oprostí mu

za ljubav, koju imaš k meni. Oprosti, oče, evo ja ću za nj zadovoljstina podati, ta on mi je brat." Što misliš, dragi štiče, hoće li se otac ovim riječima ganuti? On je otac; on ljubi i drugoga sina, on teško čeka, da ga uzmogne pomilovati; on diže ruku da ga kazni, jer to pravednost zahtijeva, ali sve kô da mu drže, jer mora kazniti drugoga sina.

St. Mislim, da ga ne će kazniti, već da će mu oprostiti.

Gl. Baš i ja tako mislim. Veća će mu biti radost, uzmogne li dokazati dobrotu svoju i milosrđe, nego li moć i vlast svoju. Nego i rod ljudski ima jednoga oca, oca, koji ga ljubi, više nego li ikoji zemaljski otac more ljubiti djecu svoju — to je svemoguć! Otac nebeski. Isto tako imaju ljudi i jednoga brata — Isusa Krista. Rod ljudski uvrijedio je Boga svoga, pa za to ga Bog i pokarao prema pravednosti svojoj, jer tada još nije bilo Boga-čovjeka, Isusa Krista, da ga zamoli za pomilovanje. Rod ljudski i dan danas vrijedja Boga svoga; to je istina, koje na žalost ne moremo tajiti. Pa i Bog diže svemoguću desnicu svoju, da pokara, da uništi telika bezakonja, da uništi zemlju. Nu i oko Božje vidi pred sobom drugoga sina, kako se ponizno moli i žrtvuje za grješno čovječanstvo. Pa gle! ruka se Božja spušta; gnjeva nestaje, a milosrđe pobjegjuje. Može li, štiče dragi, Bog drukčije? Onaj Bog, koji je tako milosrdan, te bismo to teško mogli i vjerovati, da nam nije Isus sam, Božanska mudrost i nepogrješiva istina, prekrasnim slikama i predivnim izrazima oertao to neizrecivo milosrđe? Onaj Bog, koji poput dobrog pastira ostavlja 99 ovaca svojih, pa ide i svom pomnijom traži izgubljenog ovca, a našavši ju, prti je na ramena svoja i nosi kući svojoj? Onaj Bog, koji poput najboljeg oca hiti na susret nesrećnomu sinu svome, te mu pada oko vrata, odijeva ga u najkrasnije ruho, obuva mu najdragocjeniju obuću na noge, pa mu pripravlja gozbu kraljevsku svoju? Ovaj milosrdni Bog zar more da ne pomiluje jadnoga čovjeka, a to na vrću molbu Isusa, Sina svoga?

St. Ne more. Ali:

Gdje se žrtvuje Isus za nas?

Gl. U sv. misi. Sv. misa — sveta je ona i bogata blagajnica, iz koje crpe čitavo čovječanstvo i plaća ogromni svoj dug Ocu nebeskomu; iz koje crpe svaki pojedinac,

koliko hoće za sebe i za svoje prijatelje i dobročinitelje, za žive i za mrtve; blagajnica, iz koje se crpe danomice nebrojeno puta kroz blizu dvije tisuće godina, a koja je uvijek puna pucnata, kô da ni novčića iz nje nijesi izvadio. Sv. je misa ona žrtva neprocjerive vrijednosti. Zgrni sve blago, sve zlato, sve drago kamenje, sve biserje i sve što god imaš na zemlji, pa metni na jednu stranu tezulje, a na drugu jednu jedinu sv. misu: vidjet ćeš, kako će sve tvoje blago visoko odskočiti, kano da bi na tezulji bilo lako perće.

St. Krasno je to, što veliš, mili Glasniče. Nego de mi to malo razjasni, da mi se dublje u pamet i u srce usadi.

Gl. Poslušaj dakle! Govorit ću najprije, da je sv. misa prebogata blagajnica; onda da je ta blagajnica svakomu otvorena, a najposlije, da iz sv. mise prosijeva velika i neizmjerena ljubav i dobrota Presv. Srea Isusova.

I. Sv. je misa prebogata blagajnica.

Gl. Prvi čovjek prekrši zapovijed Božju, uvrijedi neizmjereno veličanstvo Božje, pade u nemilost i neprijateljstvo stvoritelja svoga, izgubi pravo na nebo i nikad se ne bi mogao izmiriti s Bogom, da se nije Bog na nj smilovao. Da je čovjek činio najtežu pokoru, da se je bičevao i postio, da je pozvao sve stvorove, neka mu pomognu, te zadovolji Bogu, pa da je pokoru svoju započeo odmah, kako je sagriješio, te ju nastavio sve do dana današnjega: sve bi mu to bilo zaludu, ne bi se mogao pomiriti s Bogom, ne bi mogao zadovoljiti pravici Božjoj.

St. A zašto ne?

Gl. Jerbo je Bog neiskazano svet i velik: nebesa ne mogu da obuhvate bića njegova; a za to je i neizrecivo velika bila uvreda, što mu ju nanio čovjek. Čovjek je pako malen, premalen, prema Bogu posve ništa, i sva djela njegova premalene su cijene: tako nikad ne bi mogao oprati grijeha svoga. Bog mu je mogao oprostiti, ali njegova neizmjerena pravednost zahtijevala je, da mu se zadovolji, i to posvema.

St. Što će dakle jadni čovjek? Zar će uvijek ginuti i propadati, dok ga Bog ne sruši u vjekovite paklene muke?

Gl. Ne! Veliko je milosrgje Božje, ne će on, da miljenac njegov padne u vječnu nesreću, nego da oživi, da



Jubilejski dar kralja Franje Josipa I. papi Leonu XIII.

se povrati k njemu. Pa ako čovjek ne more sam da zadovolji veličanstvu Božjemu: gle Bog će učiniti čudo nad čudesima; on će izvesti nešto, što si čovjek ni pomisliti ne bi mogao, pa će tako pravednosti svojoj posve zadovoljiti, a čovjeka će poštediti i pomilovati i uzeti za sina svoga.

Št. Kako će se to dogoditi?

Tko će podati zadovoljštinu?

Gl. Bog će čovječju narav spojiti s Božanskom, pa će biti jedna osoba, a to će biti Bog i čovjek zajedno. Sada će djela i patnje onoga Boga-čovjeka imati ne iskazanu vrijednost, sada će moći Bog-čovjek Boga izmiriti. Bog-čovjek, Isus Krist, izmirio je Oca svoga sve-mogućega posve, zadovoljio je za grijeh Adamov i za sve grijehe čitavoga roda ljudskoga. Da je grijeh prvoga čovjeka bio i još veći, Isus bi mogao za nj potpunu zadovoljštinu učiniti, jer djela njegova imaju vrijednost neizmjernu. Ne samo da je mogao zadovoljiti smrću svojom na križu, nego svaka suza, svaka kaplja znoja, svaka kaplja Presv. krvi, svako i najmanje djelo ovoga Boga-čovjeka, Isusa Krista, bilo je dosta, da zadovolji za grijeh Adamov, za grijehe svega svijeta, da za grijehe milijuna svjetova, jerbo je ona Presv. krv Isusova, onaj Božanski znoj, ono Božansko djelo neizmjerne vrijednosti. Isus Krist u prevelikoj i predivnoj ljubavi svojoj nije bio zadovoljan time, nego je 33 godine posvetio rodu ljudskom: trudio se i mučio i patio od prvoga trenutka života svoga u štali Betlehenskoj, pa do posljednjega daha na tvrdom drvetu križa. Prolio je krv svoju do posljednje kapi i prinio sebe za žrtvu pomirnicu Ocu nebeskomu. Istina je, čitav život Isusov bio je žrtva neprekidna; ali čas, kad je tu žrtvu prinio u pravom smislu, bio je, kadno je u groznim mukama, od svakoga zapušćen, ispustio Božansku dušu svoju. Žrtva na križu, to je žrtva Isusova. Možeš li mi, brate štihoče, reći:

Koliko je cijene žrtva na križu?

Št. Ne mogu, samo znam, da je neizmjerne cijene.

Gl. Imaš pravo. Ni ja, niti tko na svijetu ne more to izreći. Kad je, kako rekosmo, svako i najneznatnije Božansko djelo Isusovo neizmjerne cijene, što je onda čitav

skup Božanskih djela, i to djela tako teških, tako junačkih? Je l' de, dragi štićo, lako se je moliti i hvaliti Bogu, kad nam sve za rukom ide, kad imamo svega, što nam sreće išće, kad u svem vidimo blagoslov Božji?

Št. Tako je. Čovjek, koji ima vjere, past će tada rado na koljena, a iz srca izvinut će mu se vrući i zahvalni uzdasi k nebu: „Bože moj, na daru ti hvala!“

Gl. Ali opet zar nije teško, vrlo teško, hvaliti Bogu i predati se njegovoj presv. volji onda, kad nas bijeda i nevolja tare, kad moramo podnositi razne križeve?

Št. Baš mi iz sreće govoriš. To je teško, vrlo teško.

Gl. Pa baš za to, jerbo je to tako mučno, baš za to i vrijedi takova molitva kud i kamo više nego li ona druga, kad nam je sve dobro, premda je molitva i tada Bogu ugodna i mila. Što misliš dakle, mili štićo, koliko je vrijedila ona Isusova riječ: „*Oče, ako je moguće, neka me mine ova čala; ali ne moja nego tvoja volja budi?*“ Znaš li, kad ju je izrekao?

Št. Kadno već unaprijed okusio svu gorčinu muke svoje, kadno ga krvavi znoj oblio, pa kadno njegova narav čovječja drhtala i strepila pred tolikim mukama.

Gl. Možeš li mi reći, koliko vrijedi ona preslatka i ganutljiva riječ, koje svijet do onda nikada čuo nije: „*Oče, oprosti im, jer ne znadu, što čine?*“ Za neprijatelje i mučitelje svoje on se tako u skrajnim mukama moli. Oni probadaju presv. ruke njegove; oni prikivaju noge njegove; krv teče iz presv. rana njegovih; a on otvara Božanska usta svoja, pa voli: „*Oj smiluj im se, Gospodine, oprosti im, ne znadu, što čine!*“ Čije pero da opiše ljepotu i predoči vrijednost takove molitve? I o to možemo reći i o ostalim riječima Isusovim. Kako bismo se zadivili, kad bi nam dopušteno bilo zagledati se u Presv. Srce Isusovo! Kakva ljubav, kakva strpljivost, kakva odanost, a to baš u ovim prečemeranim časovima! Pa kad je jedna jedincata kapljica mogla otkupiti milijune svjetova, koliko svjetova mogla otkupiti svakolika predragocjena krv Isusova? A sve ovo: muke i molitve, krv i znoj, sve ovo spada na onu krvnu žrtvu na križu. Koliko je dakle vrijednosti?

Št. O dragi Glasniče, ja se samo mogu snabivati od čuda, ali odgovora ti ne mogu dati. I onaj izraz „neizmjerne cijene“ čini mi se preslab i premalen.

Gl. I ja se divim, i ja ne shvaćam i ja se klanjam

Božjoj velebnosti. Ali zašto sam ti sve ovo pripovijedao? Sjećas li se još, o čem sam ti govorio?

St. Sjećam: o sv. misi, da je ona prebogata blagajnica. Nego čini mi se, da smo se odveć udaljili, vratimo se opet.

Gl. Da vratimo se; ili bolje: ostanimo, gdje smo. Jer da ti pravo kažem, nijesmo se ni malo udaljili od svojega predmeta, već sve što smo rekli o žrtvi na križu, rekli smo i o sv. misi.

St. Kako to?

Glasnik:

Što je sv. misa?

Gl. Nije li ona — ista žrtva, koju prikaza Isus na križu? Zar se ne sjećas, što veli katekizam? Sv. misa je bitao ista žrtva, koju je prikazao Isus na križu, samo je način, kojim se prikazuje različit. Ista žrtva, jer se isti Isus, koji je za nas umro na križu, prikazuje i žrtvuje i u sv. misi. Različit je doduše način, jer je Isus na križu trpio i umro, a u sv. misi niti ne trpi, niti ne umire, niti more trpjeti, jer je tijelo njegovo preobraženo i slavno nesposobno da trpi, jer je uznesen u slavu svoju nebesku i tamo caruje i gospoduje po sve vijeke, i neprijatelji njegovi ne mogu mu ništa nauditi, ne mogu se dapače ni prijestolju njegovu približiti, nego najdalje do podnožja nogu njegovih. Ali to ne smeta, da se on na nekrvni način za nas ponovno žrtvuje. I to je nauka naše sv. Crkve, koju vodi i upravlja Duh sveti, te koja ne more zabluditi.

St. Sad mi je jasno, zašto ti ono reče: Sv. je misa prebogata blagajnica.

Gl. Sad će ti, mislim, biti i to jasno, zašto Gospodin Bog dan danas kao da uteže desnicu svoju te ne će da nas kazni. Vidi bo on Sinu svoga, kako ga moli za čovječanstvo. Pa sjetimo li se, da se zađa, Bogu hvala, prikazuje sv. misa po svim dijelovima svijeta, na kopnu i na otocima i da nema rata, da, čini mi se, nema časa, kad se ne bi prinosila ta prev. žrtva: tad nam eto puen pred očima i mi vidimo, gdje je zaklonište i štiti protiv srdžbe Božje.

St. Bog ti platio, dragi Glasniče, što si me tako lijepo podučio, sad mi je nestalo sumnje.

Gl. Vrlo mi je milo. No kad smo već počeli govoriti, ne smijemo odmah prestati, već hajd'mo koji korak dalje.

II. Sv. je misa blagajnica svakomu otvorena.

G1. Kad bi se u kojoj zemlji otvorio bogati zlatni rudnik, iz kojega bi svakomu, da i djeci slobodno bilo vaditi dukate, i sve, što hoće; zar ne bi, dragi brate, poletjeli ljudi iz dalekih krajeva onamo, pa nagrabili, što tko više može, i ponijeli kući svojoj? Ne bi žaljeli, mislim, ni truda ni muke: poslije imat će svega u izobilju.

St. Zaputili bi se ne samo u daleke krajeve, nego bi krenuli i u drugi dio svijeta, povjerali bi se valovlju morskom, makar im ono i sreću prijetilo. Buduća sreća njihova činila bi im se veća nego li ta velika pogibelj.

G1. A nije li čudnovato, da tako ne čine i kod sv. mise? Malo prije sam ti dokazao, da je sv. misa neprocjenive cijene, da sve dragocjenosti ovoga svijeta, usporede li se sa sv. misom, nijesu do li sitna para prema tovarima zlata. A i to je istina, da je ova blagajnica svakomu otvorena, slabušnomu djetetu i sijedomu starcu, mužu i ženi, učenu i neuku. Ne samo da je svakomu otvorena, nego nebeski jedan glasnik, sv. naša katolička Crkva, više i dozivlje i u ime Isusovo



Velika žrtva novoga zavjeta.

opominje, dapače i prijeti, neka svi barem u nedjelju i u svece dognu, pa neka si ponešu doma, što više mogu. A koliko li ih ima, koji za to haju i ne haju, koji ni za živu glavu ne će da idu u crkvu k sv. misi, ni nedjeljom ni svecem, a kamo li radnim danom?

Čime će se ispričati pred sudom Božjim?

Št. Ne znam, teško njima! Nu mnogi boje se u crkvu, jer su grješnici.

Gl. Ali zar nas smiju grijesi odvrćati, da ne idemo k sv. misi? Nije li radi grješnika došao Isus na zemlju? Nije li on rado opelo s grješnicima? Zar nije grješnoga Saula obratio u velikoga apoštola narodâ, sv. Pavla? Grijeih ne smije da nas odbija od Isusa, da nas ustavi od sv. mise. Istina je, kad smo u grijehu smrtnom, ne možemo si sv. misom ništa zaslužiti, što bi bilo zaslužno za nebo; ali sv. misa, koju grješnik sluša, nije za to nipošto za nj izgubljena. Neka padne na koljena pred Isusa, kadno ga svećenik podiže u vis; neka ga zamoli, da se obrati; a Isus će mu od Boga Oca isposlovati, te će se vratiti s krivoga puta svoga. Što bi ga još strašilo? Sirotinja i neukost njegova? Kod Boga nema nikakove razlike između siromaha i bogataša, učena i neuka: svi su djeca njegova, svi su mu mili i dragi, pa se radeje, kad ih pred sobom sabrane vidi. Ništa, ama baš ništa, što bi nam smetalo, da se obogatimo na duši, a kad i kad i zemaljskim dobrima, bude li to na veću slavu Božju i na našu duševnu korist: samo treba, da pohrlimo k toj neiscrpivoj blagajnici, k sv. misi. Zato bih te nešto, dragi štiče, zamolio: hoćeš li mi ispuniti želju?

Št. Hoću, mili Glasniče, kako ne bih, kad vidim, da samo sreću moju tražim?

Gl. Ne propusti nedjelje ni blagdana, da ne pogješ k sv. misi. Dapače još više. Ako ti je ikako moguće, a ti ne propusti nijednoga dana, da ne slušaš sv. mise. Ne žali, brate, ono po sata: ne ćeš ništa izgubiti, već dobiti. Nije li, brate, sve do blagoslova Božjega? A Bog će te bez sumnje blagosloviti, ako budeš svaki dan pobožno slušao sv. misu. Sjeti se opet onoga primjera, što ti ga donio Glasnik u 8. broja 1901 o dvojici radnikâ. Sada će ti pripovijedati:

Još jedan primjer.

Gl. Portugalska kraljica Elizabeta, nezaboravna majka sirotinjska, imala jednoga slugu, koji bi joj dijelio siro- masima milostinju. Budać da je bio veoma pobožan i dobar, zato ga i kraljica osobito voljela. To boljelo drugoga slugu, pa će ga osvaditi kod kralja. Kralj povjeruje barem po- nekle, pa namisli toga kraljičina miljenika maknuti s puta. Slučajno jašio je toga dana mimo neke velike vapnenske peći („krečane“), pa će poslužnicima ovako: „Sutra ću ja ovamo poslati jednoga slugu, da vas zapita, jeste li iz- vršili kraljevski nalog. Kad to čujete, zgrabite slugu, pa ga bacite u peć, neka izgori.“ Dobro. Tako i bilo. Sutra dan rano pošalje kralj omraženog slugu na rečeno mjesto. Nu Bog svojih nigdje ne ostavlja: ne ostavi ni njega. Iđo on mimo crkve, kad al' na jednom začuje glas zvonca, koje naviještalo, da je sada podizanje. Unide u crkvu, pa ostane do konca mise. Počne i druga misa, a on ostane i kod nje, pa još kod jedne. Kralj bio znatiželjan, pa pošalje sada drugoga slugu k onoj peći, neka zapita, da li su iz- vršili njegovu zapovijed. Bio to upravo onaj sluga, koji osvadio kraljicu i njezina miljenika. On dogje, zapita po- služnike: ovi ga zgrabe, pa s njime u peć. Malo iza toga dogje onaj drugi sluga, što je bio kod sv. mise, pa zapita, da li su izvršili kraljev nalog. Dobivši odgovor, da je uči- njeno sve, kako treba, vrati se kući, zdrav i veseo. A što ga sačuvalo od ove očite pogibelji?

Št. Nema sumnje: Sv. misa.

Gl. Za to drži obećanje svoje, pa hajde svaki dan k sv. misi, pošalji i djecu i služinčad svoju. Već za rana priuči dječicu svoju, da cijene ovo blago neizmjereno, hoćeš li ih srećnim učiniti na ovom i na drugom svijetu.

**III. Sv. je misa dokaz neiskazane ljubavi i dobrote
Srca Isusova.**

Gl. Rekao sam ti na početku, da ću ti rado rastjerati sumnju, jer da će mi to biti povod, da govorim o neiz- mjernoj dobroti Srca Isusova. Sumnju sam ti eto riješio, pokazao sam ti, da je sv. misa preskupocjeno blago, i tebi pristupno; sad je red da govorim o 3. točki: o ljubavi i dobroti Srca Isusova.

Št. De, baš mi je to drago i milo.

G1. Zar ne, mili štiće, sv. misu ustanovio je sam Isus Krist? Ta nijedan stvor, ni najodličniji Angjeo Božji ne more učiniti, da se kruh pretvori u presv. Tijelo Isusovo, ako mu Bog ne dadne moći i vlasti. Vjerna nas pako uči, da se kod sv. mise kruh pretvara u pravo Tijelo Isusovo. kad svećenik izusti riječi: *«Ovo je tijelo moje.»* Ove vlasti nije svećenik od nikoga drugoga mogao primiti, nego li od Boga, od Isusa Krista. Isus Krist je dakle ustanovio svetu misu.

Št. O tom nema sumnje. Sv. nas vjera tako uči.

G1. A kada je Isus ustanovio sv. misu?

Što ga na to sklonulo?

G1. Isus je ustanovio sv. misu za posljednje večere, moći pregorko muke svoje. Vidio je Isus da je nadošao čas, da svrši zemaljski život svoj, da se rastavi sa zemljom, pa da pođe k Ocu svomu nebeskomu, da zasjedne na prijesto slave vjekovite. Došao je čas, koji je on od vijeka odredio. Isusu Kristu tako omiljela ova naša bijedna zemlja, tako zamilovao svijet, te se nije mogao da odijeli od njega. Što će dakle? Zar će promijeniti odluku svoju, da se povrati u nebo? Ne će, ali ne će ni zemlje ostaviti do svršetka svijeta, jerbo mu je slast boraviti među nama. Ustanovit će dakle ovaj presv. sakrament, pa tako će uvijek među nama biti, i to ne samo u zemlji židovskoj, nego po svim krajevima vasionoga svijeta, po selima i po gradovima, po gorama i po dolinama: svagdje, gdje god je koja kršćanska crkva i katolički svećenik, svagdje će Isus među nama biti; a ujedno će stolovati kod Oca svoga nebeskoga na ures cijeloga neba. U nebu mu sa strahopoštanjem dvore Angjele i neprekidnim: *«Svet, svet, svet Gospodine Bog moj!»* slave i uzvisuju veličanstvo njegovo; duboko se klanjajući pokrivaju si oni lice, da im ne zablište oči od prevelikoga sjaja njegova. A na zemlji eno ga u siromašnim crkvama, zatvorena u svetohraništu, osamljena i zapuštena. Sve to pako iz ljubavi prema nama. Je li de, dragi štiće, to je vanreina ljubav k rodu ljudskomu?

Št. Nemam riječi, kojima bih uzveličao dobrotu Isusovu.

G1. Promisli der sada:

Kako su si ljudi zaslužili toliku ljubav?

G1. Zar su zaslužili onda, kadno on u utrobi majke svoje obilazio Betlehemoim' od kuće do kuće, pa molio, neka mu dadnu malo zaklonašta, a oni ga nemilosrdno odbili od pragova svojih i prisilili ga, da se sklone u pastirsku štalicu, tamo slabašno tijelo svoje položi u tvrde jaslce, pa nek trpi zimu i nevolju? Zar su zaslužili onda, kad ga s opakim lrdom htjeli da pogube, pa ga prinukali, neka bježi u tugu daleku zemlju? Ili zar onda, kadno ga htjeli strmoglaviti s gore, kad ga prozvali Belzebubom, buniteljem naroda, saveznikom gjavolskim? Ili zar onda, kadno pred poganskim sucem vikali iza svega glasa: *«Raspni ga, raspni!»* Zar onda, kadno ga okrutno izbičevali, trnjem okrunili, ispljuvali, pa ga napokon među zločincima u istinu na križ pribili? Zar onda, kadno mu u njegovoj silnoj žegji na križu ne dadoše ni kapljice studene vode, već ga napojiše žuđu i octom?

Št. O ne! tada nijesu zaslužili. Tada su zaslužili, da on digne svemožnu desnicu svoju, pa da ih sve za uvijek uništi. Takova bogumrska okrutnost, a ni za što drugo, već zato, što je bio svet i presvet, što je dobroćinstva dijelio, kamo god bi dolazio; — takova nezahvalnost nije vrijedna tolike ljubavi, već osvete i kazne!

G1. Ali on toga nije učinio. Nego baš onda, kad će mu ljudi zadati najviše boli, baš onda ustanovio je ovaj sakrament ljubavi. Sutra vam u petak vizjet će na križu, slušat će kako mu se rugaju: *«Ej, ti, koji druge oslobađaš i spasavaš; daj oslobodi i spasi sebe, daj sigi s križa!»* Sve su mu te poruge i uvrede živo pred očima, a što čini on? Tvorí čudo Božanske, neispitljive i neshvatljive ljubavi.

Št. Istina je, što veliš. Kad na to čovjek ozbiljno misli, mora da bude kô izvan sebe, pa da sav u čudu zapita Isusa: Je li moguće, Bože moj, da je tolika ljubav Srca tvoga?

G1. Jest, treba da u čudu pita, a:

Što će mu Isus odgovoriti?

G1. Odgovorit će: Da! Ljubav moja na to me je potakla pored svih onih uvreda. Ali ljubav Srca moga kud i kamo je veća. Ne samo ove poruge bile su mi pred očima, nego sam vidio i svekolike bezbrojne grijeha upravo proti ovomu ljubavi sakramentu. Vidio sam, kako se nepristojno

vladaju u crkvi, kako zanemaruju sv. pričest, ne slušaju sv. mise, kako me svetogrđno primaju u grješne grudi svoje i tako kruh života pretvaraju u smrtonosan otrov, kako upravo mrže na mene, kako me progone i proklinju. Vidio sam sve one krive nauke, koje ne priznaju ovoga sakramenta. Sve sam to kao Bog gledao, sve sam znao i to je ono, što mi je istislo krvavi znoj iz presv. Tijela moga na gori maslinskoj: ali ipak jača je bila ljubav moja k ljudima, nego li sve te uvrede. Znao sam ja, da će cijela zemlja bez ovoga presv. sakramenta nalikovati na ogromnu kakvu pustinju, u kojoj nigdje nema oaze, da se malo okrijepiš i odmoriš. Vidio sam, da crkvama mojim nema najljepšega ureda, da bi tako zaostajale za hramom Jerusolimskim, koji se ponosio kovčegom zavjetnim, a htio sam da hram Salemonov bude tek sjena crkava katoličkih. Čuo sam jauk i plač nesretnika, gledao sam bijedu i nevolju: vidio sam, da nema pomoćnika, ni tješitelja, ni prijatelja, koji bi ove ljute rane zavio i izliječio. Tad mi se ražaljelo Sreću, te sam odlučio otići kod ljudi do konca svijeta, makar me toliki nezahvalnici i zlobnici grdili i progonili. Ovako bi, dragi štićo, smio govoriti Isus. Nego ako je tomu tako, recider mi sam, zar onda nije sv. misa dokaz presjajni ljubavi Isusove? Zar sv. misa nije i u savezu sa štovanjem Sreća Isusova?

St. Ne mogu, da ne vjerujem tvojim riječima. Iz njih mi je jasno, da je presv. oltarski sakrament djelo ljubavi Sreća Isusova. Nu

Zašto ti baš sv. misu toliko naglasuješ?

St. Zar nije i sv. pričest isto tako dokaz dobrote Isusove?

Gl. Bez sumnje ta Isus je mogao ustanoviti presv. sakrament, a da ga mi ne smijemo primiti. Ali iz ljubavi prema nama htio se je s nama što uže sjediniti u sv. pričesti — to je znak velike ljubavi. No budući da ovdje govorim o sv. misi, zato osobito ističem sv. misu. A čini mi se posve pravo. Sv. bo je misa središte čitavoga kršćanskog bogoštovlja. Sv. je misa stožer, oko kojega se kreće cijela vjera naša. Kad ne bi bilo sv. mise, ne bi bilo ni presv. oltarskog sakramenta, ne bi bilo sv. pričesti. U sv. se misi pretvara kruh angjeoski — u presv. Tijelo Isusovo. Zar nije dakle sv. misa osobiti odsjev ljubavi Isusove?



Oltar Srea Isusova u hrvatskoj Kostajnici.

Št. Tko bi se usudio drukčije misliti?

Gl. Što iz toga slijedi? Zar nas tolika ljubav našega Spasitelja nema potaknuti na uzajamnu ljubav?

Št. Sree, koje Isusa ne će da ljubi, mora da je od kamena.

Gl. Znam, ti ljubiš Isusa, ti želiš svaku njegovu želju ispuniti. A što Isus od tebe traži?

Št. Recider mi ti, Glasniče, tã ti donosiš vijesti Srea Isusova.

Gl. Što drugo, nego da držiš zadanu riješ, da ćeš naime svake nedjelje i blagdana slušati svetu misu, pa i svaki dan, ako ti ikako bude moguće; da ćeš zborom i tvorom, molitvom i dohrim primjerom nastojati, da i druge skloniš, neka se odazovu glasu svete Orkve, neka ispune ovu vruću Isusova želju, što ju izrazio rekavši: »*To činite na moj spomen.*« Održiš li zadanu riješ, veoma ćeš razveseliti Presv. Sree Isusova.

Št. Iz ljubavi k Isusu, a uz njegovu pomoć ostat ću vjeran zadanu riješi!

(P.)

Zahvalnice.

Zahvalnice, u kojima se djetčak ne potpiše potpunim imenom i adresom, ne mogu se nikako uzeti.

Pređa,

Sree Isusova i obitelj.

5. Sin.

— „Isuse moj, smiluj mi se!“ *Grizane*, (Hrv. Obolio moj sin na pretnu tako, da je jedva mogao dihati. Ja i moja supruga molismo devetnicu Bož. Srea Isusova. Bolesnik nije mogao devetnicu moliti, već bi samo uzdihao: „Isuse moj, smiluj mi se!“ — Stalko Sree Marijino, budi mi spas!“ A bolest krenu doista sve na bolje, i evo ga za malo zdrava. Hvala i čast Presv. Sreu Isusovu!

— Po sličici Srea Isusova. *Polj. (Isra).* Moj sinčić Vjekoslav razboli se teško, da sam je u ratama ostajao kô mrtav. Ja se pomotih Presv. Sreu Isusovu i metnom mu na prsa sličicu Srea Isusova, koju sam kao dječak dobio od Isusovaca, polazeći kršćanski nauk. I gle! na veliko moje i moje supruge veselje, moj se Vjekoslav poslije podao već po kući igrati sa svojim igračkama.

— Pred slikom Srea Isusova. *Lonjica*, (Hrv.) Ova zahvalnica pišem upravo pred slikom Srea Isusova. Moj mali sin Ćjuro inko obolio. Treći dan preporučih malika Presv. Sreu devetnicom, a djetetu već iz prve moje molitve bilo bolje.

— **Pitomac.** *Marija Zejdelc*, (Bosna). Jedan naš pitomac tako teško bolovao na upali pluća, te su liječnici izjavili, da ne će ozdraviti. Nu njegov otac u *Sarajevu*, čuvši za to, nije klonuo duhom, već namah počeo devetnica, posvetivši sina svoga zasrijem *Sreca Isusova*. A Ljudevit svima na čudo ozdravi. Upravitelj sirotišta potpuno je uvjeren, da je to ozdravljenje pravo čudo *Sreca Isusova*.

— **Tri puta ozdravio.** *P-rašić* (Hrv.). Moj sinčić Marijan bio je tri puta jako obolio. Svaki je put ozdravio, pošto sam pouzdano zazvao *Prezv. Sreca Isusova*.

— **Majčina radost i žalost.** *Doj*, (Dalm.). Poslije 7 godina mogla braćunoga života obdari me Svevišnji dragim sinčićem. Nu moja neizreciva radost obrati se skoro u veliku žalost. Moje mazimče teško oboli. Već su ga svi ukućani gledali u štrijelu smrti, ali majčino srce još je imalo nade u *Sreca*, koje je utjeha bolesnih. Čemerim srcem obrati se devetnicom *Prezv. Sreca*, a gle! danas moje dijete opet veselo skakuće u mojem naručju, počinje tepati i ljubi sliku *Prezv. Sreca*. Nastojat ću, da mu prva riječ bude preslatko ime *Isusovo*.

— **Trak nade.** *Otošec* (Hrv.). Eto mi sinak na smrt obolio, te smo bili već svaku nadu izgubili, da bi mogao ostati na životu. Upitavši nalme kućnoga liječnika, koji se svim srcem bio zavezao za zdravlje mogega mazimčeta, što mu se čini, on samo slegne ramenima, u znak, da i on sam sumnja, e bi dijete moglo ozdraviti. Hrane više ne može da prima; a svi su ga članovi obitelji suzama kupali, jer su ga svi neizrecivo voljeli, a napose ja, njegova majka. "Vrako smo uza nj bili danju i noću; a ja sam, da si prikratim počeo vrijeme, uzela o ruke *Glasnika Sreca Isusova* od ove godine (1902) i pročitala od početka do kraja obadva broja, što su do tada išla. Naigjem i na zahvalnice, i sinu mi misao, da se i ja zavjetujem *Prezv. Sreca* — na pomoć nam bilo! — za zdravlje svoga miljenčeta. Sreće mi obasja zraka nade, i ja sam umah bila napunjena živim uvjerenjem, da će mi se dijete spasiti po milosti *Prezv. Sreca*. Zavjetujem se, da ću kupiti pretplatnike za *Glasnik* i poticati ljude, da ga drže i čitaju, te tim- širiti pobožnost spram *P. esv. Sreca*. Ujedno sam obećala, da ću objaviti tu milost u *Glasniku*, neka svi vide veliku dobrotu i milosrdnost alatkoga *Sreca Isusova*, te ga voćna oštaju. Od toga je časa djetetu bivalo bolje i bolje; a ja sam u dva dana sabrala među samim seljacima, što ne čitaju znadu, 35 pretplatnika na *Glasnik Prezva. Sreca Isusova*, a to ću nastaviti Božjom pomoću. Eto, gdje ljudsko znanje i sila ne može, tu *Prezv. Sreca* pomože. Neka bude s toga hvaljeno *Prezv. Sreca Isusovo*, koje mi je čudesnim načinom pomoglo. Dugi kraljevstvo tvoje!

— **Kod novačenja.** *Hrvatska*. Zavjetovao sam se, da ću čitati *Glasnik Sreca Isusova*, ako me ne prime u vojnike. I doista sam kod novačenja prošao.

— **Nevin okrivljen.** *Hrvatska*. Moj sin, vojnik, bio nevin okrivljen radi kragje. Došlo za to pod istragu i u zatvor. Kada mi je to pišmom saopćio, utekoh se devetnicom k *Prezv. Sreca Isusovu*, da mi sin redužam ne bi stradao. Osvršivši devetnicu te ispovjedivši se i primivši sv. pričest, sin mi se sljedećega dana veselo povratio kući, pošto se je propisao nedužnim radi potvrde kragje. Neprestano bude hvaljeno i slavljeno *Prezv. Sreca Isusovo*!

— **Povratio se na pravi put.** *Hrvatska.* Moj sin bio tri godine vojnikom. Kada se povratio pod roditeljski krov, opazio smo skoro vrlo žalostnu promjenu. On se kod vojništva bio sasvim razvratio. Izbjegavao sv. ispovijed, zalazio u selo, tražio vedernja društva, prezirao majčine opomene, dapače prepirao se s majkom. Ali ljubav Bož. Sreće, ustrajna i pouzdana molitva majčina napokon ga svladala. On se popravio, te je sada onakav, kakova si ga majka želi. On je opet pokorno dijete i pravi katolik. Hvala Presv. Sreći!

— **Pronašao se krivac!** *Slavonija.* U jednom zavodu pada nas nekoliko u sumnju radi krađe. U toj nevoji savjetovah Presv. Sreću javno zahvala, ako bude proglašena moja nerokost. Ali sve božava, ja sam i nadalje ostao u kućoj. Kada sam već gotovo podveo o svakoj milosti, ponašanje se krivac, iz dna srca vičem: »Hvala Presv. Sreći! Neka se svaki u nevoji njemu utječe, a ono će mu pomoći!«

— **Drugo poljeđe.** *Fudža. (Slavon.)* Moj sin svršio prvo poljeđe školske godine vrlo loše. U drugom poljeđu utekoh se Presv. Sreću, da mu pomogne te mu razvijetli razum. I doista je dobro svršio drugo poljeđe. Za to sa sretnim svojim sinom kličem: Neka bude hvala i slava Presv. Sreću Isusovu!

— **Učiteljski pripravnik.** *Slavonija.* Postivši ja i molivši deset dana, moj sin, učiteljski pripravnik, sretno položio maturu. Majko sa tim opet ja molila i postila deset dana, na čast Sreće Isusovu, a moj sin već u polovici devetnice dobio mjesto.

— **Razne milosti.** *Hrvatska.* Piše jedan mladić: Mnoge sam izgubljene stvari, pomolivši se Sreću Isusovu, opet našao. Bio sam oslobođen iz neudaknoga zatvora. Okinevan sam bio, pa mi je moje poštenje povratoeno. Čovjek je putnik u ovoj suznoj dolini: svašta mu se događa. Na uvijek sam našao pomoć i utjehu, pomolivši se Presv. Sreću Isusovu.



Svaštice.

— **Dar njegova veličanstva Leonu XIII.** (Uz našu sliku). Naš kralj poklonio Leonu XIII. prigodom 25. godišnjice njegova papovanja krasan dar. Na mramornom statku vidit' mažen (33 cm.) no predgacijen kip dobrog Pastra, od mahoga zlata. I ovčice su od zlata. Jednu ovčicu drži dobi pastir u naručju, druge ga vjerno slijede. Doista priklađan dar Leonu XIII., koji je za dake vlade pokazao, da je on vrijedni namjenik dobrog Pastra.

— **Oltar Sreće Isusova u Kostajnici.** (Uz našu sliku). Oltar Sreće Isusova u Kostajnici hrvatskoj pravi je zres ludošnje franjevačke crkve. Njegova povijest pripovijedao je Glasnik g. 1901. str. 33. Danas evo donosimo i sliku. Oltar napraviše ponajviše domaći ehnici, samo je kip naručen iz S. Ulricha, (Gröden, Tirolska) od Jos. Hunggaldiera. Oltar svakom se svečanijom godom Bjepe kiti, osoblje svakoga prvoga petka, prve noćjelje i mjeseca lipnja. Bratovitina Sreće Isusova ima mnoge i ravne članove.



Hrvatska omladina pod zastavom Sreća Isusova.

Novi prijatelj.

Kad li svijet ne može,
Da izlječi jade:
Ne zdrvojt' ima jedan,
Koji ljek im znade.



ve se riječi, mila omladino, doslovice ispunile na jednom mladcu, koji ti ovo pripovijeda:

Izmegju sedmorice braće moji roditelji poslaše jedinoga mene na gimnaziju. Učio sam u Zagrebu. Bio bih dobro prošao, da se nije našao zločest drug. On me okrenuo s pravoga puta, da nijesam više slušao glasa savjesti, ni opomene učitelja ni roditelja. Ja sam se radije povodio za tim svojim tobožnjim prijateljem i gledao,

kako da mu ugodim. Hoću li tim roditeljima nanijeti kakovu štetu, to mi je bila deveta. Srtao sam kao čorav u propast, zagrezao u blato, iz kojega se je teško izbaciti. A posljedica je bila, da sam propao u prvom polugodištu II. razreda, propao i u drugom, te mi tako cijela godina u taman. Ali ja tim ne izgubih samo jednu godinu, već mnogo više: ja izgubih — svoje xvanje, svoju budućnost.

Sada bih ja već mogao biti u klerikatu, a danas sjutra — kao valjan svećenik — mnogo doprinijeti u korist svoje mile domovine i svoga naroda. Ah! toliko i toliko sam puta već proplakao za tim izgubljenim blagom. Oj da mi se sada povrate oni časovi moga života, kako bih rado išao u školu, kako rado slušao i pokoran bio u svemu! Al' uzalud! Doba moje sreće već je prošlo u nepovrat. Prijatelj me odbjegnuo, te se na meni obistinila ona riječ:

Dok šta imaš, sve te rado ima:
A kad ništa, tad si mrzak svima.

Siromašni roditelji uzeli me kući. Tu timarim krave i obdjelavam polje. Kinim se i mučim od dana do dana. Težak je život moj, mila omladino! Sada, sada istom sam pravo upoznao, kako su gorki plodovi neposlušnosti! Ali to nije

još sve. Još mene gori jadi tište! Moj otac ušao već u godine, te je veoma razdražljiv. Braća opet rado svaki po svojoj volji. Kletva, psovka, svagja, krič, graja, tužnja od ranog jutra do kasne večeri. Tim ti rodi moj jadni dom! Jedni izvana, drugi iznutra viču i psuju, da tu nikad ne može biti mira ni Božjeg blagoslova. Uz to mi jedan odrasli brat žive veoma raskalašeno. U orkvi ga nije već bilo, na godine se računa; a kod sv. ispovijedi, od kako je škole svršio. Evo tako ti ja, mila hrvatska braćo, tužno sprovedim život svoj.

Davno bih bio život skenčao, da si čas prije ne dobih mili i dragi naš hrvatski Glasnik Presv. Srca Isusova. Od kako mi on dogje u ruke, od tada mi svaka sreća cvata. On me upozna s rajskom pobožnosti k Presv. Srecu; on me pobudi, da ga ljubim i štujem; on me nauči kršćanski živjeti; jednom riječju: on mi postade izvorom svake sreće. Pa sad nek bijesni oluja i bura oko moga slabašnog čamca: ne može mi ništa učiniti, dok je sa mnomo to Presv. Sree!

Osvanula sv. godina (1901). Ja si u velikoj ispovijedi od grijeha očistio dušu, ako sam bio vrijedan. Za tim odem pješke na zavjet Majci Božjoj Bistričkoj, punih devet sata hoda od Zagreba. Oh, koja čuvstva zahvalnosti, koje li molitve i uzdisaji obuzimali mi dušu, stupivši na to sveto mjesto! Ljubki pogled drage i mile Gospe duboko se kosnau mogega mlagjahnog srca; a ona, kô da mi dovikuje: „Ne boj se, sinko! ja sam majka tvoja.“

Vratih se kući, napojen slatkim zadovoljstvom. Odmah se latih posla za slavu Bož. Srca. Postadoh povjerenikom njegovu Glasnika. Posao mi lijepo napreduje. Sad već imam do 15 pretplatnika; s pomoću Presv. Srca bit će sve to više.

Osim toga počeo sam sabirati od nekih vjernih duša milodare za crkvu Srca Isusova u Zagrebu. I tu mi je pomogao Gospodin. Već sam sabrao lijepu svoticu i poslao uredništvu. Malen, istina, je darak, ali Bogu drag, jer je od srca.

Tako mi, mila omladino, pomoglo Presv. Srce. Pouzdaj se i ti u njega, jer on veli: *»Dogijte k meni svi, koji ste umorni i opterećeni: i ja ću vas okrijepiti!«*



GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA



Broj 5 Svibanj 1903. God. XII

Izlazi mjesечно jednput. Stoji na godinu 48 šil., u kuću dostavljen
u s poštom 72 šil., za inozemstvo i K. 30 šil.

Namjena molitava i dobrih djela u svibnju

(Blagoslovena od sv. Oca pape Leona XIII.)

Pobožnost k Blaženoj Gospi.



Na Trsatu, u glasovitom hrvatskom svetištu Majke Božje, ima krasnih zavjetnih slika. Među njima ističu se zavjetne slike hrvatskih smjelih brodara. Duša ti se strahom napunja, kada ih samo promatraš. Tu je n. pr. naslikana slaba jedrenjača usred bure i oluje. Morski valevi igraju njome kao dijete orahovom ljuskom. Debeli konopi od vjetrova su rastegnuti kô tanka paučina, jaki jarboli slomljeni kô slabe žigice. Evo druge slike. Nebo crno, munje sijevaju, a ponosita, silna parnjača zdvojno se bori

s bijesnim morem. No danas je parnjača zaboravila na svoj ponos. Sve se na stranu nagnula, kô da će dimnjakom

poljubiti sinje more. Na badava ljubiš aždaja, kada hoće da te proždre. Sve se more uzburkalo, valovi se uskomešali, visoko dižu svoje gerde, pjenušaste glave: orijaška vojska, koja hoće na juriš da uzme slabu tvrđavicu. Tu nema „pardona“, tu nema smilovanja. Još koji čas, i nestat će jedrenjače, nestati parnjače u nezasišnom ždrijelu morske nemani. Ali ne! Još nijesu izgubljeni nevoljni mornari: jedna im je još nada ostala. Hrvat brodar velik je štovatelj Majke Božje, Kapetan i brodari panu na koljena i zavjetuju se Majci Božjoj, „Zvijezdi mora“. Vjetar i valovije urlaču u groznom dvopjevu pomamnu davoriju: no iz srčaca brodarka, što no držeću od smrtnoga straha, izvija se i do neba dopire molitva kô skladna pjesma djetinjske ljubavi i stalnoga pouzdanja:

O Marijo, zvijezdo mora!
O Gospojo rajskog dvora!
Sveća Bogorodice!
Sviju nas odvjetnice!
Srako zlo od nas odvрати,
Budi vazda naša mati!
Marijo, molí za nas
Sada i u smrtni čas!

I Marija ih uslišala. Zvijezda ih mora spasta. I jedrenjača i parnjača sretno izmakle oluji i stigle u sigurnu luku. To posvjedočuju zavjetne slike, što ih harni mornari na vječnu spomen objesili u svetištu Majke Božje trsatske.

Sličnih zavjetnih slika hrvatskih brodova, što su se po zagovoru Majke Božje spasle iz strašne oluje, nalazi se gotovo u svim prošteništim Majke Božje dalmatinskog, hrvatskog i istarskog primorja.

Dragi čitatelju, ako si ti posjetio jedno od ovih prošteništa Majke Božje ili ako si možda i sam plovio na silno uzburkanom moru, onda ti sve ovo lijepo znaš i razumiješ. Nu ako i nijesi, čuj što ću da ti kažem.

Mi smo, dragi čitatelju, svi nevoljni brodari, štono plove uzburkanim morem. Šta je život? — Plovidba pogibeljnim morem svijeta. — Šta je nebo? — Luka spasa. — A koja je naša lagja? — Nije to velika jedrenjača, nije ponosita parnjača, nego slabi, krhki čamac: naše tijelo. Već je stari jedan paganski mudrac prisposodio naše tijelo čamcu i dušu našu brodaru. U ovom slabom čamcu ploviti nam je, dok nijesmo sretnom smrću uljezli u luku spasa.

Onda smo spasili ne samo dušu, nego i tijelo, koje će jednom slavno uskrsnuti. Na plovidba ide svijetom, a svijet kô more. Danas čini ti se mirno i čisto kô zrcalo, ali čuvaj se, čuvaj, velim ti, jer pod glatkom pučinom kriju ti se grebeni i hridi. Nagaziš li na njih, skršit će ti se lagja, i more će te poklopiti. Ploviš dalje, a na jedan put naolnači se vedro nebo, munje sijevaju, gromovi pucaju, more se uzljulja, uzdiže, uzburka. I nastaje noć, i ne vidiš ni kud ni kamo. Nije li tako, kada silne napasti na te navaljuju, dušu ti u crno zavijaju i pomućuju, zdvojne te misli kô bljeskovi strašuju, i strasti silno kô gromovi zaglušuju glas savjesti? Svjetlo vjere, što te jučer kô sunce ohasjalo, sada je zastrto; sidro nade se nagje, kamo da se uhvati; a iskrica ljubavi svete od te povodnje paklenih misli hoće da ugasne. Strašnih li časova, a od njih visi vječnost, visi spas, visi sve! Nu evo, u te nebo se nešto razgali, a ukaže se blagim, mirnim, nebeskim sjajem zvijezda danica, i napunja ti dušu novom nadom. Znaš li, dragi čitatelju, znaš li tu zvijezdu? O! dobro ju znaš. To je „zvijezda mora“, to je Bl. Djeвица Marija. K njoj podigni ruke, k njoj zavapi iz dna potištena srca, i ne ćeš propasti, ne ćeš nastradati na uzburkanom moru.

Čuj samo, kako te ka zvijezdi mora upućuje medouсни sv. Bernardo: „Marija je presvijetla i prekrasna zvijezda nad ovim velikim i prostranim morem. Visoko nad njim lebdi, blistajući se od svojih zasluga i svijetleći nam svojim primjerom. O ti svaki, koji ovjećaš, da ne stojiš na tvrdome kopnu, već da te prebacuju oluje burnoga mora ovoga svijeta, ne skreni ni za čas pogleda svoga od sjaja ove zvijezde, ne ćeš li da te upropasti oluja. Ako se na te dižu vjetrovi napasti, ako nagaziš na grebene potajnih kušnja: pogledaj na zvijezdu, zovni Mariju! Kada srdžba ili lakomost ili patene pohote uzdrmaju lagjicom tvoje duše: pogledaj na zvijezdu, zovni Mariju! Ako te smućuje veličina tvojih prestupaka, ako te zabunjuje žalosno stanje tvoje savjesti, ako te plaši strahota suda Božjega, ako počinješ tonuti u ponor žalosti, u bezdan očajanja: pogledaj na zvijezdu, zovni Mariju! U pogibelji, u tjeskobi, u svakoj dvojbi: pogledaj na zvijezdu, zovni Mariju!“

Zahvalnice Majci Božjoj.

Nikoga jašte odbila n'jesi:
Zar ćeš odbaciti, Marijo, nas?
Ljubav, dobrotu majke ti reši;
Djeca smo troja, čujder naš glas.
Sreću se na naš vaji,
Pokoji nam sreću daj!

(Vrhovna pjesma.)

— Jedan poljudjelac iz Kutjeva piše: Bio sam više godina brem u lijeve nogu. Pet godina nijesam gotovo mogao ni hodati ni raditi. To mi je zadalo puno boli i jeda. Šta će? Ljudi su mi zvala govorili i svjetovali, a ja pokušaj ovo, pokušaj ono; ali sve nije koristilo ništa. I liječnik mi je propisao svakojače prokušane lijekove; ali sve uzalud. Ja otišao brem k5 i prije. Svatko je rekao, a i ja sam sam već mislio, da ne ću više nikada moći stalno i dobro hodati. Tada me sjeti viš. g. župnik, da pravim jednu devetnicu Majci Božjoj Kutjevačkoj. Išao sam svaki dan pred njezinu čudotvornu sliku i tako molio sv. krunicu. I gle, Majka Marija, koja nikome molbe ne odbija, i meni se nevrijednome smilovala! Malo po malo ovo me opet, gdje sam za sre kućne i poljske poslove. Bez ikakova sam liječenja zdravlje zadobio. Ako i ne mogu onako hodati kao za mladih dana, a ono sam ipak postigao, što sam si želio, da mogu umire svagdanji kruh sam služiti. Za to budi najviše hvala Majci Božjoj Kutjevačkoj!

— Jedna umirovljena učiteljica iz Našice javlja, da je po zagovoru prebale lijevice. Majke Božje Kutjevačke oslobodjena od dugotrajne glavobolje, pošto joj liječnici nijesu mogli pomoći.

— Jedan dnevnikar piše iz Derвента, da se on svaki dan preporučuje Majci Božjoj Kutjevačkoj, moliti ju za sreću i zdravlje i napredak u vjeri i u službi. A budući da je pomoć dobre Majke nebeske često izkusio, to bi on njezinu sliku u Kutjevu rado pohoditi. Na jer mu to službu radi za sada nije moguće, to iz sve duše daruje njezinu čudotvornu sliku.

— Hvala našoj Gospi od Presv. Sreće! Osvjekl (Slavon.). Pripravio sam se prema silama svojim na maturu, ali me pri samoj pomisli na nju ipak podilazila neka uzrujanost i neki strah. Noć prije ispitia vijesam od uzrujanosti gotovo ni oka zaklopio. Što ću? Preporučim se vrute Majci Božjoj, „Gospi od Presv. Sreće“, da mi povрати mir duševni i dade odvažnosti. I gle moćne zagovornice kod Presv. Sreće! Na maturi odgovarao sam bez ikakove uzrujanosti, na čudo svoje i drugih. Hvala i slava našoj Gospi od Presv. Sreće!

Nemoj, prosim te kleti!

(Piše viš. g. M. Rihtarić, vojnički župnik.)

4. Zar će pas govoriti?



alo čudno zvuči, što sam zadnji put napisao, da će nam „šekec“, onaj hudi pas, reći razlog, zašto mnogi ljudi, i to ne možda Turaka ili pogana,

nego kršćana, katolika, toliko i tako jako kune. Zar će pas govoriti? Zar će pas podučavati čovjeka? — Jest, hoće Molim vas, dragi ljudi, ili ako hoćete i draga gospodo! koji kunete, ima li stvari, proti kojoj se je toliko govorilo, toliko pisalo, o kojoj se je toliko naučalo sa prepovijedaonice, toliko naučalo u ispovijedaonici, koliko se to govorilo i govori proti kletvi? Pa? koristi li? Rekô bih: sve bađava! Svi vele, danas se kune i proklinje više nego ikada. Što dulje, to gore. S toga pustimo prepovijedaonice, pustimo ispovijedaonicu, pa čujmo, što psovaču i proklinjaču govori pas.

Za psa se općenito veli, da je vjeraa, i bit će rijetko stvora, koji bi čovjeku bio tako vjeraa, kô pas. Imade i pasa nevjernih; ne ću reći da ih nema. Ali kad proklinjača, ljudi, koji kunu i proklinju, ne bi bilo više, nego je nevjernih pasa, onda ja ne bih trebao ovo o kletvi pisati.

5. Pas i čovjek: nije to jedno isto!

Tko je stvorio psa? Bog. Nije li? Isti Gospodin Bog, koji je stvorio sve, koji je stvorio i čovjeka. Pa je li Bog psa stvorio većega po duši i po tijelu, nego čovjeka? O, ne! Velika, jako velika razlika je izmegju čovjeka i psa. Ja ću navesti samo ovo dvoje: Čovjeku je dragi Bog, kad ga stvorio, dao razum, psu nije; čovjeku je dao slobodnu volju; psu nije toga dao. Ima pas pamet, da si zapamti i nauči dosta toga, i da pozna svoga gospodara. Ali pas nema razuma, s kojim bi mogao razumjeti: ovo je dobro, ovo je zlo; ovo se može činiti, ovo se ne smije. Pas ne zna, što je krjepost, a što grijeh. Zato će pas i na veliki petak meso tako slasno jesti, kô i na uskra. Pas posti samo onda, kad nema šta jesti i nema gdje ukrasti. Ako je gladan, a dobije mesa, on posta ne pozna. I to mu nitko ne zamjera, jer je pas.

Kod čovjeka je sasna nešto drugo. Čovjek ima razum. On raspoznaje, što je dobro, a što je zlo: što se smije, a što ne. Čovjek, kršćanin, znade, da se u nedjelju smije meso jesti, a u petak ne. Čovjek znade i čuti, što je krjepost, a što je grijeh. Tu je dakle ogromna razlika izmegju životinje i čovjeka. — Nadalje, čovjek ima volju, i to slobodnu volju, koje ni pas ni koja životinja nema. Pas ima nagon. Kad je gladan, on ne pita, smije li se jesti ili ne. On po nagonu jede, niti pita, tko će platiti?

Kad vidi zeca, ako ga nagon tjera, on će tri uto za njim i ne pita, ne će li poljem i štete načiniti. Kad vidi mačku, na nju će svom silom; i ne zna li se mačka dobro braniti, zlo će proći. Kad vidi drotara, on će po njemu, i ne pita, nije li taj „drotar“ pošteniji čovjek od mnogoga drugoga? Gospodaru ne će ništa, pozna ga kô gospodara. Drotara će ugristi, ne pozna ga; nagon ga tjera proti drotaru, baš kô i proti mački. Gospodaru, znade, da ne smije ništa.

Megjutim pustimo mi filozofiranje, pa ostanimo kod ovoga: Pas ne će gospodaru ništa, na nj ne laje, — osim ako onaj tren, kad je zalajao, nije znao, da je to gospodar. Ne će gospodara ujesti nikad, osim ako je pobjesnio, a u tom slučaju gospodar znade, što mu je činiti. Ako se ipak ovdje ondje dogodi, da pas svoga gospodara ujede, onda je takovu psu „odzvoniło“; taj ne će dugo gristi. Kad bi pas imao razuma, pa to znao: ja bio kriv, ako bi grizao.

6. Recite nam kuje, zašto čovjek psuje?

A čovjek?! Čovjek ima razum, pa ipak, je li čovjek Bogu, svomu gospodaru vjeran kô pas svomu? Mnogi i mnogi nije. Koliko i koliko ljudi na dragoga Boga, svoga gospodara, laje i ujeđa ga. Reci dakle, zar ne bi „šek“ mnogomu čovjeku mogao dati nauka?! Da je dragi Bog naš gospodar: no toga ipak ne treba dokazivati. Koji toga ne bi vjerovao, ne bi ni spadao među ljude. Pa zašto onda čovjek laje na toga svoga dobrog gospodara, zašto ga ujeđa? Za to, za što je „šek“ lajao na drotara. Ne pozna ga. Nebo je na posebni način kuća Božja. Osim nebeskoga Oca, stanuje u toj kući naša nebeska Majka, stanuju sluge Božje, djeca Božja, Angjele naime i Sveci. Na sve ove laje čovjek kad kune i proklinje, — kad kune i proklinje dobrog našega nebeskoga Oca, našu milu i dragu nebesku Majku, naše Angjele čuvare i naše Svece, koji za nas Boga mole. Što bi pak bilo, da Bog čini s tim ljudima to, što čini gospodar s nevjernim ili bijesnim psom?! O, dobri Bože, što bi bilo!

Kad bi čovjek dobro poznao dragoga Boga, ne vjerujem, da bi ga psovao ili psovati mogao. Ali njemu je Bog, što onomu psu drotar. Zašto dobri i pobožni ljudi ne psuju? Zato, jer poznaju dragoga Boga. A zašto kune zli? Jerbo ga ne poznaju, ili su pak tako zli, kô bijesni psi.



Oltar lurske Gospe u Oranovici.

Možda je ovo oštro rečeno; ali reci sam, koji ovo čitaš, nije li psovač-proklinjač koji put i gori od bijesnoga psa? Kako će se dakle ostaviti kletve, toga pasjega lajanja? Tako, kako „šek“ nije više ni na drotara lajao niti ga grizo, kad se je s njim, spoznao. Treba s dragim Bogom stupiti u poznanstvo. Boga dragoga treba spoznati.

7. Boga ne možemo vidjeti, ali spoznati.

Boga mi vidjeti ne možemo. Zašto ne? Jer Bog nema tijela, već je samo duh, a mi smo tako stvoreni, da duha vidjeti ne možemo. Riba živi u vodi, a ja ne mogu. Zašto? Jer sam ja za drukčiji život stvoren, nego riba. Krtica živi u zemlji; ja ne mogu. Zašto? Jer nijesam stvoren tako, da bih moglo živjeti u zemlji. Jedan duh vidi drugoga duha, jer je tako stvoren, da ga vidjeti može. Ja ga vidjeti ne mogu, jerbo nijesam tako stvoren, da bih ga vidjeti moglo. Kad je čovjek u tamnici, koja nema niti prozora, ne vidi ništa nego ona četiri zida, i to ako si svijeću zapali. Ako ga iz tamnice puste van, na polje, onda će mnogo toga vidjeti, čega prije vidjeti nije mogao. Tako je i moja duša u tamnici ovoga tijela. Kad iz te tamnice izađe, onda će puno toga vidjeti, čega prije vidjeti nije mogla. Onda će vidjeti i samoga dragoga Boga, ako ga gledati bude vrijedna ako ga nije proklinjala.

Ipak nko ja dragoga Boga ne vidim, spoznati ga ipak mogu. Evo kako

8. Majka i dijete u tamnici.

Jednom baciše u tamnicu jednu žensku, a bila je onda noseća. U tamnici porodi ona dijete. Žensku nijesu nikada pustili van iz tamne sobe — bila su takova vremena — a isprošila si je ipak to, da joj dijete ostave. Ta, dijete je njeno. Kako je, tako je, ona mu je majka. Dijete ovo raslo je u sobi, u kojoj osim svijeće, nije nikad nikakova druga svjetlost doprla. Kako je dijete raslo, tako mu majka puno puta pripovijedala o suncu, o mjesecu, o zvijezdama, o polju o šumama, o livadama; kako sve to izraste, što oni ondje u tamnici jedu, — i tako dalje. Dijete toga nije pravo razumjelo, ali si je predstavljalo, kako mu to majka opisuje. Nije dijete ni pravo razumjelo, da osim njih dvojice ima na svijetu puno — puno dragih ljudi, kojih dijete nikad vidjelo nije. Dijete, kad je poraslo, više puta je

reklo majci, da idu vanka, pa da to sve vide. Ali — nije bilo moguće. Majka ga mnogo puta i plačući tješila, da ne će uvijek ostati u ovoj tamnici, da će doći vrijeme, kad će izaći vanka, pa će onda sve to vidjeti.

9. Što nam kažu naša dva oka?

Nijesam li ja takovo dijete, kojemu je duša od svoga postanka pa sve do danas zatvorena u sobici moga tijela? Što može moja duša u toj sobici, u toj maloj — maloj sobici vidjeti? Ono i jedino ono, što nam razvijetle dvije svijeće. Te dvije svijeće su moja dva oka, ako imam obadva. A što mi moja dva oka kažu? Malo, jako malo, napram onoj veličini, onoj ogromnoj veličini, u kojoj se stere ovaj svijet. Ta da uzmemo za primjer samo jednu zvijezdu. Kad ju gledamo, evo kako je malena. A da bismo mogli bliže doći, da ju bliže i bolje vidimo, vidjeti bismo, kako je ogromna, ogromna, puno i puno veća nego naša cijela velika zemlja. Pa kad je već ovaj svijet, što ga očima vidimo, velik, jako velik, — Bože moj, kolik je tek onaj prostor, što ga mi ne vidimo, a u kojem stanuju dobre duše naših pokojnika, u kojem stanuju Božji Sreći, Anđeli, u kojem stanuje naša draga nebeska Majka, u kojem stanuje naš dragi i dobri Spasitelj, u kojem stanuje sam veliki Gospodin Bog, kao neizmjerni Kralj u svom dvoru, a kod njega svi svi drugi?!

10. Što nam priča majka?

Naša dobra Majka, sveta rimokatolička Crkva, puno, puno nam toga o tom nebeskom dvoru pripovijeda, te ti čovjek koji put i želi, da ga što prije vidi. I tješi nas sveta Majka Crkva, da će doći vrijeme, kad ćemo ova tamnicu ostaviti i poći onamo, ali ... Ali taj „ali“! Prokleta prost i kletva, nigdje je ne bilo! Griješ, taj nesretni grijeh! Oh koliko zbog njega ne će doći onamo! Vidjet će jednomo Boga, ali bi voljeli, da ga onakova nikad niti ne vide.

*

Ja bih tu mogô prestati pisati, pak bih jednostavno rekao: je li ikad itko toliko ljudima govorio o čemugod, koliko je govorila i govori dan danas naša sveta Majka katolička Crkva o Gospodinu Bogu? Je li se ikad ikomu moglo i može toliko vjerovati, koliko se može vjerovati svim onim dobrim i poštenim ljudima, koji su govorili i

govore u ime svete katoličke Crkve?! Pa ako tko Crkve ne sluša, poganin je. I da bi bio barem rođen kô poganin, ne bi imao toliko grijeha. Ali rođen je od katoličkih roditelja, kršten u katoličkoj Crkvi, potvrgjen od biskupa svetom potvrdom, pričešćen od svećenika presvetim Tijelom Isusovim. — pa ipak takav bezbožac, koji može tako strašno Boga kleti, kako ga ne bi kleo nijedan poganin! Strahota, prava strahota! Jedino je tu, da mu je vrag posjednuo cijelo njegovo srce!

(Slijedi.)



Vjesnik.

— **Slavlje u Rimu.** Leon je XIII., Bogu hvala! u potpunom zdravlju dočekao 25. godišnjicu svojega slavnoga papovanja. Premda je kiša u Rimu lijevala kô iz kablâ, ipak hrliło 3. ožujka u crkvu sv. Petra 50 do 60 tisuća hodočasnika sa sviju strana svijeta. Iz same naše države bilo ih je nekoliko stotina. Svi ti kršćani tako različitih narodnosti živo osjećaju, da su braća jedne iste obitelji, kojoj je glava i otac Leon XIII. I željno čekaju, kada će ugledati njegovo milo lice. Napokon u 10 sati i po pomoli se u crkvu sa strane Vatikana ašajna povorka. Naprijed papina tjelesna straža, Švajcari u željeznom oklopu, plemićka garda u crvenoj odori i t. d. Čim to mnoštvo ovari, stade ih silno kliktanje od radosti, pljeskanje rukama, mahanje rupcima, a sa kubeta zatrebe srebrenе trubije. Papa dolazi — neopisiv dojam! Nose ga na visokoj nosiljci, da ga svi mogu vidjeti. Najprije ga nose u kapelicu, gdje se čuva presv. sakrament. Tamo se spusti nosiljka, a sv. Otac neko se vrijeme moli. Onda se nastavi ophod. Pred sv. Ocem idu redovnici, za njima papini tajni komornici, onda se nose dvije mitre (biskupske kape), jedna tijara (trostruka papinska kruna) i jedna zlatni križ. Ova tijara, od čistoga zlata, jednu kilu teška, dar je katolika vasionoga svijeta, prigodom ove rijetke svečanosti. Sada slijedi 44 preuzvišene gospođe stožernika i oko 200 biskupa. Napokon eto samoga sv. Oca. Ogrnut je u svečano papinsko odijelo, s presjajnim plaštem, a na glavi mu se blista tijara. Sv. Otac kad i kad se uspravi, osobito kada je klicanje postalo burnije, te na sve strane dijeli blagoslov. Stignuvši



Leon XIII. u 93. godini dobe svoje.

u svetišće, popne se sv. Otac preko 7 bijelih stepena na sjajno, bijelo prijestolje. Sada se počinje svečana sveta misa, koju služi jedan stožernik. Izvrsan pjevački zbor pjeva latinsku misu. Osobito te se dojmlje, kada u prisutnosti samoga namjesnika Kristova oduševljeno pjevaju: „*Ti si Petar, i na toj stijeni sazidaš našu Crkvu svoju.*“ Za podizanja trube sa kubeta srebrene trublje. Čini ti se, da čuješ angjeoske glase, što kliču svojem Bogu, koji je sišao na oltar. Iza sv. mise otpjevala se pjesma zahvalnica („*Te Deum laudamus*“), onda sv. Otac kretnim glasom podijeli svečani blagoslov „*Urbi et Orbi*“ (gradu Rimu i vasionome svijetu). Sada se sv. Otac opet povraća u Vatikan, dok mu vjerna djeca neopisivim ushitom i urnebesnom vikom, svaki u svojem jeziku, burno kliču: „*Živio papa kralji! Živio Leon XIII!*“

— **Slovenski „Glasnik najsvetejših Src“** vanredno lijepo napreduje. Već u prvoj godini opstanka (1902.) osvojio je punih 8.000 pretplatnika. To je očit znak, koliko se u naše braće Slovenaca štuje Presv. Srce Isusovo. Samo se jedan slovenski časopis, „*Domoljub*“, može ponositi većim brojem pretplatnika. On ih ima 20.000. Nu ne će li ga skoro prestići „*Glasnik najsvetejših Src*“? Dobro su se oba časopisa utakmila! Hrvatski „*Glasnik Sreca Isusova*“ od sreća čestita mladomu slovenskome bratu!



Zahvalnice

Zahvalnice, u kojima dotičnik ne potpisuje potpunog imena i adrese ne mogu se nikako uzeti.

Ured.

Srce Isusovo i obitelji.

6. K é i.

— Gdje čovjek ne može, tu Bog pomože. *Branici* (Slavon). Mlaga kćerka počeo nam poboljevati. Dan za danom svaki dan na gore. Liječnik izjavi, da je dobila sušicu. Ova nas riječ porazila. Nu sjetismo se ose: „Gdje čovjek ne može, tu Bog pomože. Učinim zavjet Presv. Srcu, da ću je dati upisati u bratovštinu njegovu i objeodaniti milost u Glasniku, a namaš počnem devetnicu. Na naše veliko veselje evo je danas imademo zdrava. Hvala i slava Presv. Srcu Isusovu!“

— Postao pretplatnikom i povjerenikom. *Gučagora* (Bosna). Moja kći Luce bila teško oboljela. Od lijekova nije bilo koristi. U ovoj tjeskobi ne znam, što ću, već se obratim Presv. Srcu Isusovu,

obetašvi, da će postati preplatnikom njegova Glasnika. Nuto čuđa, za jedno kratko vrijeme ozdravi dječojica potpuno. A ja u zahvalnost, pomoću još jeznoga prijatelja, nagjem 10 preplatnika za Glasnik.

— **Našla u Glasniku lijek.** *Zapenja (Slavon.)* Moja pet godišnja kćerka Luce bila teško oboljela. U mojoj žalosti uzimam u ruke svoj Glasnik Srca Isusova. U njem čitam, kako je jedna majka za svoje bolesno dijete šila devetnicu Srca Isusovu, moleći svaki dan zlatnu krunicu, i kako je dijete na to ozdravilo. Sata i ja okrašim odmah pogled svoj na sliku Srca Isusova, koju imam u sobi, i odlučim moliti isto takovu devetnicu. A mojoj kćerki bilo odmah bolje. Još iste večeri igralo se dijete s dragom djecom.

— **Umjesto u bolnicu, kila u crkvu.** *Zagreb.* Moja kćerka bila 4 mjeseca bolesna na odma. Tražila sam pomoći kod tri liječnika. Dok je kći nešto vidjela, lijedili su; ali kad je posve oslijepila, napustile me, veleći, da moram dijete dati u bolnicu. A ja umjesto u bolnicu, idem ravno u crkvu pred sliku Presv. Srca Isusova. Njome preporučim svoje dijete i počnem devetnicu. I gle čuđa! jednostavnim donatim lijekom povraćen je opet vid djetetu mojemu.

— **Pred slikom Srca Isusova.** *Karlovac (Hrv.).* Moja mila kćerka oboljela na smrt. I već očekivamo svaki čas, da će ju nemila smrt ugrabiti. U tom groznom času bacih se rasvijenim srecm pred sliku Presv. Srca Isusova i zavjetovah devetnicu i javnu zabvalu. I doista! na čudo svima dijete ozdravi.

— **Dobar savjet.** *Zagreb.* Oboljela teško. Svi već gubili nadu, da će ozdraviti. Tada svjetova netko mojim ukazanim, a osobito majci mojoj, da drži devetnicu Bož. Srca Isusovu, az ispovijed i svetu pričeš. To su oni i učinili; a gle, Bož. Srce uslišalo našu molbu: ja ozdravih i nastavih nauke.

— **Ispit sretno obavljen.** *Zagreb.* Piše jedan profesor: Da mi kćerka sretno položi ispit, ulekeh se molitvom Presv. Srca Isusova, slatkoj Majci Isusovoj i sv. Jozipu i obetah za milost javno se zahvaliti, što ovim radošuo čimim.

— **Krivo potvrđena.** *Dalmacija.* Moja su jedinu kćer krivo potvrdili. Učijed toga morala sam izgubiti jedinu njezinu privredu, kojom sam hranila sebe i svoje dvoje nevoljne siročadi. U svojoj žalosti uleka sam se poučano Presv. Srcu, moleći ga, da odličim načinom dokaze nevinnost mog djeteta. Odmah sam vidjela pomoć Presv. Srca, kojemu budi svaka hvala i čast.

— **Devijljena zaručnica.** *Dalmacija.* Moj zaručnik imao je služiti kao dobrovoljac, a isto godine položit drugi ispit na sveučilište. Čitav mjesec i pò motali ga u Zadru, dok ga nijesu napokon » superarbitrirj oslobodili vojničke dužnosti. Vratio se dakle kući, potrošivši u Zadru za dugoga boravka sve novce, kojima je imao otplatovati na sveučilište. Među dana iz njegova povratka primam pismo, gdje me moli, da mu oprostim, da ga zaboravim, jer da mora izvesti svoju tvrdi odluku, da si uzme život, jer da ne može ići dalje ovako bez novaca; da nema nego par kruna, a i njegovi kod kuće da oskudjevaju, i da on to ne može gledati mirne duše. Da nije ostavio samokres kod mene, da bi već bio svršio; sada pako da će se otrovati. Još me moli, da stanem srce zubima i da mu odgovorim samo ove riječi: »Od mene ti prosto!« Kad sam pročitala pismo, od sam ni-jesam mogla ništa, nego se okraših Presv. Srcu Isusovu ovim riječima:

«Srce Isusovo, ne dopusti, da on izgubi svoju dušu, koju si ti otkupio neprocjenivom krvlju svojom!» Njemu pak pisah par otkrih riječi, neka se uzda u providnost Božju, i u isto vrijeme nagurajati mu novčanu pomoć s moje strane. I tako mu pomoću Srca Isusova iziđah tu dvojnju misao iz glave i sad je opet, lakav je prije bio.

— Sretna zaručnica Srca Isusova. *Travnik.* Dugo je dragi Isus kucao na vrata srca mojega; dugo me vukla goruća želja u tibi samoslan; dugo sam čeznula za nezrecivom srećom, da postanem zaručnicom Presv. Srca Isusova. Ali kadgod gledam, svagdje neprilika, svagdje zapreka. «Ah Isuse, kad ću biti tvoja?» Tada sam ja po savjetu ispovjednikovu činila dvije devetnice Presv. Srcu, primala svake nedjelje sv. sakramente i obredala javnu zahvalu. I gle, milosrdja prepuno Srce dragoga Isusa uslikalo je molitvu moju i mene nevrijedna primilo mrgu sretno zaručnice svoje. O kako sam sada sretna! Iz dušine zahvalna srcu kličem: neka je za uvijek hvaljeno i slavljeno Bož. Srce Isusovo za ovu ne skazanu milost, koju ja držim za sigurni poklad vječnoga spasa!

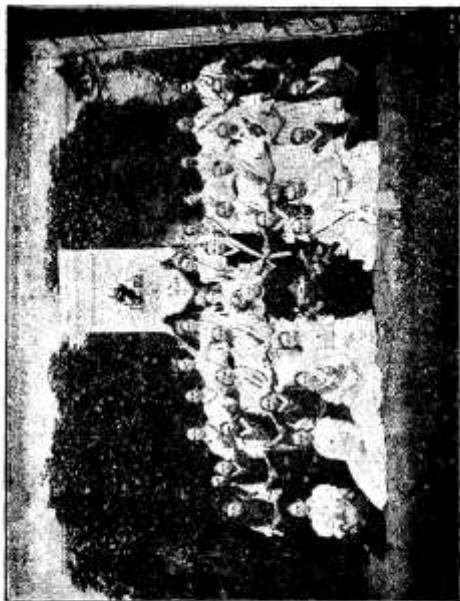
— Pokazala i drugima put. *Praznice na Braču (Dalm.).* Jedno pobožna sluškinja u Sarajevu svaki bi dan vodila djecu svoje gospodariće u zavod «Služavka Maloga Isusa». Na putu vidjela bi po ulicama i perivojima lakosne djevojke, gdje se podavaju svjetskomu veselju. Takovi prizori znali bi bogoljubno dušu njezinu napuniti sjetom i negodovanjem. Stupivši pako u zavod «Služavka M. I.», svaki bi joj put asvijem drugi dojam obuzeo dušu. Tu vlada svetl mir i saktost, i napaja ti dušu vječim čuvstvima. Živo osjećaš: «Tu je mjesto sveto!» — sve ti zbori: «Sursam coria! — Gore srca!» Bilo joj ka čovjeku, koji iz mečave i vijavice stupi u prijaznu toplu sobu. A s lica «Služavka Maloga Isusa» zrcali se neprispodobivo zadovoljstvo i uvjerava svakoga, da se u službi maloga Isusa uživa sreća, kakove je svijet dati ne može. Zavod «Služavka Maloga Isusa», činio joj se kao neki raj zemaljski. Malo po malo, a u duši njezinoj porodila se tiva želja, da bi i ona stavila varavi svijet i pošla za Isusom u — samostan. No prije povratila se još jednom u svoje Praznice. Bragarice obitjele ju kao počte crijet, a okusivši slatkoga međa, kada bi im ona oduševljeno govorila o samostanskom životu, namah se dvije njih odlučile, te pošle s njom. Na Sve Srete 1901. stupiše u zavod. (Vidi Glasnik 1902., str. 215.) Doznajući za ovaj dogmijaj druge tri pobožne djevojke, stupiše i one na Srce Isusovo 1902. u isti zavod. Malo za tim povedoše se još tri djevojke iz Staroga grada za njihovim primjerom. Evo ih sada deset mladih «Služavka Maloga Isusa» u Sarajevu, sve s otoka Brača. Tko će opisati, što je sve vrag i svijet izmislilo, da ih odvrata od svete njihove odluke? Nu one su sve to svladale na poziv njihova nebeskoga zaručnika — Isusa. Njemu se zavjerile, njemu služe, a njegovu će im Srce Bož. biti nei crpivim vrelom tjele, milosti, sreće i radosti.

Bog je vjera — laž je svjet;	Oh! za blago svjela sve
Plena su mu časti;	Sreće mi ne boje,
Blago mu je lazna klet;	Kat na Srce svoje, gle!
Otrov su mu slasti.	Isus me priviže.



Svaštice.

— Oltar Majke Božje ludske u Orahovici. (Iz našu sliku). U Orahovici (Slavon.) već od više godina opstojalo jedno društvo sv. Kronic. Na tek 1. lipnja 1902. svečano se podiglo na čast bratovštine.



Društvo djevojaka u Velikom Bukovcu.

Otvorio bratovštinu pred. g. kamonik Kos. Iza toga izašla iz crkve procesija, pjevajući Marijine pjesme. Četiri djevojke u bjelini nosile kip Bl. Gospe ludske, što je mnoge skoro do suza ganulo. Kip se je opet

povratio na svoj oltar, koji je odsada oltar bratovštine. Bratovština je već prvoga dana brojila 148 članova.

— Leon XIII. kao sveđar. (Uz našu sliku). Naša slika prikazuje sv. Oca, gdje se šede u vatikanskim perivojima. — jedina šetnja, koja je dopuštena velikim uzniku u Vatikanu. Pognut je već pod bremenom godina, upiro se u starački štap, ali je ipak u sa svojih 88 godine šil i zdrav, te može, ako Bog da, doživjeti i 100 i više godina. Tako jednoglasno izjavljuju liječnici. Pamet mu je ua to posve bistra i vedra, da je to svima za čudo. Krepkom i mudrom desnicom upravlja on kormilom lagje Kristove. Bog nam još dugo pošivio tolikoga papa, iskrenoga prijatelja Slavena, čijoj se riječi i mudrosti divi čitav svijet, pa i sami neprijatelji zarobljenice Kristove, sv. katoličke Crkve.

— Revan povjerenik. radnik kod željeznice, javlja nam iz Hrvatske: Kada sam dobio 20 Glasnika «na ogled», letio sam a njima od kuće do kuće. A koga sam znanca ili prijatelja na ulici sreo, nijesam mu dao proći, dok mi nijesam pokazao Glasnik i nešto mu rastumačao. I nijesam od njega otišao, dok se nije pretplatilo ili makar obećao, da će se pretplatiti. Bilo je i takovih, koji su mi rekli: «A šta je to? To nije ništa!» Pa bi mi još avajta govorili i gadnim riječima odbili. A ja sam se za takova kuso moliti Presv. Srcu; i vjerujte mi, prošlo neko vrijeme, a on bi mi sam došao u kuću i pretplatu dobio, i mogu Vam javiti, da se je mnogi obratio k Presv. Srcu Isusovu. I tako sam ja u kratko vrijeme skupio 48 pretplatnika. Drago Presv. Srcu može i naj-većega grijehnika na pravi put povući i nevoljnoga i željenoga utješiti. Utećimo se dakle k Srcu ranjenomu! Utećimo se k slavnomu vrelu liječniku! Utećimo se k njemu, koji nas pozivlje: «*Hodite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas odmoriti!*»

— Roditelji, ne psujte! — Ima tomu tek 6 ili 7 godina, kada se u nekom hrvatskom mjestu ovo dogodilo. Dan je istom osvanuo, kada se jedan čovjek zbog neke trice razljutio, te izusti nekoliko strašnih psovaka. Kô da mu je Bog samo za to poklonio ovaj dan, da ga zahvalni čovjek pogodi! Nu nije prošlo ni četvrti sata, a jedan se sinčić iznenada sruši u nesvijest. Uхватило ga veliko zlo, alično onomu, što se zove «Vitroica». Nevoljni otac namah se sjeti, da je to B žja kazna, zašto je malo prije tako bezbožno psovao. On se s mjesta ljeto pokaje, odmah, da će se ispovjediti, i pane na koljena pred jednom slikom Presv. Srca Isusova, da namah počne jednu devetnicu za ozdravljenje sina. «*Pokto sam izmolio nekoliko molitvica,*» tako on sam pripovijeda, «*ostadoh pun povzdaja i stavih knjižicu, iz koje sam mol-u, na ukočeno tijelo sinčića, koji je jednako ležao u nesvijesti.*» I tako sam se ulao, da će mi ga Srcu Isusovo ozdraviti. I doista, tek što sam knjižicu devetnice stavio na njegovo tijelo, a on namah ustade zdrav i čitav, te oboje pogjasmo u župnu crkvu, da se vruće zahvalimo Presv. Srcu. — O da bi se i dragi roditelji okristili ovim istinitim događajem! Jer sve da ih Bog za njihove psovke ne pozara uvijek tako obilo, kao ovoga oca, to ipak nema samnje, da su roditelji mnogoj nesreći svoje djece krivi, kada psujući izmuvlju srdlbu i novetu Božju! Vi zar psujete, a Bog da vašu djecu blagoslovi? Ah smislujte se vašoj djeci i ne psujte više!



Pozdrav Djevi svibnja.

Čarnog svibnja zora sviče,
Cv'jeće milje dolom širi
Lahor-vjetrić tiho piri,
I nečujno regbi kliče:
Zdravo, divna Djevo maja,
Ti uresu bajni raja!

Tihim dolom zora zori,
Milozvučno zvona zveče,
Poput rajske harfe ječe,
Bajna jeka milo ori:
Zdravo, divna Djevo maja,
Ti Kraljice velja raja!

Sunce plava . . . Svjetla more
Zelen-sagom biser sije,
Ter proljetne čare lije;
Svi ti šari kanda zbore:
Zdravo, divna Djevo maja,
Alem-kame sjajni raja!

Dolasicom potok juri
Romoneći zuboreći,
Tajinstveno mrmoreći;
Kô da mrmor šapnut žuri:
Zdravo, divna Djevo maja,
Oj danice, zv'jezdo raja!

Kraj potoka ruža buji	Gle u lugu lipa stoji,
I glavicu mulu diže	Zelen-granjem čini blada,
Žarkom suncu bliže, bliže,	Na njoj slavuj p'jeve sklada
A ^{na} ruki pčela zuji:	I mileno Gospi poji:
Zdravo, divna Djevo maja,	Zdravo, divna Djevo maja,
Zdravo, zdravo, sjaju raja!	Zdravo, zdravo, slavo raja!

Pa i svaki Hrvat pravi,
 Komu ljubav grije grudi,
 Kom za nebom srce žudi,
 Tebe, mila Majko, slavi:
 Zdravo, divna Djevo maja,
 Zdravo, zdravo, kruno raja!

I. B. IV. g.

Gdje, ste junaci?

Beč, 7. ožujka 1903.

Komu nije poznato kako mnogi lijepe odjeveni ljudi često vrijegjaju Presv. Srce Isusovo? Tu se na žalost ističe mladež visokih škola. Zato mnogi dobri roditelji strepe, kad njihov dosada dobri sinak pogje na sveučilište, bojeći se, da će i on zapasti u zlo društvo i propasti u vrtlog bezvjerstva. Osobito na tugjim sveučilištima velika je pogibao. Ja sam evo ovdje na bečkom. Hoću da slušam filozofiju. Nu što ja slušam, to nije filozofija, već „babilonija“. Ni dva profesora da bi se u čem slagala, osim u tome, da svakom prilikom udare na kršćansku vjeru. Kô da im je zadaća i kô da se zato plaćaju, da mladoži iz arena iščupaju svaki vjerski osjećaj. To im je regbi vršak mudrosti! Evala im! Bog će im suditi! — A kakvi profesori, takvi po malo i gjaei: veći-a liberalci, bezvjerci, podrugivači sv. vjere, neprijatelji katoličkoj Crkvi. — Šta dakle da radimo, mi katolički gjaei, već da se sjedinimo u katolička društva, kako bismo lakše sačuvali svoju sv. vjeru, za koju se naši djedi tako junački boriše i koja je još sveudilj vjera svakoga pravoga Hrvata? — U tome nam prednjače braća Slovenci. Njihovo društvo katoličkih sveučilištaraca u Beču, „Danica“, krasno cvate, pa izdaje i poseban časopis „Zora“. O kako se ugodno sjećam

22. veljače te godine, kada sam sa slovenskim katoličkim akademičkim društvom „Danicom“ bio kod sv. mise u proslavu 25. godišnjice papovanja našega zajedničkoga Oca Lava XIII. Oltar je bio divno ukrašen, ali je još divnije bilo vidjeti, kolikom su se pobožnosti slovenska gospoda sveučilištari, jedan za drugim, približavali stolu Gospodnjemu, da okuse hrane nebeske, ter se sjedine s Bogom svojim! Poslije sv. mise slijedila je propovijed, a poslije propovijedi kleknuo je misnik pred svetohraništem i počeo na glas moliti posvetu Presv. Sreću Isusovu. Prisutni su molili s njime, i „Danica“ je izručena u zaštitu Bož. Sreća. Blago si ga tebi, svijetla „Danice“, uz takova zaštitnika svoga! Sreća li naroda, čiji se ponajodličniji sinovi ponose sv. vjerom svojom! S kakovim se tvrdim uvjerenjem molili gg. sveučilištari, jasno je odavao njihov glas. Meni su navrle odmah s početka suze radosti na oči, te nijesam dalje ništa vidio. Jedva sam mogao čitati posvetnu molitvu. A koga to ne bi dirnulo: braća Slovenci izručuju se Presv. Sreću Boga svoga; a mi Hrvati?? — Mi smo još daleko, daleko zaostali! Nego čini se, da i nama sviču bolji dani. Hrvatska se je omladina g. 1900. u pučkim školama i u gimnazijama posvetila Presv. Sreću a dobri će se Isus skrbiti, da mu šticenici ne prepadnu ni na sveučilištu! Prvi je korak već učinjen u Beču. Nekolicina nas živo o tom radi, da se što prije ovdje osnuje katoličko društvo za ovdašnje hrvatske akademičare. Uvjereni smo, da će mladići, dolazeći s gimnazije još nepokvareni, rado stupati u naše društvo, ne bi li lakše učevali ono što je na sveučilištu najviše izvrgnuto pogibelji: sv. katoličku vjeru! — A Zagrepčani? — Ne će ni oni dugo krzmati! (Premda tamošnje vjerske prilike na sveučilištu, znam, da nijesu tako žalosne kao kod nas u Beču.) — Megjutim preporučujem „Zoru“ kao zajedničko glasilo katoličkoga hrvatsko-slovenskoga gjaštva. Bog uskerio taj tako potrebiti pokret katoličkih gjaka! Zastava Sreća Isusova vije se nad našom domajom i zove nas: gdje ste, junaci?

(I. B.)

Svaštice.

— Društvo djevojaka u Vel. Bukovu (Hrv. Uz našu sliku). Ovo je društvo jedno od najmnogobrojnijih. Ima više od 300 članarica, koje redovito svaki mjesec prikazuju Presv. Sreću naknadnu sreću pri

čest. Kada se lani 11. svibnja držala glavna skupština, bila je školska soba puna tih djevojaka, kao kod cvijeća. Većer. g. župnik Milan Strahinčak progovorio im očinske riječi, koje su ih do dna duše ganule. »Draga djeco! Vaša je zadaća prekrasna, spasosmena. Vi ste djeca Presv. Srca Isusova. Vi ste mu na pravu utjehu, jer mu podajete zadovoljstvinu za urede nezahvalnih ljudi. Nu evo, mnoge vam pogibelji prijetu. Mnoge će skoro otići ispod brižnoga nadzora roditelja. A svijet je zao, vrlo zao, i vrebja na vašu krjepost, da ju povuče u blato. Čuvajte svoju čast, čuvajte svoje poštenje, čuvajte svoje djevičanstvo kao najdragocjenije blago! Budite pobožne, poslušne, čedne, stidljive! Strmečljivost nuka vam bude najljepši urea. Širite slavu Srca Isusova: ono vam ne će ostati dužno!« Djevojke kô iz jednoga grla klikoše: »Živjelo Presv. Srce Isusovo!« Saša pristupi jedna mlada govnica, rekvizitjica društva i obočja većer. g. župniku u ime svijlu, da će uz pomoć Božju biti čestite i dobre kršćanke, te se do zadnjega časa ti vota svoga čuvati svega, što bi utrijedilo Presv. Srce Isusovo. Izvještiteljica završuje željom, da bi se još mnogo ovakovih društava uvelo, koja će biti »dragome Bogu na slavu, našoj domovini na ponos, a sv. našoj vjeri na korist.« Naša slika pokazuje jednu izabranu kihu toga društva s krasnom njihovom zastavom Srca Isusova i sa župnikom u sredini.

— Slava Lavu! Trsenik. Prigotom 25. godišnjice krunisanja sv. Oca pape Leona XIII. prirediše travnički seminarci svečanu akademiju na čast velikome sveđaru. Govori, pjesme, žive slike, pjevanje i guslanje ugodno se izmijenjalo, slaveći zasluge velikoga Lava za katoličke misije, za znanost, za socijalno pitanje i za Hrvatsku. Osobito nam je ovdje istaknuti živu sliku: »Sv. Otac i radnici.« Tu vidiš radnike u raznim hrvatskim narodnim nošnjama s raznim orugjem. Sv. Otac, kojemu je oko ljevice obavila Gospina krunica, prijazno se smiješeci pokazuje na kip Srca Isusova, pozivajući radnike, da u njega traže utjehu i zadovoljstvo toli potrebito u njihovom zaslužnom, no mukotrpnom atležu. Na koncu zanijela svima dušu pjesma i živa slika: »Papa i Hrvati.« Evo zadnjih kitica iz te pjesme:

Oj hrvatsko izmučeno pleme,
Malo ti si, al' sliučeno svuda:
Zemlje tvoje svaka tvrda grda
Krije sveto mučeniško sjeme.
Ti si bio, bit ćeš Crkvi zid,
Dokle grišš Petra čvrstu hrid.

Nu znaj, rode, kad ti žlom sune
Hladna krvca bezjerskih našeta.
Kad već ne ćeš pit iz onog vrela
Svete hridi: tad su pukle strane,
Što zbornu šrom svjeta tog:
Žarko ljubi Hrvat papa svog!

Al' će prije zemlja prahom biti
Prije zvjezde sa nebasa pasti,
I u proljet prestat cvijeće cvašti,
Nego Hrvat papu ostaviti.
Papa — Hrvat: jedno uvjek bi,
Jedno bit će, znajte puci svi!

Dr.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA



Broj 6. Lipanj 1903 God. XII.

Izlazi mjesечно jednput. Stoji na godinu 48 fil., u kuću dostavljen
ili s poštom 72 fil., sa iznajmljivanjem i K. 20 fil.

Namjena molitava i dobrih djela u lipnju.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Leona XIII.)

Kraljevstvo Presvetog Sreca Isusova



emaljski kraljevi naznačuju na zemljovidu granice svoga kraljevstva, te se diče, kad ih mogu za koji pedelj pomaknuti silom slavo-dobitnih svojih vojska. Pa gdje su granice kraljevstva Sreca Isusova?

Tko bi htio da nariše, dokle dopire kraljevska moć i vlast Kristova, trebalo bi mu, da u svom nacrtu obuhvati cjelokupnu zemlju našu i svemir sa bezbrojem zvijezda, dapače i dvorove rajske i dubine čistilišta i pakla. Jer je Isus kao Sin Božji rođeni Kralj svega svijeta. „Na glavi su njegovej mnoge krons... i na haljini svojej nosi napis:

Kralj kraljeva i Gospodar gospodarâ“ (Otkr. 19, 12. 16).

Nu nije poave isto: kraljevstvo moći Isusove i kraljevstvo Sreca njegova.

Kraljevstvo Sreca Isusova proteže se samo na ona sreca, kojima ravnja i gospoduje ljubav njegova. Ovo kraljevstvo

poput zemaljskih kraljevina ima početak i razvitak svoj uz silne i neprekidne borbe, ali uz drugu bojnu osnovu i uz drugo oružje.

Sam je Spasitelj jedan put rekao: „*Došao sam, da bacim oganj na zemlju, i šta hoću, nego da se rasпали?*“ Tim je naznačio osnovu velikoga kraljevstva ljubavi svoje.

Ova neizmjerena ljubav, koja buktí poput silne vatre u Sreću Isusovu, ima se objaviti svemu svijetu, te će onda žarom svojim osvojiti i raspaliti obamrla srca ljudska.

A koje je oružje ljubavi Kristove u ovoj velikoj vojni? Istina i milost po žrtvi i po križu. Drugi osvajači šire kraljevstvo svoje ubijajući neprijatelje u krvavim bitkama; Isus pako istinom i milosrdnošću svojom predobiva srca neprijateljska. Drugi osvajači slave slavije, dok žive, a smrću svojom gube svu vlast svoju. Isus nasuprot baš je smrću svojom na križu kraljevstvu Sreće svoga obezbijedio vječni opstanak i konačno potpuno slavije. „*Kad budem uzdignut sa zemlje, sve ću k sebi pritegnuti*“ I doista „zakraljio je Bog s križa,“ kako pjeva Crkva u jednoj korizmenoj pjesmi.

Povjest Crkve Kristove, naročito životopis Svetaca i Svetica Božjih, što je drago nego povjest slavedobitnih vojna Kristovih za širenje kraljevstva ljubavi Božje? Spasitelj, koji vazda djeluje u Crkvi i po Crkvi svojoj kao vrhovna glava njezina, nikad ne gubi s vida ovu bojnu osnovu svoju. Pohodi ga u presvetom sakramentu i pitaj ga, što radi baš u ovaj čas ili u koje god vrijeme dana i noći. Evo ti odgovora njegova: „*Ja sam došao, da bacim oganj na zemlju; i šta hoću, nego da se rasпали?*“ Hajd' i pitaj žive udove na tajinstvenom tijelu svete Crkve Kristove, pitaj najzrevnije kršćane u svakom staležu, šta rade u ovaj čas, i odgovorit će ti sa sv. Pavlom, ako ne zborom, a to tvorom: „*Ljubav Kristova nagoni nas!*“ (2. Kor. 5, 14.)

Promatramo pobliže ovaj tihi i neprekidni rad Spasiteljev za širenje kraljevstva ljubavi njegove. Upravo sada, gdje ovo činaš, negdje se na svijetu krsí novorogjeno dijete. Što tu biva? Spasitelj po službeniku svomu izgoni gjavla iz duše njegove i uliči joj milost Božju, izvodi je milosrdnošću svojom novu pobjedu, pomaknuo je granice kraljevstva svoga dalje za jedno srce. — I kadgod koji pravednik u teškoj napasti prihvaća štít sv. vjere i straha Božjega ili mač molitve, te se junački otima napasniku, evo opet sjajne pobjede za kraljevstvo Sreće Isusova! — I

kad dvorezni mač riječi Božje ili nutarnji nemir potakne kojega grješnika na skrušenu ispovijed; kada teška bolest ili druga nevolja skloni neprijatelja, da se pomiri s Bogom i s bližnjim svojim: opet je istina i milost Presv. Sreća Isu zova održala sjajnu pobjedu, opet se je raširilo kraljevstvo ljubavi njegove.

Za velike francuske revolucije jedan je prevratnik ležao na umoru. Poput drugih bezvjeraca bijaše se zakleo, da ne će ni u smrtnoj pogibelji pustiti svećenika preda se, dapače da će mu puškom u ruci braniti ulaz u svoju sobu. Čuje za to plemeniti neki dušobrižnik i sjećajući se riječi Gospodnje: „*Dobri pastir daje život svoj za ovce svoje,*“ potraži ovu zabludjelu ovcu Kristovu, što ju divljatvo onog vremena bijaše pretvorilo u bijesnoga vuka. Pogio mu za rukom, te je, ne prijavivši svoga dolaska, prodro u sobu bijesnoga bolesnika. Ovaj, ugledavši službenika Božjega, ras kolači oči, i kao da ga je bijes opet oživio, uspravi se i stisnuvši pesnicu poviče muklim glasom: „Sta, pop u mojoj kući? Gdje je moja puška? Dvanaest takvih crnih gavranova posmicala je ova moja desnica, a ti ćeš biti trinaesti.“ Svećenik ne uznemirivši se ni malo, uzmače za korak, dok je bolesnika minuo prvi bijes; i onda će mirno: „Dragi prijatelju! za jednoga se varate; samo ste jedanaest svećenika ubili, dvanaesti Vam je živ utekno, a to sam ja.“ Ovo rekavši razgali prsa svoja i pokaza bolesniku brazgotine velikih rana, koje mu ovaj bijaše nekoć zadao. „Vidite li,“ reći će dalje, „Bog me ostavio u životu, da sada spasem dušu Vašu.“ — Takovoj ljubavi bolesnik nije mogao odoljeti. Najprije se zapanji, onda se umiri i ganut milošću Božjom i junaštvom toga svećenika, ugje u se, pomiri se s Bogom te premiau kao pravi pokornik.

Ovaj prevratnik u bolesti i u bijesu svome nije li žalosna slika današnjeg bezbožnog svijeta, koji upravo radi pomamnog bezboštva svoga boluje od najtežih rana? A plemeniti duhovni pastir sa junačkom ljubavlju svojom spram neprijatelja i sa brazgotinom na razgaljenim prsima, nije li nalik na dragoga Spasitelja, gdje grješnicima otkriva izranjeno Sreće svoje te neodoljivim žarom junačke ljubavi svoje rastapa ledena srca njihova?

Kao vrstan vojskovođa Božanski Spasitelj znađe u svako vrijeme prema potrebi i prilikama udesiti bojnu osnovu i oružje svoje. Protiv skrajnjih i zdvojnih napadaja bez-

boštva „u ova zadnja vremena“ naperio je takogjer „skrajnje napore ljubavi svoje“ t. j. pobožnost k Pres. Srcu svome. I doista, krvava rasa ovog Bož. Sreca, i krič, što strši u vis iz plamenog mora na slici toga Sreca, i trnova kruna sa sjajnim zrakama naokolo: bolje nego ikoje drugo oružje pospješuje kraljevstvo ovoga Presv. Sreca.

Ustrajmo dakle kraj svih teškoća u širenju ove slavo dobitne pobožnosti! Oružje za sv. vojnu pokazuje nam pogled na sliku Bož. Sreca. I o konačnom slavlju Sreca Isusova uvjerava nas bl. Margareta Alacoque: „Kraljevat će ovo Presv. Sree unatoč svim neprijateljima svojim i zavladat će sreima našim; jer je ovo glavna svrha te pobožnosti, da obrati duše k ljubavi njegovoj.“ (List 115.) B.

Nemoj, prosim te, kleti!

(Piše vlač. g. M. Rihtarič, vojnički župnik.)

Ima u nas još jedno svjetlo, jače, puno jače, nego su naše oči. To svjetlo, što ga je dragi Bog dao čovjeku — a životinja ga nema, — jest baš naš razum. Ovim možemo dragoga Boga spoznati. Da vidimo!

II. Imaš li uru?

Imaš li ti uru? Ako imaš, de daj ju amo, da je vidimo. Otvorimo ju! Unutra je kotačić kraj kotačića, zubac u zupcu. Jedan tjera drugoga, a svi zajedno kazalo, koje nam kaže vrijeme. Reci, kako je ta ura postala? Kako su postali kotačići? Kako su se ovako lijepo u red postavili i zajedno zbili, da nam ura točno kaže svaki sat? Odgovara mi razum, da je sve to načinio urar. Je li pas znao, da je uru načinio urar? Ne. Zašto ne? Nema razuma.

Sad jedno pitam: Je li uru morao načiniti urar? Odgovori! Reci čuž, tko goder ju načinio, mora da je urar, ili čovjek, koji znao ure praviti. A što, ako ti ja kažem, da to nije istina?! Ura je mogla i sama od sebe postati. Jedan vojnik mi nekom prigodom sasma prostodušno u brk rekao: „Nijesam ja budala, ako ste Vi, da to vjerujem.“

Dakle ura ne bi mogla sama po sebi postati? Ali metnimo mi tamo ona mala klješta, one čekice, onu mala sitnu pilu; metnimo dosta bakra, pa čekajmo, možda će ipak ura

postati, kad je sve što treba tu? 'Rekô je onaj vojnik —
ali ne više meni, već drugu svojemu: — „Čekaj ti, čekaj;



*
Spomenik Sron Iannova, Gradao kod Kamenskoga.

čekaj i ako hoćeš tako dugo, dok ti pamet u tikvi izraste.
Ja na tu uru čekati ne ću.“

Dobro. Dakle ura ne bi ni na koji način sama od sebe postati mogla? Ne. Pa ako je i sve, što za uru treba, tude? Ne. Dakle mora biti netko, tko će ju načiniti? Mora. Tkogod ju načini, ja ga zovem „urarom“.

Dobro. A sad znaš što? Pustimo ovu malu uricu, ili ju metnimo u džep, pa hajdemo vanka na polje, i bacimo oko onamo gore. Nije li ovo sunce kô kakovo veliko kazalo na velikoj uri? Ima li ure, koja bi kazala tako točno, kako kaže naše sunce? Svaka se ura s vremenom pokvari, samo ova na nebu nikada. Nit ju tko čisti, nit ju tko maže, a ipak ide već stotine i hiljade godina! Je li ova ura sama po sebi postala? Ne, brate, nije. Ako ne vjeruješ, da bi ona mala urica mogla postati sama po sebi, zar ćeš vjerovati, da je ova velika, ova ogromna, ova ovako točna ura postala sama po sebi? Ne, to nije moguće. Onomu mudromu uraru, koji ju je načinio, je ime dragi Bog, hvala mu i dika budi! Što danju sunce, to ti noću kaže mjesec pa i zvijezde, ako ih raspoznaješ.

A sada čuj! Bi li bilo pošteno, da ja urara, koji mi nije ništa kriv, a uru je načinio, psujem i kunem? Da kunem i njega i njegovu mater? Ne, ne bi bilo pošteno. A je li pošteno, kad ljudi kunu dragoga Boga i Majku Božju? Je li nam Bog što kriv? Je li nam što kriva Majka Božja, blažena Djevica Marija? Oh, nije. Pa zašto ih kunješ, zašto ih preklinješ?

12. Otkuda sve?

Sada čuj dalje! Kako nije ura mogla postati sama po sebi, tako nije ništa, baš ništa na svijetu moglo postati samo po sebi. Kaput — sašio ga je krojač; čičmu načinio čičmar; stol stolar; kuću sazidao zidar; kruh spekô pekar, i tako dalje, i tako dalje.

A kako je postalo drvo, od kojega je stolar načinio stol? Iz sjemena. A ovo sjeme? Od drveta. A ovo drvo? Iz sjemena. A ovo sjeme? Ovako bismo se mogli pitati cijeli dan, i cijeli si dan ovako odgovarati. Ali napokon mora doći pitanje, a na pitanje odgovor: A kako je postalo ono prvo sjeme, od kojega je postalo prvo drvo? Ili, kako je postalo ono prvo drvo, od koga je prvo sjeme? Kako je postalo ono prvo zrno pšenice ili ova prva lât, od koje poslije nastalo toliko i toliko pšenice na svijetu?

Kažu ljudi, da to sve priroda čini. Dobro. Ali kako je priroda načinila ono prvo drvo? Ono prvo, velim. Pače:

a kako je postala ta priroda, čujete vi mudrijaši, ona prva priroda, koja je to sve počela proizvodjati? Kako je ona postala?!

13. Nagrajsao mudrijaš.

Bio u nekoj krčmi takav jedan mudrijaš, koji je bio tako budala, pa se htio pokazati pametnijim od drugih. A jer se nije znao pokazati čime, počeo se rugati vjeri i popovima i fratrima. „Šta? Bog?“ govorio je; „kakav Bog? Tko ga je igdje vidio?“

I tako se dragomu Bogu rugao i proklinjao ga, da je djevojčici, što je bila tamo kod peći, i koja je polazila treći razred, bilo toga već previše. Ta njezin gospodin kateketa i učiteljica njena, časna Sestra, ipak sasna drukčije govore o dragom Bogu, i ona mu se svaki dan moli. Stupi dakle tamo k stolu, pa će ovako:

„Vi kažete — nije nit htjela reći „gospodine“, prem je to svakomu rekla — „da nema Boga. A od čega je postala ova kokoš?“ — Baš je bila u sobu došla. Mudrijaš ju pogleda, pa reče: „Hm, valjda od jajeta.“ — „A ono jaje?“ — „Valjda od kokoši.“ — „A opet ona kokoš?“ — I tu je mudrijašu puklo pred očima, da će ga pitati tako sve dalje, pak on njoj odsiječe: „Što ti znaš, ti ; što se ti u to razumiješ!“

To je bio dakako najlagiji odgovor, kako ga mnogi ovakovi mudrijaši i više puta daju. Ali nijesu bili ostali, što su u krčmi pili, toga muijenja, već su rekli: „Živjela Štefica! Ona ima pravo!“ — Što je bilo prije na svijetu: ili jaje, koga nije kokoš iznesla, ili kokoš, koja se nije iz jajeta izvalila? Jedno je moralo biti prije. A na to nije dosta odgovor: „Što znaš ti“ Tu treba odgovoriti. Ali mudrijaš je s odgovorom otišao van, pak je kleo Boga i mater njihovu svima, koji su mu se smijali. A da je htio spoznati i priznati dragoga Boga, koji je i prvu kokoš stvorio, ne bi ga bio kleo, a ne bi mu se bili oni ljudi smijali.

14. Kobila i ždrijebe.

Kako za kokoš, tako se mora kazati i za svaku drugu životinju. Što je bilo prije: kobila ili ždrijebe? Kobila je bila najprije ždrijebe, a ovo ždrijebe je izdržbala svakako kobila. Ova kobila opet od one druge kobile; i tako sve

dalje. Ali kako je došla na svijet ona prva kobila? Kako je došla ona prva krava? Ne treba tu niti vjere; tu sam zdrav razum i svakomu bezvjeroj i svakomu mudrijašu govori: Onu prvu kokoš i kokota, onu prvu kobila i konja, onu prvu kravu i bika i svaku, svaku drugu životinju, par po par, kako i svako drvo, i kukuruz i pšenicu i sve, čim se hranimo, i sve drugo, što je na cijeloj zemlji, morao je netko stvoriti. A tko je taj „netko“, koji je sve to stvorio? — Neka mudrijaš pita dječaka, što, ide u prvi razred pučke škole, pak će mu svak znati odgovoriti.

15. Ruku na srce!

A sad ruku na srce! Je li dragi Bog, koji nam daje i žita, i vina, i sve čim se hranimo i što pijemo — ako i toliko puta svega toga nijesmo vrijedni — je li dragi Bog zaslužuje, da ga ljudi zato kunu i proklinju? Od koga ti zdravlje? Idi u bolnicu, u kojoj tri stotine bolesnika jedan do drugoga leži, pa ih pitaj: od koga zdravlje? Hoće li doktor, hoće li lijek pomoći, ako ne da Bog i Majka Božja? Tko ga drži na životu? Ako ne znaš, idi pitaj umirućega, tko ga drži još na životu? Pitaj ga! I ako više ne može govoriti, da ti odgovori, daj gledaj ga, gledaj ga onako dobro, pa kad si dugo i ne predugo gledao, daj, brate, reci: zaslužuje li dragi Bog, koji te svojom očinskom rukom drži na životu, koji ti daje zdravlje, da si svoj svagdašnji krušac privrijediti možeš, — zaslužuje li zato, da ga ljudi ovako strašno kunu i proklinju, kako to u istinu dan na dan čine? Pa kad se Bog rasrdi, pa hoće na nas poslati bičeve: kugu na marvu, kišu veliku na naša polja, strašnu tuču iz onih crnih oblaka, koji su već tu, i toliko i toliko drugoga i raznih bolesti; — znaš, tko je, tko onda prosi dragoga, ali rasrgjena Boga za nas, da nas toliko puta ipak tim bičevima ne udari? Znaš, tko je? O, znadeš, znadeš, samo kad bi htio znati. To je naš dobri Spasitelj Ius Krist kô čovjek sa svojih pet rana; onda naša draga nebeska Majka, Ova dva u prvom redu. Onda iza njih umah naši dobri Angjeli, pak onda Božji Svuci, a naši zagovornici. Ovi se za nas kod dragoga Boga mole. Pa ipak ima toliko, toliko ljudi, koje duša ne boli i imaju srea na dragoga Isusa, na blaženu Djevicu Mariju, na Angjele i na Svece Božje nabacivati se onom gadnom riječju, koju i na polak pošten čovjek ne bi smio izreći, a da ne porumeni do ušiju. A te

Ijude, pak i tolike ženske glave, nije sram i pred drugima, i pred samom djecom ovu gadnu riječ izgovarati, i izgovarati ju onda, kad se sastanu s drugim, i kad su sami, i kad počnu raditi, i kada rade, i kada idu jesti, i kada idu na počinak. Zar da im Bog djelo i rad blagoslovi?! — Sram ih budi, ako u opće i mrvicu srama još imaju!!

Moglo bih još dugo — dugo o tom govoriti ili pisati. Ali da ne bude predugo, pustimo naš od Boga nam darovani razum, pak vidimo, što nam o dragom Bogu govori ono, što je za nas najglavnije — naša sveta vjera.

(Siljedi.)



Komu naš narod diže spomenike?

(Vidi slike str. 105 i 111.)

Ide li putnik iz *Rječice* (blizu Karlova u Hrvatskoj) ili *Vodostaja* prema selu *Grava*, onda će on već iz daleka opaziti, gdje se iznad maloga, bijelim limom pokrivenoga krovića u sunčanom sjaju blista zlatna jabuka, a iznad nje znak spasa — križ. Znači li to, šta li to znači, ili kojemu li miljeniku taj siromašni narod diže tako krasne spomenike, pospješit će putnik korake svoje. Još malo, pa eto ga na raskršću, pred samim spomenikom. On će torbicu svoju objesiti o drvenu ogradu pred spomenikom, te će ga pažljivo motriti. Podnožje sazidano je iz klesanoga kamena, a ostalo iz finih bijelih opeka. Do križa ima 5 metara i po. U visokoj izdubini stoji krasan bojadisan kip dragoga Spasitelja. Jednom rukom odgazio gornju haljinu, a drugom rukom pokazuje na svoje preslatke Sree. Pogled na je mio i blag, ko da pozivlje trudnoga putnika, da do njegovih nogu malo počine od teškoga napora. I doista će se putnik, ako u njem kršćansko sree bije, rado odati. Možda će se on i za čas spustiti na koljena svoja, te pobožno sklopiv ruke, šaptati one riječi, što ih ispod kipa zlatnim slovima u kamen isklesane čita:

Presveto Sree Isusovo,
Smiluj se nam!

Kad putnik ustane, nekako mu je lakše pri srcu. Još zadnji, ali dugi i usrdni pogled baci na taj mili spomenik, kad još u dnu, ispod krasne svjetiljke, opazi brojku: 1902.

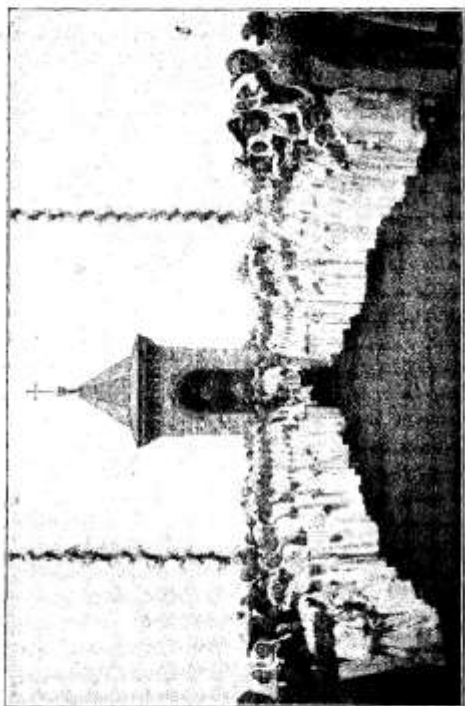
Spomenik je dakle posve nov. Rado bi on što pobliže o njem saznao. Kad eto ti sreće, gdje neko iz sela dolazi. Njega će on upitati. I evo, što mu on pripovijeda:

Početkom proljeća 1901. niknula je kod nas želja sela Graca plemenita misao i želja, da na ovom raskršću podignemo spomenik najvećemu miljeniku svome: Pre sv. Sreću Isusovu. Ali, brate, treba za to i novaca i svašta, a naš je narod siromašan. Ipak se pouzdano latismo posla. Ta, ljubav ne preda pred poteškoćom. A Sree Isusovo služi ljubav našu, kada mu sve dugujemo! Ustrojio se dakle odbor. On odmah zatraži dozvolu za sabiranje milodara i podignućee spomenika od nadležnoga župnoga uredu u *Kamenjcu*, od općinskoga poglavarstva na *Baniji* i od kr. kotarske oblasti u *Karlovcu*. Svi su tu dozvolu najpripravnije dali. Sada se počelo sabirati milodare, najprije u samom Gracu. Uspjeh bio dobar. Uslobodismo se skupljati i u okolici i u *Karlovcu*. I samomu prejasnome knezu Thurnu i *Taxisu* podastrijesmo poniznu molbenicu, pošto on u okolici ima svojih dohara. I evo sa svih strana odziva i darova! Za godinu dana sabrasmu priličnu građevnu glavnicu. A tko će nam napraviti nacrt i troškovnik za spomenik? Na našu molbu preuze to vrlo rado a besplatno na se g. Ljudevit Bogdan, mjernik kneza Thurna i *Taxisa*. A krasno mu je uspio nacrt, kako i sami vidite. Kažu oni, koji se u to razumiju, da taj spomenik može i drugima služiti na izgled. Valjat će sliku metnuti u „*Glasnik Sreća Isusova*“, pa će se možda i drugi ugledati.

Ne šujte dalje. Spomenuti g. mjernik ponudio se, da će sam upravljati gradnjom i sam ju nadzirati. Tko sad veseliji od nas? I tako se mjeseca srpnja g. 1902. počelo graditi. Megjutim je došao i kip Sreća Isusova iz Švicarske od tvrtke Benziger u Einsiedelnu. Stajao je 169 K. 79 fil. Čitav spomenik, ukupno s kipom, stajao nas 1014 kruna 20 filira.

Napokon osvanuo nam žugjeni dan: 26. listopada 1902., kada se imao vršiti zadnji najkrasniji čin: sama posveta kipa i spomenika. Ne ću vam dosaditi dugim opisom. To je trebalo vidjeti! Dosta, ako vam kažem, da je došla čitava nedogledna procesija iz kapele sv. triju Kraljeva na *Baniji*, koju je vodio naš g. župnik Nikola Repar. U povorci sva školska mladež sa svojim vrijednim učiteljstvom. I pjevački zbor obrtničkog društva „*Nade*“ iz *Karlovcu* uzveličao svojom

skladnom pjesmom ova rijetku svečanost. Sam kip nosila su četiri mladića u narodnoj nošnji, s trobojnicom preko



Svečani blagoslov spomenika Sveti Ilije, Gradac kod Kamenskoga.

ramena. Pred kipom išle su djevojke u narodnoj nošnji s vijencem na glavi i sa svijećom u ruci. A i pokraj kipa

šle su djevojke s upaljenim svijećama. A osim naroda došla je na svečanost sva inteligencija. To je bilo krasno! To nitko nas živ ne će zaboraviti! Još mi sada srce igta u grudima, kada na to samo i pomislim!

A sada ostanite mi s Bogom! Žuri mi se za svojim peslom! A Vi, kud god došli, pripovijedajte i o našem krasnom spomeniku, što ga podignusmo Božanskomu miljeniku hrvatskoga naroda: Presv. Sreću predragoga Spasitelja našega! Još jednoć: s Bogom! Do vijčenja!



Zahvalnice.

 Zahvalnice, u kojima se dotični ne potpisuje potpunim imenom i adresom, ne mogu se nikako koristiti. Ured.

Srce Isusovo i obitelj.

7. B r a t.

— Bratski savjet — slatan savjet. Pulj (Istra). Piše jedan podčasnik mornarice: Ja imam dva brata. Obojica služe kod mornarice. Jedan se od njih razboli, te je morao u bolnicu. Prije nego će otići, predade po običaju sve svoje stvari u jednoj vreći jednome podčasniku. U bolnici bio je 6 ili 7 dana, a onda se vratio na svoj brod »Bladotky«. On zatraži opet svoje stvari; nu eto: nema kod njih njegova kaputa u vrijednosti od 18 kruna. On to odmah javi svojemu starijini. Onaj pođe na njega vikati: »Prodao si svoj kaput! Bio si u bolnici, pa trebao novaca! Sutra ćeš na raport!« Onaj isti dan dođe moj brat k meni i sve mi ispriповjedi, što i kako je bilo. Malo što nije zaplakao. Na to ga upitah: »Znaš li, brate, posve stalno, da si kaput predao, kada si pošao u bolnicu?« — »Znam posve stalno. Mogao bih se zakleti!« — »Onda se ti ništa ne boj! Znaš li, šta ćeš? Ništa lakše! Obećaj Presv. Sreću, da ćeš njemu na čast izmoliti po koje molitvicu i da ćeš se javno zahvaliti u Glasniku. A vidjet ćeš: dobro ćeš proći!« — Sutrašnji, ova brata, gdje vesno dođe k meni: »Hvala ti, brate, za savjet!« Bio sam kod raporta, i sretno sam prošao! Govorio sam tako stalno, kô da govorim s tobom. Kaput mora platiti onaj podčasnik, kojemu sam predao stvari, kada sam otišao u bolnicu. On je sam priznao, da ga je iz moje vreće izvadio i predao. S toga te molim, da ćeš to što prije javio Glasniku. — E tomu moram da ti priznam i to: Otkada čitam Glasnik, dobijem ti nekoje ustrpljenje, te se ne kunem i ardim kod svake nezgode, kao što sam prije. »Hvala i slava Presv. Sreći!

— Bratska ljubav — vjerna ljubav. Metalika (Bosna). Kolikom brigom i žalošću napuni srce naše svaka kobna vijest iz milog nam zavičaja, osobito onda, ako ona zarične u tužnju! Tako nam piše jedan financijski nadzračar onamo s turske granice: Nedavno dobih list od kćerke brata mogega, in Mrzlog Polja (Hrv.), da je brat moj bolestan i da nema nade, da će preboljeti. Već je tomu 9 godina, kako

ga nijesam vidio. Daleko sam, a na nikakvi način ne mogu mu pomoći. Što da činim? — Zatečem se Presv. Srcu i zamolim ga da povrati zdravlje bolesnomu bratu mojemu. U to ime obećah moliti kličući desetnice. To i učinih. Ne prođe ni 10 dana, a ja dobijem kličeti list, gdje mi sam brat svojom rukom piše: »Dragi brate, bio sam veoma bolestan. Nu Boga hvala! K'o mene živa i zdrava!«

— Bratska molitva — *šveta molitva Jasenovac* (Hrv.) Moj brat bio je bolestan već punih 23 mjeseci. Kada mu dogjoh u posjete, reče mi: »Dragi brate! sada te molim, da me ti Bogu preporučiš. Jerbo ja sam se već pokušao na svaki način moliti i svakomu se goda i Sveću savjetovati, a sve osta bez uspjeha. Moli dakle ti, brate, za me, ili da ozdravim, ili, ako je to sv. Božja volja, da barem skoro i sretno umrem.« Na to ja pođnem devetnicu na čast Presv. Srcu upravo na Tijelovo, i dovršim ju upravo na sam blagdan Presv. Srcu, primivši taj dan sv. sakramente. Odmah iza toga počeo moj brat malaksati, te posve odao u volju Božju, a primivši pobožno sv. sakramente, usnu blago u Gospodinu.

— Bratska riječ — od srea riječ, Podgajci (Slavon.) Iako sam oholio od groznice, koja me je tresla 5 mjeseci. Tražio sam ljekove i mnogo što potrošio na ljekarne, pa nikakve pomoći. Nu moj mlađji brat znao mi mnogo lijepa i dobra pripovijedati o Presv. Srcu Isusovu. I tako se i ja utečem ovome Presv. Srcu, izvoru života i svetosti. Kroz 9 dana polazih dakle u crkvu, bacih se tamo pred kipom Srca Isusova na koljena i molih se njemu s vrućim suzama i čvrstom odlikom, da će život svoj poboljšati i viješkom biti kovačijem njegova Presv. Srcu. I giel već treći dan ostavi me groznica, i sada sam pjeve zdrav.

— Bratska briga — Bogu briga. Travnik (Hoana) Priopovijeda jedan zanatlija: Vidio sam svojega mlađjega brata u neprimici, da će ostati u budućnosti goišt ruk, bez ikakva rada ili zanata. Bratinka me ljubav stazala, da se nagjes u pomoći svomu zapuštenomu bratu. Ne mogući mu nigdje naći pomoći, utekoh se milom Presv. Srcu vrućom molitvom i velikim pouzdanjem. Učinim njemu na čast devetnicu, isporjedim se i pridestih i obećam, da ću platiti sv. misu, i nije mi Presv. Srce prozrelo molbe, već je providjelo moje bratu, te je on postiglo, što sam želio. Za to milijun puta hvala Presv. Srcu, što je uslišalo moje molbe vapaj!

— Bratski primjer — silan primjer, Hrvatska. Ovi praznika boravio neko vrijeme kod mene moj brat, učitelj kao i ja. Kako inteligencija većinom za vjeru slabo haj, tako je i prije i sa mnom, a sada još s mojim bratom bilo. Nu ovih praznika stadoh mu često govoriti o vjerskim stvarima. Upozorih ga na ovo i na ono. Skoro svaki se dan klanjamo u župnoj crkvi Bož. Srcu u Presv. oltarkom oltajstvu. Uz put znali bi se razgovarati o neizrecivog ljubavi Isusovoj, koja se pokazuje u tom oltajstvu, i eio Presv. Srce puno milosti i milosrđa, nagradilo te posjete. Moj brat se je iza dugog vremena opet ispo-vjedio i pridestio prvoga petka u kolovozu, uz odluku, da će to činiti 9 mjeseci. Ušam se u Presv. Srce, da ne će moj brat ustati! Sam mi u plamu javlja, da je već ustrpjiviji. On sada uzvija, da čovjek svoj mir i svoju sreću može jedino u svetoj vjeri naći. On se je dao uplatiti u bratovštinu Presv. Srcu, nalajući se od njega milosti i spasu. Stitila nas Presv. Srce sada i vaza — i u čas smrti naše!

— »Seko, moli se!« *Bratska*. »Seko, moli se!« — tako govori ili piše mnogi zabrinuti gljak, kada stoji pred ispitom. A seka se moli!

kako ne bi za miloga brata! Seka će činiti devetnicu Srcu Isusovu — a brat će proći i zahvatit se i Srcu Isusovu i miloj saki. To nam i nedom potvrdila jedna mlada Hrvatica.

— **Milijem bratu druga mati.** *Thorac.* (Hrv.) Obolio mi brat — dijete od 5 godina, od ognja (tifusa); i opet ozdravi. Nu gde nesreće: ne prođu ni dva mjeseca, oboli on od iste bolesti. Dozvasmo dva liječnika, a ovi usvrđiše, da ovaj put više pomoći nema. Puna pouzdanja a pomoć Bož. Srca Isusova, utekoh se vraćom devetnicom ovomu vrelu milosrđa i — bijah uslišana. Na sveopće začuđenje ozdravi dijete. Hvala i slava Bož. Srcu Isusovu!

— **Sestrina molitva tiha i ustrajna.** *Klanc* (Istra). Milij Glasniče! Evo me, gdje ti iz Klance nekoliko redaka pišem, da time zahvalim Presv. Srcu Isusovu, što nas je pomoglo. Moj brat je namislio, da ide u Ameriku, da što zasluži, jer mi smo siromašni. Ali on nije nikako mogao dobiti troška za daleki put. Videći ja brata žalosna, počnem moliti devetnicu za dretnicom Presv. Srcu Isusovu. Za te moje molitve nijesu moji ukućani ništa znali, nego su i oni više puta uzdahnuli: »Isuse i Marijo, pomozite nam!« I gde radosti! Presv. nam Srca Isusovo i Marijino pomoglo. Došao je nešto k nama, te nam kaže, da čim on dohije novce na pošti, što mu sinovi šalju iz Amerike, on da će ih nama dati, i tako da može moj brat u Ameriku. Tko sad veseliji od nas? Dobivši novce, moj brat primio sv. sakramente i uzdajući se u pomoć Božju, otputovao u Ameriku. Ovih dana dobili smo od njega list, gdje nam javlja, da je zdravo došao, kamo je želio. Po timste i hvala puta hvala Presv. Srcu!

— **Sestrina slika.** *Vrgurac* (Dalm.) Brat moj, ostavirši milu majku i udoban položaj, htio da pogđe u tužji, nepoznati svijet. Na polasku dadoh mu uz drugi dar i jednu sliku Srca Isusova, vešeći: »Uzmi, brate; ova će ti slika donijeti sreće!« Dan za danom prolazio, a od njega ni traga ni glasa, kô da je u zemlju propao... U golestoj tuži svojoj nijesam znala drugo, već se uteći Presv. Srcu Isusovu. Nu nikad bolje! Ne prošla par dana, a stigla mi vijest od brata, da je uz mnoge neprilike stigao zdravo u K., gdje se je napokon udobno smjestio. Hvala Presv. Srcu Isusovu!



Svaštice.

— **Blagdan Srca Isusova u Aleksinici.** (Hrv.) Mi ovdje slavimo blagdan Srca Isusova u sam petak izna osmine Tijelovake svečanim načinom. Do mise narod se ispovijeda. Onda svečana sv. misa. Zatim opohod, u kojem se nosi slika Srca Isusova i pjesna pjesma posveticima. Poslije podne blagoslov. Tu se moli krunica Presv. Srca i obnovi posveta njemu pred izloženim Presv. oštarskim otajstvom. Narod taj dan ne radi. Svećenici bližnjih župa pomažu kod ispovijedi i svečanosti. — Glasnik se rado čita. Školeka djeca dolaze po njega župniku, te ga čitaju kod kuće pred drugima. Siromaštvu im ne dopušta, da plate na jednom 72 filira; nego plaćaju mjesecom po tri novčića. Bratovština Srca Isusova i Apoklitolvo molitve opstojе već više godina. Uz svagdanje prikazivanje molit se desetak sv. krunice i prima naknadna sv. pričesti.

— Kakova štovanja ne treba sv. Anto. Išla protestantkinja katoličkomu svećeniku, pa će mu ovako: »Vetešani, ja bih se rado pokatoličila, ali dopustite mi najprije, da Vas nešto zapitam.« Svećenik: »Slobodno!« — Protestantkinja: »Svetkuju li katolici nedjelju?« — Svećenik se nagne u čuđa. Protestantkinja žive u gradu Požunu (Ugarska) imaju 45.000 katolika, pa pita, da li oni svetkuju nedjelju? »Kako to,« upital će se dakle protestantkinje: »da Vi o tom možete i posumnjati?« A ona će na to: »U mojem susjedstvu živi jedna katoličkinja. Ona Vam u nedjelju cio dan radi od ranoga jutra pa do mrkloga mraka, a utorkom svetkuje, ne radi ama baš ništa.« Svećenik se namah sjeo,



Sveti Alojzije.

da to ona čini iz krive pobožnosti k sv. Antu, pa protestantkinji sve lijepo razložio.

Nego, dragi čitatelju, takovih pobožnika i drugoje ima, koji iz tobožnjega štovanja k sv. Anđi ulockom svetkuju, a nedjeljom rade; ulockom posle, a prtkom mise; utorkom idu u sv. misu, a nedjeljom u krčmu; sv. Antu služe, a Boga — posu! Nu mi se teško varaju, kuda misle, da će ovako ugoditi sv. Antu! Ni Boga ni sv. Anti ne će ugoditi! i ravi štovatelj sv. Ante najprije će obdržavati zapovijedi crkvene, a tek onda nešto dodati, na poštenje sv. Anti. (M. P.)

— Obratila se čitava općina. London (Engleska). Anglikanski (protestantski) biskup u Londonu u ulozom je čuo, kako anglikanski

župnik Myddleton Evans i njegova općina sve to više poprimaju katoličkih običaja. U njihovoj crkvi sv. Mihovila u Londonu oltarski se sakrament (koji kod protestanata dakako nije valjano povećen) javno izlaga na klanja je, s njim se i podještivao blagoslov. Bl. se Djevica Marija štivala, dapače i Gospina kronica zajednički molila, i napokon, da ne bi ni u čem zaostajali za katolicima, uvela se i pobožnost k Presv. Sreću Isusovu! To je anglikanskome biskupu bilo odvratno. On upravi na župnika jednu strogu zabranu za dragom, i zaprijeti mu, da će ga skinuti sa službe, ako se ne pokori. Župnik nije čekao dok se skine, već se je sam zahvalio na službi. Bilo to i, valjalo ove godine. Župnik prije podne i poslije polne razložio općini, zašto se on zahvali, naime jedino za to, što on po zabrani biskupa ne smije da ih uči vjeri sv. Basilija, sv. Ivana Zlatoustoga, sv. Augustina i velikih engleskih Svetaca prošlih vjekova. Oproštaj u sakristiji bio je ganutljiv. Sva je čupa šaljala za tako pobožnim i revnim župnikom. Biskup megalutim imenovao drugoga župnika. Na kću on sljedeće nedjelje u crkvu, sva crkva prazna. A gdje je općina? Svi su dobili liči pozivnicu, neka se sljedeće nedjelje, mjesto u svojoj protestantskoj crkvi, sastanu u katoličkoj crkvi sv. Marije. I doista je oca crkva bila dupkom puna. Katolici i protestanti svi pomiješani. Svi skladno pjevali pjesmu Presv. oltarskom otajstvu: «O salvatoris hostia» i druge crkvene pjesme. Došla i sva protestantska školska mladež sa svojim učiteljicama. Da budemo kratki: već se je polovica one protestantske općine povratila u krilo katoličke crkve, a za stolao drže, da će ih i svi ostali sljedeći. Evo, kamo napokon vodi isovjerce prava ljubav i pobožnost k Bl. Gospi i Sreću Isusovu: u krilo jedino pravo rimokatoličke Crkve! (Sr. «Vaterland», 1908, br. 50.)

— «Uzmi, čitaj!». Prerasnice na Braču (Dalmacija). Vidiš, koliko je korisno čitanje pobožnih knjiga — piše onamošnji vć. ž. župnik — a kako mnogi te mnogi nemaju, čime da si ih nabavi, mislio sam, da bi se ovi stromažni župljani vrlo mogli okoristiti, kada bi imali pet tucit raznih nabožnih i poučnih knjiga. Obratih se na dobre duše, neka mi pomognu, i doista dobih što od koga: čitavu malu knjižnicu. Nju postavih kraj oltara «Gospe od Ružarija», neka je svakomu pristupna. Na svakoj knjizi napisah onu poznatu riječ: «Uzmi, čitaj!» dodavši: «i ostavi, gdje si našao!» — dopuštajući, da svaki može u večer odnijeti kući koju knjigu hoće, samo da ju sutrašnj opet povrati na svoje mjesto. Hvala Bogu! dosta se je kršćama poslužilo ovim knjigama pročitavši ih od kraja na kraj. Istina, da se se time knjige nešto istrošile: ali koliko je megalutim dobrega sjemena bačeno u mnoge duše? A nadam se, da će se u svoje vrijeme i obilno rasploditi. I drugdje bi se u slična na ovaj način mnogo dobra učiniti moglo, pa bi se za cijelo takselo, kako Presv. Sreće Isusovo obilno nagradjuje slične zasluzbine plemenitih kršćana. Koliko je već grješnika čitanje jedne pobožne knjige u taj svelo! (J. St.)





Moj ideal.

Kad duša moja mlada Kad duh mi tama krije,
U boju klone svom. Kad borbe b'jesni glas,
U Tek' joj, Kriste, nada, Iz Tvoj mi Srca klije
U sliškom Srcu Tvom, Nor život, novi spas.

Pa neka bura pr'jeti,
Mog lića bura val;
Za Tebe živjet, surjeti:
To moj je ideal.

M. Z.

Alojzijevo.

Oj molimu te, Alojzije,
Ne odbij našeg srca dar:
O daj nam tvoga srca žar!

Bake se lani na Alojzijevo orlo u crkvi seljačkoj u Slavoniji. Kao da mi još danas u duhi odjekuju angjeoski oni glasi iz grla 300 djece, što su oduševljeno pjevala zaštitniku svome. Njima nije dosta, slave li dan zaštitnika svoga samo praznikovanjem, kô na žalost u premnogim školama. Ne! naša se mila omladina pripravljala šest-nedjeljom pobožnosti; na samo Alojzijevo muogi primil prvu sv. pričest, a i drugi svečano proslavil

zaštitnika svoga, angjeoskoga mladića. O kamo sreće, pomislih, kada bi se taj običaj i drugdje uveo!

Vjetar si, po jednoj priči, izabra najslabije drveće u šumi, previjajući ga nemilo. Drveće moli za smilovanje, ali vjetar odgovara: „Baš tebe hoću previjati i lamati, da budeš jače i dugovječnije!“ Nije li tako u životu? Koliko li ima čovjek jadan da podnese! Nu on će time samo ojačati, ako se pokorava Gospodinu Bogu, koji ga svojom svetom rukom previja i kuša. Nu mnogo stabalce, jer nije dobro uhvatilo korijen, mjesto da ojači, podlegne sili vjetra! Tako i premnogi ljudi propanu u buri i oluji života, jer nijesu dobro uhvatili korijen u sv. vjeri, dok su bili još mladi.

Draga omladino! da se tebi što slično ne dogodi, ugledaj se u aždajni primjer zaštitnika svoga, sv. Alojzija! Ljubi Isusa i Mariju, bori se sa svijetom, i traži okrepe u čestoj i revnoj sv. pričesti! (Jedna učiteljica.)

Čežnja.

Oj vi miše zvijezde gore,	„Ginu slike, rudi zora,
Kad ću doći Ocu ja?	„Dođ ćeš, dođ ćeš Ocu svom:
Rude l' rujni traci zore,	„Samo s' jeci vale mora;
Ginu l' slike zemnog sna? —	„Ustraj, l'jep je vječni dom!“

Dr.

Pomoć kod nauka i ispita.

Pričina: „Bog ne pomaže lijenčini,“ ali on pomaže nevoljnomu, mukotrpnome gjaku, koji je izvršio svoju dužnost, te se pouzdano Bogu obraća za pomoć. To nam potvrđuju mnogobrojne (40—50) zahvalnice Sreću Isusovu, koje su nam došle iz lanjskih ispita.

I doista, šta se hoće dobromu uspjehu kod ispita? Hoće se troje: znanje, mir i sreća. Blagoslov Presv. Sreća sve nam to može dati.

— 1. Znanje. Ima li dosta dara, lako njemu. Nu Presv. Sreća često sličito pomaže i one, koji su slabije daroviti. Piše jedan gjak iz *Kotora*: „Nauka mi je hodila sve na gore. Nije više bilo nađe, da bih mogao proći. Napokon, ne znajući, što bih, obratim se Presv. Sreći. I nijesam se prevario. (Nasada sam) sve to bolje napredovao, a i kod ispita dobre prošao.“ — Drugo se hoće marljivosti. „Bez muke nema nauke!“ I to se često vidljivo pokazuje, kako mnogi lijenčina nađu postati marljiv, tek što on počne revno štovati Sreću Isusovu. „Bila sam se baš prilično uljenčila,“ priznaje jedna iskrena *Urentica*, „s toga se već nijesam ni najmanje nadala dobroj usjedodžbi. Nu zar da tako razalostim dobre

svoje roditelje? Utekoh se dakle Presv. Sreću, prionuh opet marljivo uz bijelu knjigu, i gle! osvjetliah si ohrab. dohrom svjedodžbom. — Za tim se hoće i zdravija. »Primam est vivere, deinde philosophari« (Najprije valja živjeti, onda učiti). Nije li već mnogi gjak izgubio jednu godinu, jer je bio dugo bolestan? »Prošao li brzo školski praznici,« pripovijeda jedan gimnazijalac iz Požege, »a se približavalo vrijeme, da nastavim nauku. Najednput oboljeh, te se pobogah, da ne će moći dalje polaziti škole. U toj velkoj bijedi utekoh se devetnicom Sreće Isusovu, i bjah uslišan.« — A šta, kada se bolest, nego smi roditelji brane polaziti škole? »Otar zbog neke moje pogreške nije me više htio dati na nauku.« — Tako piše jedan mladi *Dalmatinc*. »Ja ga molih i zaklinjah, ali on ni čuti. Šta ću, već pun pouzdanja pođem devetnicu na čast Sreće Isusovu. Ne prođe ni šest dan devetnice, a spor bi riješen, otac mi dozvoli, da nastavim nauku.«

— 2. Mir. Susretnem se ja s jednim maturantom. Bio je bijed kô krpa, kumeta ga za ruku, a ona drhtala, kô prut na vodi. Nije čudo, što on ovako ureajan nije znao kod ispita odgovarati na najlakša pitanja, te je, premda dosta darovit i marljiv, propao iz jednog predmeta. Kod ispita hoće se naći sve mira, sahranosti, pouzdanja. Na što se vidj, da baš k tomu može pamo doprinesti molitva i pouzdanje u Presv. Sreću? »Imao sam položiti maturalni ispit,« tako piše jedan zagrebački gimnazijalac, »Ne pouzdavajući se u svoje slabe sile, utekoh sam se Presv. Sreću Isusovu, te sam na ispitu posve mirno i dobru odgovorio.« — »Svaki put prije nego smo bile pitane koji predmet, javljaju tri zagrebačke učenice više djevojačke škole, utekle smo se Presv. Sreću, i dobile smo sve tri dobar prvi red.« A dvije učiteljske kandidatkinje iz Zagreba: »Položismo ispit srelosti sretnije nego ama se moglo nađati, jer s nama bijaše Presv. Sreće Isusovo!«

— 3. Sreća. Ne, sreća nije stjepica, a nije ni kraljica, koja po miloj volji dijeli, komu hoće: nego je sreća službenica providnosti Božje. Bog njome ravna. A koliko je do sreće kod ispita, to ne treba ni jednosa gjaku dokazivati. Ni najbolji gjak ne zna svega, što bi ga mogli pitati; a nema ni najslabijega gjaka, koji ne bi bar ovo ili ono znao. S toga su kod ispita no rijetko iznenađeni učenci i profesori. Čuje se zagrebačkog abiturijenta: »Baš na blagdan Sreće Isusova čitao sam zašnji broj Glasnika. Čitao sam i one mnoge zahvale, a među nim i jednu za pomoć na ispitu srelosti... Sjetih se svega ispita. Nijesam baš previše nadaren, i što je još gore, bilo je predmeta, koji nijesu baš nikakvog čuvstva milja spram sebe pobogjivali u meni. Ali sam znao iz iskustva, da je Bož. Sreća jako darožljiva, pa započinem njemu u čast devetnicu, da mi pomogne... Približio se ispit, a ja — ne znam da nijesam naučio svega, što bih morao, već dapače nijesam dospio ni da pročitam svega. U tom sam se položaju sprječio s uvjerenjem, da ću pasti iz dva predmeta, dakle drugi red. Prestao sam se uzdati i u devetnicu, misleći: Sreće Isusovo ne će za jednoga nerijeđenika kô što sam ja. Šinili čudo, a po svom znanju ne mogu sećmo predložiti, jer mi je Presv. Sreću prije bilo dobro, molio sam i zahvalnosti i nadaše svaki dan devetnice, i došao je dan ispita. Prođu ispit prije podne; ali da, to su bili moji mili predmeti, u te sam se donekle razumio. Ne koja mi otuđa korist, tada po podne moram zlo izati? Dođe i poslije podne, iz prvoga za me gorkoga predmeta pitali me ili ono, što sam dan prije ispita naučio, ili opet ono, što sam jedino dobro

naudio. Iz drugoga još omraženijega pitati me ono, što sam jedino znao. I tako sam prvi ispit zrelosti sretno. Pa da nije dobro Prezv. Sreć? Ta one pomaze svima, koji pokušaju na vrata njegova, koji se uzdaju u nj. Što više: ono je pomoglo i meni, koji sam prešao kućati, koji se nijesam više uzdao u dobrotu njegovu! — Jedan trasički maturant piše: «Čitajući mnogobrojne zahvalnice u našem Glasniku, očutih u sebi neki nutarnji glas, koji mi reče: Obefaj Prezv. Sreću, da teš se javno zahvaliti, ako sretno položiš ispit zrelosti, i ti ćeš ga položiti: jer onaj, koji je tolikima pomogao, uslišat će i tvoje, ja poslušah nutarnji glas, a moja matura preko nade sjajno uspjela! — Jedna učenica više djevojačke škole u Zagrebu radošna srca javlja: «Molila sam djevoicu Sreću Isusovu i dobila sam na opće čudo odličan red u nauci. Tomu se ni sam nadstojnik razreda nije nadao.» Evo zahvalnice i iz *Meggenburga*: «Buduci da nijesam bio redoviti gljak, vrlo sam se bojao mature, to više, što sam spadao među slabije gljake. Jedina mi utjeha i nada bijaše Prezv. Sreće. Njemu sam se više puta preporučao. I nijesam uzalud. Matura sam sretno položio, iz zahvalnosti štit ću ovdje, gdje za praznika boravim, Glasnik Sreće Isusova.» — Iz zavoda Službenica Milosrdja u Dubrovniku 14 mladih maturantica zahvaljuje Sreću Isusovu za srećan uspjeh kod mature, «željeti time i druge potaknuti, da kod Sreće Isusova pomoći potraže.»

Svaštice.

— Još dva mala povjerenika. Uz Danka iz Sinja (v. str. 17.) i Nikica iz Draga (str. 60.) uhvatila se opet dva malša u dično kolo povjerenika: četirigodišnji Franjo iz Pušja, i Alojzije, kojemu još nema punih 7 godina, iz Bjelevarna. On se već u četvrtoj godini upisao u bratovštinu Sreće Isusova i tačno svaki dan moli svoje male dužnosti. Sada već polazi školu. Njegova veselje, kada je bio imenovan povjerenikom, ne da se opisati. Kada dođu Glasnici, namah nam majka mora pročitati, što lijepo u njima piše, a on sa najvećom zabrinutošću sluša. Svojim «tebicama» (tako on zove trećoretke) uvijek sam nosi Glasnike. Sada već ima 23 pretplatnika.

— **Krivac pronajđen.** U jednom zavodu u Slavoniji, gdje imade mnogo gljaka, dogodila se oveća kragja. Poglavništvo zavoda udjelo je sve, što je znalo i moglo, da uđe u trag krivcu. Nikako i nikako ne bijaše to moguće. Kad dva istraživanja ne pomoglo, određe glavari, da ima Slav. zavod obavljati devetnicu na čast Bož. Sreće Isusovu. Tešnjem devet dana molila se javno sv. krunica. I gle, krivac je pronajđen, i to onaj, na koga bi se najmanje mislio. Poglavari natuče u znak zahvalnosti veliku sliku Bož. Sreće Isusova i stavile ju u pročelje sobu, u kojoj gljaci uče. Bilo nam Bož. Srce varda u pomoć!

— **Devet služba.** *Glasnik* (Hrvatska). Među odraslim školom djecom uvelo se «devet služba Prezv. Sreću Isusovu u zajednici sa devet zborova anglijskih po nuputku bl. Margarete Marije Alaconque. Djevojačka javila se namah lijepi broj, no dječaka samo pet junačka. Ali bvala Boga! taj broj danomice raste. Kolikim veseljem djeca obavljaju tu omiljelu im pobožnost, vidi se otale, što na ispovijed i pričest dolaze i po najvećoj mećavi i iz najudaljenijih sela već oku 6 sati u jutro, što za djecu doista nije mala, (Dr. 21.)



GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA



Broj 7. Srpanj 1903. God. XII.

Izlazi mjesečno jedanput. Stoji na godinu 48 fil., u kuću dostavljen
s poštom 72 fil., za inozemstvo i K. 20 fil.

Namjena molitava i dobrih djela u srpnju.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Leona XIII.)

Socijalno djelovanje.



socijalisti, socijalizam, socijalno pitanje, socijalno djelovanje: to su dandanas riječi, što se neprestano čitaju i čuju. A šta to znači? odakle te riječi? — Sve te riječi dolaze od latinske riječi: „societas“; a to znači: „društvo“. Sve one riječi označuju dakle nešto, što je u kakvoj svezi s društvom. — Ali na koje „društvo“ ima se taj misliti? — Na društvo ljudsko uopće. Kada više ljudi zajedno žive i za zajedničkim ciljem idu, onda čine jedno „društvo“. Nu eto: svi ljudi zajedno žive na ovoj zemlji, i to za jedan zajednički cilj: dakle čine svi ljudi skupa jedno veliko društvo. Istina, da ljudi svašta govore, i da mnogi ne znadu ili ne će da znadu, koji je ovaj zajednički cilj svemu ljudstvu. Nu ipak stoji, da ovaj cilj nije drugi nego vječnost, vječno blaženstvo.

Ali zašto se dandanas tako strašno mnogo piše i go-

vori o ljudskom društvu i o svemu, što je s njim u svezi? Evo, to ti je tako. Ako je komu želudac zdrav, zdrava pluća, zdravi žilci, onda on ne govori ili rijetko samo govori o svojem želucu, o svojim plućima, o svojim žilcima. Govori li pako ikogod puno o njima, to ti je stalan znak, da nešto nije u redu, nego da je bolestan na želucu, na plućima ili na žilcima. Baš ti je tako i s današnjim ljudskim društvom. Za to se toliko dandanas piše i govori o ljudskom društvu, jer je ono bolesno. A pitanje, kako se može liječiti tu bolest društva ljudskoga, to ti je veliko pitanje; to je baš ono pitanje, koje se zove „socijalno pitanje“. To je pitanje, s kojim se dandanas svi hoće da bave, jer svi s te općenite bolesti trpe, te se pogubnih posljedica boje.

Nego u čem upravo stoji ta bolest ljudskoga društva? — O tom bih ti, dragi čitatelju, puno toga imao kazati. Ti sam znaš, koliko dandanas ljudi jadikuju, da im je zlo na svijetu, da je svagdje pritislo siromaštvo i oskudica, da se ne da živjeti. Mnogi se toga radi sele u Ameriku: nu kad tamo, nije im obično puno bolje nego doma. A ne samo siromaštvo: već i trista drugih jada bije nevoljno ljudsko društvo. Neću ti toga izbrojati, da ne udarim i ja u paste jadikovke.

Nego pitajmo radije: odakle sve ovo zlo? — Neka nam odgovori jedan veliki francuski episkop i biskup, plemeniti grof De Mun. On je baš pogodio u nišan, rekavši: „Kada su god narodi bolesni, to onda nešto nije u redu glede deset zapovijedi Božjih.“ A danas doista mnogo toga nije u redu, a nada sve glede prve zapovijedi Božje: naime naobraženi svijet većinom ne vjeruje ništa; ne vjeruje ni Bogu ni Crkvi. A gdje nema vjere, tamo nema ni ljubavi ni pravednosti. Pa gdje nema ni ljubavi ni pravednosti, tamo je narod neuretan. Evo dakle odakle je bolest ljudskoga društva; evo odakle je i socijalno pitanje.

Tko tu može pomoći? tko može liječiti? Nitko drugi nego veliki Božanski pomoćnik i liječnik: dragi naš Spasitelj. Samo u njegovom je šrou pomoć i lijek, čega bolesno društvo ljudsko tako silno treba.

No u to ime moramo i mi svi, koji smo štovatelji Presv. Srca, po mogućnosti sudjelovati. I mi moramo nastojati, da bolesnome društvu ljudskomu pribavimo pomoći i lijeka. Pa kako ćemo? Evo kako:

Prvo molitvom. Molitva, osobito molitva k svemožnom Sreu Spasiteljevu, ima neizmjernu moć. Moli dakle svaki dan Presv. Sree, neka ono melemom svoje milosti Božanske liječi velikoga bñnika: ljudsko društvo.

Drugo. Nije dosta moliti, nego valja i raditi. Bili makar i sami siromašni, to možemo ipak mnogima pomoći u nevolji kojim milodarom. A ne možemo li milodarom, to možemo često pomoći kojim dobrim savjetom, ili barem time, da ga tješimo, pokazujući mu svoju sućut, svoju iskrenu ljubav.

Razumije se, da time još ni a daleka nije riješeno „socijalno pitanje“. O tom možda drugi put. Ali činimo li ono, što sam jur spomenuo, to smo učinili barem ono, što možemo, da ublažimo ljutu bolest našega vremena; a Sree Isusovo bit će nam za to zahvalno, te će nas nagraditi; jer je Spasitelj rekao: „*Zaista vam kažem, kad učiniste jednomu od ove moje najmanje braće, meni učiniste*“ (Mat. 25, 40). A Božanski liječnik svakako će za to nama pomoći, kad god njegove pomoći trebamo i ustražimo. (H.)



Zavalje, župa Presv. Srca Isusova.

(Po raznim dopisima. V. slike na strani 126, 129, 133.)

*„Tajna kraljeva čuati, dobro je; a djela Božja razglasiti i hvaliti, čarno je“
(Job 12, 7).*



„mao sam“, piše veleč. g. župnik iz Zavalja, „i u prvoj mojoj župi, kao i u ovoj, lijepi napredak u pobožnosti k Presv. Sreu Isusovu; ali nijesam htio nikada, da svijet o tom što znađe, e da hvalisanje ne pokvari, što ljubav sagradi. I ono u „Hrvatskoj Omladini“*) izašlo je preko mojega znanja iz privatnoga gotovo lista. No čitajući ovih dana nešto u Glasniku Presv. Srea, oćutio sam neki nutarnji poziv, da svakako iznesem na javu, kako se u nas štuje Bož. Sree, ne bi li se time pobožnost k Presv. Sreu sve to više širila i osvajala srca i ljubav našega naroda.“

I doista napisa nam veleč. g. župnik divne upravo

*) „Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova, Spomenica i Budnica.“ Zagreb, A. Scholz, 1901. str. 98.

erte o pobožnosti svojega naroda k Presv. Srcu, koje se zgodno dopunjuju listovima jedne tamošnje g. učiteljice, a osvjetljuju krasnim slikama.

(1. Zavalje.) Zavalje je župa senjske biskupije, baš gdje se Hrvatska sa posestrimom Božnom sestrićima grli, u blizini ubavoga Bihaća. U podanak Škipine, prigorja Plješevice, koja nije no malo oduga vispoljana, zavalilo se (otkuda mu valjda i ime) malo selce Zavalje, koje danas broji oko 800 duša. Romantičan mu je i čaran položaj, a pogled na okolica divan, najdivniji pako na Bihać, nad kojim upravo gospoduje Zavalje je matica, majka istoimene župe, koja je u svoje krilo pribrala sela: Megjundražje, mali i veliki Skočaj, Vučijak i Baljevac. Cijela župa broji malo ne 3.000 duša. Narod, pišu, upravo je golubini čudi, vrlo čudoredan i bogoljubljan. Uvijek se je mogao i prije čuti na večer nabožan, mukli žamor uzdrne obiteljske molitve po kućama, pa stoga nije ni čudo, da je pobožnost k Srcu Isusovu u brzo osvojila srea ovoga dobroga puka.

(2. Krasni početak.) G. 1887. došao novi, sadašnji župnik U crjetnom svibaju vjerio se sa svojom novom zaručnicom, crkvom sv. Franje Asiskoga. Namah stade uvagljati pobožnost k Presv. Srcu. On pouči svoj dobri i krasni puk o toj lijepoj i plodonosnoj pobožnosti, a svake bi prve nedjelje krunicom u čast Presv. Srea i litanijama pred izloženim Presv. oltarskim Otajstvom posvećivalo srce svoje i naroda svoga Bož. Srcu Spasiteljevu. Ove iste godine u nedjelju iza svetkovine Srea Isusova pošla je u velikom broju procesija u 5 1/2 kilometara udaljeni Bihać, gdje se ta velebna slava okrunila svečanom sv. misom i propovijegju. Veliki broj puka i uzorno njegovo vladanje dalo je naslutiti, kako će se ovdje lijepo rascvati pobožnost spram Bož. Srea, i doista, u ovo 6, 7 godina baž je orijaški napredovala i danas je upravo na zamjernoj visini.

(3. Procesije u Bihać) G. 1887. dobila je procesija milovidnije lice, jer su djevojke, obučene u bijeloj narodnoj nošnji, okičene preko prsija hrvatskom trobojnicom, u nepreglednoj procesiji nosile kip Presv. Srea. Kip je bio naručen kod Stufflessera u Tirolskoj, a narod, premda vrlo siromašan, ipak je za samo 3, 4 mjeseca podmirio sav za nj ogromni trošak, tako je bio oduševljen za tu pobožnost. Sljedećih godina slavije Srea Isusova bivalo sve to veće,

te bi trajalo tri dana: na ime petak, subotu i nedjelju, a dovršilo se je velebnom procesijom u Bihać. Za ova tri dana ispovijedao se je narod i pričešćivao u naknadu za uvrede nanesene dragomu Isusu, osobito u Presv. Tajni. A na dan same procesije išla je preko stotine djevojaka, mnogo žena i muškaraca na tašte u Bihać, gdje osu se pd sv.



Župna crkva u Zavalju.

misom pričestili. Poslije podne iza večernje vratili smo se opet u lijepom redu s kipom kući.

(4. Lipanjska pobožnost.) G. 1900. pošli smo korak dalje. Iza svibanjske pobožnosti naime hrlismo iz krila svibanjske Kraljice k Bož. Srcu, tomu vratku ljubavi i svake milosti. Za cijeloga mjeseca lipnja obdržavala se večernja pobožnost. Držala su se duhovna razmatranja o Presv. Srcu, a pobožnost završavala blagoslovom Presv. oltarskim

otajstvom. I ovu smo mjesečnu pobožnost okrunili procesijom u Bihać. Na putu smo pjevali »litanije«, »Pjevajmo braćo kršćani« i »Do nebesa nek se ori.« Oltar s kipom Srca Isusova okićen je ovoga mjeseca (vidi sliku str. 133.) mnogo-brojnim raznolikim cvijećem, kojim darivaju Isusa djevojke u znak ljubavi i štovanja.

(5. Noćna straža.) Pobožnost je k Presv. Srcu tako zaokupila srea ovoga puka, da je evo već pet puta cijelu noć od velikoga petka na veliku subotu probdio u crkvi, klanjajući se i stražeći pred Presv. Srcem. Na isti su način prelazeći u novi, XX. vijek, probdjeli u klanjanju noć stare godine na novu, i to godine 1899. na 1900. kao i 1900. na 1901. U te dvije noći bilo toliko svijeta na ispovijedi, da je obje te godine g. župnik od poslije podne stare do pred sv. misu u novoj godini cijelo vrijeme narod ispovijedao.

(6. Posjeti Presv. oltarskom sakramentu.) Utjeljiviji, a bez sumnje i korisniji plod ove pobožnosti jest, što naš puk svake večeri o »Zdravoj Mariji« dolazi na večernje klanjanje Gospodinu u Presv. oltarskoj Tajni. Već je evo pet godina, kako se ovo večernje klanjanje ma ni jedan dan prekinulo nije. Moli se u crkvi Gospina krunica, litanije Presv. oltarskog sakramenta sa inim molitvama iz Kanižličeva molitvenika, a na koncu se izmole litanije Presv. Srea i lauretanske.

Nu osobito mora da uživa Bož. Srce »Prijetelja malenih« s pobožnosti školske mladeži. Svaki naime dan, kada polaze u školu, pojedinci se navrate u crkvu, da se njemu preporuča; a svaki dan poslije škole, i to prije i poslije podne, sva školska dječica, od najmanje do najveće, lijepo u redu polaze u crkvu, da se poklone i pozdrave kratkom molitvicom Miljenika srea svoga.

I odrasli, prolazeći mimo crkve, skoče za časak, da se poklone dragomu Isusu. Veleč. g. župnik, da priuči narod na taj kratki, ali srdačni pozdrav, načinio je ovaj napis, koji u okviru visi izvana na crkvenim vratima:

»Molim te, ugji i pokloni se u oltarskom sakramentu Isusu Kristu, Sinu Boga živoga.«

(7. Naknadna sv. pričest.) Još je jedan lijepi plod, a to je Društvo djevojaka za naknadnu sv. pričest, koje broji 186 članova. Premda su sela dosta udaljena (kao n. pr. Skočaj 7, a Baljevac 8 km.), to ipak djevojke iz tih udaljenih i drugih bližnjih mjesta kao i

samoga Zavalja, svakoga prvoga petka ili prve nedjelje u mjesecu dolaze, to ispovijegju i sv. naknaduom pričesti zadovolje Bož. Srcu za uvrede, što mu ih zadavaju grješnici, osobito u Presv. oltarskoj Tajni.

(8. Doček Liječnika nebeskoga.) A znate, gdje sam još dragi Gospodin slavi slavlje, i baš pravo slavlje? Kada g. župnik pogje u koju šljalku bolesniku, a s njim nebeski Liječnik, koji će bolesnika utješiti i boli mu dočevne, a često i tjelesne vidati, onda ga dočekaju djevojke naknadne sv. pričesti i druge pobožne duše na početku sela. Župnik sigje s kola s dragim Gospodinom, a svi ga prate, moleći krunicu, sve do kuće bolesnikove. Prolazeći ovako mimo kuće pravoslavnih žitelja, iskoče ovi, pa tako zatravljeni gledaju našu povorku, da ti se čini, kô da im s lica čitaš: »U istinu je ovo prava vjera Kristova!«

(9. Preč. Srce Marijino.) A naravno je, i po sebi se razumije, da svoju pobjedu slavi i preč. Srce Marijino. Svaka kuća cijele prostrane župe, tijetkom, a možda i nikakovom iznimkom, časti uz Presv. Srce Isusovo i preč. Srce Marijino. Svaka naime kuća nabavila si je sliku i jednoga i drugoga Presv. Srea, pa ti svaki dan cijela obitelj moli Gospinu krunicu pred tim sv. slikama.

(10. Glasnik Srea Isusova.) »Prema slabim materijalnim prilikama mojih župljana,« javlja vič. g. župnik, »nijesam u prvi mah mogao sakupiti više pretplatnika nego 30. Nadam se pako, da će se broj znatno povećati, što da! Presv. Srce! Nu pitat ćete: tko je povjerenik? — Kad vam kažem, da mi župa broji do 3.000 duša; da sam sâm bez pomoćnika, da imam jednu školu u sredini, a dvije u šljalkama; da se mjesečno u petke do 200 djevojaka ispovijeda; onda ćete razumjeti, da ne mogu glavom biti povjerenikom. S toga sam se glede toga razumio s ovdašnjom g. učiteljicom, koja je revna štovateljica Presv. Srea; a ona se s veseljem primila povjereništva. Ja ću pako uz pomoć Presv. Srea uložiti sve sile, da Glasnik u mojoj župi u što više kuća mjesto nagje, a po gotovo da što više srdaca osvoji.«

•

Završimo s krasnim riječima rečene povjerenice, što ih je regbi kao »moto« napisala, poslavši fotografiju krasnoga zavaljskoga oltara Srea Isusova: »Bog dragi dao, bila cijela naša krasna hrvatska zemlja kao jedan

veliki oltar posvećen Bož. Sreću! Bude li ovo milostivo Sree avom Hrvatskom kraljevalo, onda će i znati usrećiti dobri naš puk, koji se je tako junački i slavno borio za Isusov »časni krst«



Zašto se tako rado molim sv. Ignaciju?

Dlă. g. Luka Dabić, prije župnik, a sada duhovnik čđ. ss. od predragocjene Krvi u Nazaretu kod Banjaluke (Bosna), pripovijeda ovo:

Zivo se sjećam, bio sam još malen, istom sam stao polaziti školu i tek sam umio čitati. Jednoga dana dopane mi od nekuda ruku mala, stara, bojadisana slika sv. Ignacija Lojolskoga, utemeljitelja družbe Isusove. Na slici bio i gljavo, bježeći od sv. Ignacija. Ta mi se slika jako svidjela. Svetoga Ignacija od tada sam vrlo zavolio, te ga uzeo štovati. Njegovu sliku uvijek sam uza se nosio. Na jednom mi je nestade. Ne znam, da li sam je izgubio ili su mi djeca ukrala. Bilo kako mu drago: slike nije više bilo, ali sv. Ignacije ostao mi u sreći i u pameti. Tko je on bio, što li je bio, toga ja nijesam znao sve do 2. ili 3. gimnazijskoga razreda. Tada mi se pružila prilika, da štogod više čujem o zaštitniku svome. Moj kateketa predavao ujedno zemljopis i opću povjest. Dogjemo do poglavlja: „Ukinuće Isusovačkoga reda“. No naš kateketa nekoliko puta o tom predavao, pa nam u kratko ispriopovijedao cijelu povjest isusovačkoga reda. Rekne on, da su red dođue osakatili, ali da ga nijesu uništili, da su mu presjekli stablo, ali korijen da se nije osušio. Bog se postužio ras-kolnicima i krivovjercima, da sačuva crkvi svojoj ovaj znameniti red, dok ne zasjedne na papinsku stolicu Pijo VII., da ga opet svedčano odobri i uspostavi*). Kazivao nam je, da su isusovci i u našoj domovini Hrvatskoj radili, te nam je nabrajao imena našijeh zemljaka, a završio je ovako: „Ja sam star (bio je tada oko 40 godina u službi). Ja možebiti toga ne ću više dočekati, ali Vi ćete bez sumnje

*) Papa Klement XIV. g. 1773. ukinuo red na zahtjev i ogovaranja njegovih ekshetih neprijatelja. No ruska carica Katarina, raskolnica, i pruski kralj Fridrik II. krivovjerac, znali ga sačuvati u svojim zemljama, a papa Pijo VII. g. 1814. opet ga na čitavom svijetu uspostavio.

dočekati, da će oni i opet u naš kraj doći i kod nas raditi.“ I doista! Njegova se riječ ispuni. Ali i još više, jer i on to dočeka. Isusovci o. Prinz i Mayer, a poslije o. Basile,



Djevojke u Zavalju izlaze iz crkve na ophod.

o. Carrara i o. Ajala radili u Vinkovcima, a u Požezi upravljali isusovci sirotištem.

Meni je to pripovijedanje bilo po čudi. Tako sam svoga zaštitnika još bolje upoznao i obljubio. Sve sam to više

štorno i zazivao sv. Ignacija. U svojim zgodama i nezgodama išao sam pouzdano k sv. Ignaciju, njemu sam se svaki dan molio, i kao svomu osobitomu zaštitniku preporučivao. A sv. Ignacije nije mi ostao dužan. G. 1881. postigao sam jednu veliku milost po zagovoru sv. Ignacija. No to nije dosta, nego čujte!

G. 1892. 31. svibnja krenem jutarnjim vlakom iz Zagreba put Sibinja kući. U Sunji objedujem. Na polasku iz Sunje odredi mi „konduktar“ „kupé“ za nepušače, te sam tude sâm sjedio i drijemao. Već kod druge stanice unigje konduktar k meni, pa će mi nekako preplašen: „Strašno se bura diže.“ Ja pogledam oko sebe i vidim, da je sve tamno i mračno, a od zapada juri za nama tmasti oblak. Tada pomislim u sebi: „Najbolje će biti ako ti za rana, dok se još vidi, izmoliš svoj časoslov.“ Stanem se dakle moliti. Do ušiju mi dopirao silni vjetar, a kroz prozore vidio sam, kako se grane na drveću privijaju k zemlji. U tom eto nas i u Novsku. Ja sve jednako hitim sa svojim časoslovom. Već počela kiša padati. Iz Novske krenemo dalje, a s nama i ono grozovito nevrijeme. Ali prije no ču o toj nezgodi dalje da govorim, spomenut ču, što je o tom strašnom događaju zabilježeno u spomen-knjizi župe novske.

„Na 31. svibnja 1892. u 4 sata po podne nadvukli se sa svih strana silni oblaci nad okolicu novsku, počela kiša padati, a poslije velik led, da nitko takova ne pamti. Potuče do crne zemlje sve. Uz to dogđoše strašni vjetrovi, te porušije do 400 jutara šume, digoše nekoliko vagona iz željezničkih tračnica i bacije u polje. Ranjenih bilo do 23, a vagoni porušeni i polupani. Ta je strahota bila takova, te smo svi mislili, da je sudnji dan nastao, pa smo se molili Bogu, neka bi nam bio milostiv sudac.“

Tako spomen knjiga. Sada ču ja nastaviti.

Kad smo bili spram kolodvorske magaze (skladišta), pospu nas crijepovi s krova, led razbije prozore, vagon se munjevnom brzinom digno, pa se grozovito obori na tračnice. Ja padnem s klupe na pod, časoslov mi ispane iz ruku pa se raskrili na podu. Pogledam oko sebe, što to biva. Tada ugledam sliku sv. Ignacija, koja je ispala iz časoslova, gdje leži na tlu. Uočivši sliku zavapim: „Sv. Ignacije, sada ili nikada pomози mi! Znaš, da si moj!“ Više mi se nije dalo govoriti. Podignem sliku, te

sam je tako držao, dok se nije sve umirilo. Moliti nijesam mogao ništa osim: „Sv. Ignacije, sv. Ignacije!“ To sam sve jednako govorio. Bože mili, strahote! Prozori polupani, stakla na njima nikako nema. Vlak stoji, jauk se razliježe, voda raste. Kad pogledam kroz prozor, vidim, kako na nedaleku brijegu šuma pada, kao da je tko kosom kosi. Hrastovi lete po zraku, žile im se vide, a s njih se stressa zemlja, kao da si iščupao glavicu kupusa, pa s nje otresiš zemlju. Kad se to sve sleglo i umirilo, primaknem se prozoru i vidim užasnu strahotu. S desna i s lijeva od tračnica pobacani vagoni. Jedan izvrnut leži u baretini. Preda mnom nijednoga vagona na mjestu, a za mnom samo jedan na tračnicama, pa i taj prevallen. Jedini onaj vagon, u kom sam bio ja, ostao je na svomu mjestu posve čitav, samo što su mu prozori bili polupani. Svi putnici bili ozlogjeni, samo ja i jedan židov, koji je bio u istome vagonu, ali u drugom kupeu, ostali smo neozlegjeni. Tada me obuzme neko tajinstveno čuvstvo, ne mogu ga ni izreći ni opisati. Poslije toga otpremljeni su teško ranjeni u Novsku, a lakše ranjeni na stanicu. Ja sam ostao u svomu kupeu, pa sam sjedio do neko doba noći, dok nijesam czebao, a onda sam i ja otišao na stanicu, gdje je bilo u peć naloženo.

Toliko ih je nastradalo, a mene nije ni glava zabojela. Tko mi je isprošio tu milost? Sv. Ignacije, zaštitnik moj, koji ima tako veliku moć nad vragovima. Da su ti vragovi i tada htjeli iskaliti zlobu svoju nad ljudima, o tome i ne sumjam.

Od ovoga časa uvijek mi je ime sv. Ignacija na jeziku, i u jutru, kad ustajem, i na večer, kad u postelju idem.

Zar ne, dragi čitatelju, vrlo krasan primjer, kako sv. Ignacije ljubi prijatelje svoje? Hoćeš li i ti da upoznaš moć i ljubav njegovu, a ti si ga odaberi za svoga osobitoga zaštitnika i branioća!



Vjesnik.

— **Požega.** (Slavon.) Duhovne vježbe za go-
spežje. Naknadna sv. pričest. — Ne mogu opi-
sati onoga ushita, kada se pročuje glas, da će se ove go-

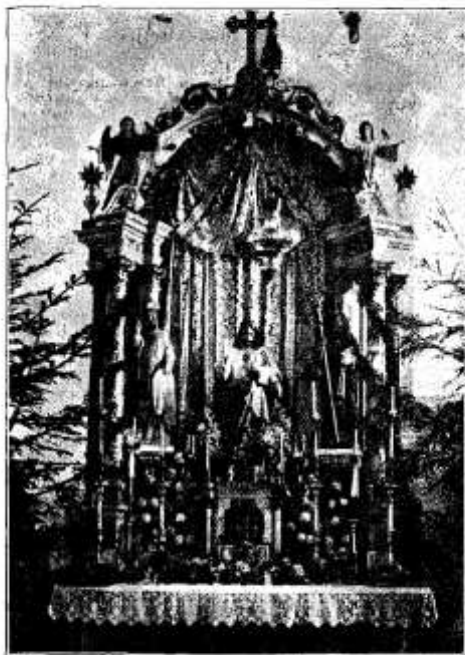
dine prvi put kod nas držati trodnevne duhovne vježbe za gospogje i gospogjice. Sakupio se dakle nas početkom Velikoga tjedna u samostanu čč. ss. milosrdnica lijep broj, a viš. o. Lambert, vrijedni sin sv. Franje, uloživši sav svoj trud, uspio je krasno. O kako je to utješljivo bilo, kada nas je na Veliki četvrtak toliko zajedno pristupilo k sv. pričesti, u gradu, gdje je još te toliki nemar za ovo otajstvo ljubavi. Nu to ne smije više biti u buduće! Prije svršetka duhovnih vježba potakne jedna od prisutnih krasnu misao, da bi se uvela naknadna sv. pričešst prvoga petka. I gle radosti: naša se inteligencija odazvala! Uoči svakoga petka bit će sv. ispovijed u kućnoj kapelici naših dragih čč. sestara, koje nam u svemu idu na ruke, a u jutro prvoga petka bit će zajednička sv. pričest u župnoj crkvi. Kada smo se prvoga petka svibnja prvi put tamo sabrale, bile smo upravo uhićene. Daj Bože, da ih se još puno nama priključi! O kolika li će te biti radost Presv. Srcu Isusovu; kolika li utjeha i nama, kada se mnogo uspavano srce trgne oda sna, te veselo hrli pod zastavu Srca Božanskoga!

(Povjerenica.)

— **Bratovština Srca Isusova kod unijata u ruskoj Poljskoj.** Vrhovni upravitelj sv. sinoda, g. Pobjedo-nošćev, podastao je g. 1899. ruskomu caru izvještaj o stanju ruske crkve u ruskoj Poljskoj. Koncem ožujka ove godine taj se izvještaj objelodanio u samom vjesniku ruske vlade. Iz njega doznajemo, da u ruskoj Poljskoj, unatoč 30-godišnjem progonstvu sa strane ruske vlade, ipak još ima do kojih 90 hiljada „unijata“ (sjedinenih grčko-istočne Crkve). Među ovom našom sjedinjenom braćom revni su poljski svećenici podigli bratovštine Srca Isusova, i to napose za muške, za ženske, za dječake i za djevojke. Tako su ovi junaci ispovijedaczi katoličke vjere u Bož. Srcu našli izvor utjebe i jskosti u svojem nevoljnom stanju i teškom progonstvu. (Sr. Glasnik djakovački, 1903. str. 64.)

— **Mali časoslov Srca Isusova** izašao je lani u slovenskom prijevodu. Za 14 dana prodalo se 4000 primjeraka. Za to se morao i drugi put tiskati. U nekim se mjestima dnevce veoma marljivo molli. U sv. Rupertu na Dolenjskom skupljali se revni štovatelji Presv. Srca mjeseca lipnja svako več u župnoj crkvi, te zajedno molili mali časoslov Srca Isusova i Gospinu krunicu.





Lipanjski oltar Sren Isusova u Zavalju.

Zahvalnice.

 Zahvalnice, u kojima dotičnik se potpisuje potpunim imenom i adresom ne mogu se nikako uzakiti.

Sree Isusovo i obitelji.

8. Sestra.

— Polovina duše moje. *Supetar* (Dalm.) Imadem ljubljenu sestru u svijetu mladosti. Kad na jednom teška bolja zaprijeti, da će otrunuti cvijet njena života. Njezino mišao stide ginulo je kao šitak, kad mu nestaje ulja. Liječnička znanost, kojoj se tada utekosmo, nije joj donijela bogjenu zdravlja. Tad se ja u zdvojnosti obratih Bož. Liječniku i njegovu Presv. Srcu s vrućom molbom, da mi ozdravi sestru, polovinu duše moje. A za to se zavjetovah, da ću se za deset mjeseci pričestivati svaki prvi petak u mjesecu. I gle čuša! u tili mah bih uslišana. Tko da pojmi suze moje zahvalnosti za ovu veliku milost!

— Molitva sestrica. *Pozega* (Slavon.) Mojoj sestrici od 8 godine, piše jedna djevojčica, počelo nešto pod okom rasti kao mrivnačka kost. Po napulku moje majke molila sam za 9 dana po 3 »Oštena« i 3 »Zdravomarije« na čast Presv. Srcu Isusovu, i gle! otekline nestalo, kao da je rukom odnesena.

— Utekla smrti. *Atakarsko* (Dalm.) Moja sestra bila na smrtnoj postelji. Liječnik stajao kod nje, a mi svi naskoto, plačudi i gledajući nevoljno njezino stanje. Tad se vruće obratih Presv. Srcu Bož. Liječniku. Ono može u jednom času izgažljeno zdravlje povratiti. I doista ono pomože! Već poslije nekoliko časaka bijaše moja mila sestra izvan svake pogibelji.

— Tri sestre. *Slavonska*. Jedna nas triju sestara življaše sa svojim mužem u vrlo očajnom bračnom stanju. Muž bez ikakva službenoga zanimanja, bio je na veliki teret svojoj ženi, koja je morala njemu služiti radom svojih ruku svakidani kruh. Pa da bi barem bilo ljubavi i zahvalnosti! Ali sve protivno. Muž joj bio veoma surov i pogibeljan, da se je ona nadala, e će smrću umrijeti, a od ruke svojega goropadnoga vojna! Svaki dan znao je on nad njome taliti svoj srca svoga. Tada nas tri sestre pouzdano se utekosmo Presv. Srcu Isusovu, te učinismo devetnicu njemu na čast. I doista, nakon svršene devetnice ne prođe pako vremena, a kakavno stanje uboge naše sestre od jednom se promijenilo. Muž, dobivši službu, ostavio ju od sada na miru. Za to sve tri sestre iz dna duše hvalimo Bož. Srcu.

— Bratstvo za soku. *Bakar* (Hrv.). Moja mila sestra bila u teškoj bolesti. Šta ću ja tužni brat, već se devetnicom utečem Presv. Srcu Isusovu. A ona mi skoro ozdravi. Hvala i slava Bož. Srcu!

9. Razni rođjaci.

— Djed za unuče. *Jasenovac* (Hrv.). Moje unuče navršilo istom 3 mjeseca kada teško oboli. Već dulje vremena nije moglo sisati. Na jedanput stane bolno disati, pjeva mu udari na usta, oči se zaklopile, a prsa se stala nadimati. Toliko je trpjelo, da nijesam već mogao gledati njegovih muka. U to kao da me nešto poruče nad djeteta, te dva puta sašalao zavapim: »Ah preslatko, preborno Sree Isusovo!« I gle, bolja spađe s djeteta, ono otvori oči i zagleda se u mene, djeda, pa

oka s mene ni skinuti, tako da sam u čudu zavrpio: »Vidiš snaho, vidiš očite pomoći Bož. Srca Isusova!« Hvala i čast Srcu Isusa Spasitelja! Ja nevrijedni stari grješnik nijesam dostojan, da se po meni to dogodi, ali je dostojno Presv. Srce Isusovo, da se ono proslavi, i da se mi u vjeri utvrdimo!

— **Baba za unuku.** *Bregi kod Koprivnice (Hrv.).* Moja mala unuka opasno oboljela. Ja pred slikom Srca Isusova učinim obećanje, da ću se javno zahvaliti, ozdravi li mi mila bolesnica i doista ona ozdravi bez ikakve liječničke pomoći.

— **Strie za nećaka.** *Šumice (Slavon.).* Kod nas mjeseca siječnja (1901.) pokazala se na djeci opasna bolest: škrtet i difterija. Liječnik je dolazio, pregledavao, te naređivao mjere proti širenju te pošasti. Na ipak je sedmero ili osmero djece palo žrtvom ove bolesti. Među ostalima naglo i opasno oboli moga brata dvogodišnji sinčić, dječarac inače zdrav i krepak. Ta nas je njegova bolest, a po govoru u tom slučaju, gdje djeca umiru, a da im se ikakva pomoć pružiti može, do akrajnosti otalestila, držeći ga već posve izgubljenim. I to mi pade na um sretna misao: Presv. Srce Isusovo. Obratim se k njemu, pouzdamo moleći: »O Presv. Srce Isusovo, puno ljubavi i milosrđa, daruj nam ovo djetesce!« I za čudo iste noći kreće bolest na bolje. Drugi dan ponovim molitvicu, klečeći pred slikom Presv. Srca, zahvaljujući u pomoć i Bl. Djevici Mariju, utjehu žalosnih, i doista, sljedeći dan, svima na radost, dijele posve ozdravi. Sada ga, hvala Bogu! imamo posve zdrava i vesela.

— **Strina za nećakinju.** *Lipovljani (Slavon.).* Moja nećakinja trpjela je od teškoće boli u nju. Ja obavih za nju devetnicu Srcu Isusovu, a ona ozdravi.

— **Svastica za svaku.** *Vukovar (Slavon.).* Svaki mi je u dr-
žavnoj službi. Jednoma bio tako silno napadan, da je već podvojio, a
će biti otpušten iz službe. U toj njegovoj stisci utekoh se ja devet-
nicom k vrelu svih milosti, Presv. Srcu Isusovu. I gle čuda! stvar se
je riješila tako povoljno, da nije ostalo ni sjenke od potvaranja na mo-
jem svaku, i on osta u svojoj službi. S toga kličem zahvalna srca:

Tko želi biti pomožen
U svojih bijedah, nevoljah:
K Isusu neka pristupi,
Njegovom Srcu Presvetom!

— **Zaova za nevjestu.** *Tuhelj (Hrv.).* Moja je nevjesta opasno oboljela. Glava joj natekla, da nije mogla ni gledati. To je trajalo 14 dana. Dan i noć mučila se, da nije bilo odmora. I sam dušobrižnik, koji joj je dao sv. pomast, kazo je, da je u velikoj pogibelji, da će izdahnuti. A ja u žalosti utečem se devetnicom k liječniku nad sve liječnike, Bož. Srcu Isusovu, i obećam, da će se bolesnica, ako ozdravi, upisati u bratovštinu Srca Isusova, a ja da ću se javno zahvaliti u Glasniku njegovu. I netom sam počela devetnicu, a bolesnici bilo bolje, i skoro je ozdravila i dala se upisati u bratovštinu.

— **Molitva majke i sestre.** *Purnošć (Bosna).* Ja se razboljeh vrlo teško. Već bijah na po mrtva. Samo još čekahu, kada ću izdah-
nuti. Tada moja majka i sestra padohu na koljena i zavjetovala me
Presv. Srcu, i ono im usliša molbe. Moja bolest odmah okrenu na bolje.

— **Molitva djece, sestre i nevjeste.** *Sinj (Dalm.).* Moja sestra počela poholjavati u želucu. Napekon se ona pokazalo mjestom liječ-

nika jednoma, pak drugoma, te pogje i u *Spjšet* trećemu i četvrtomu. Svi joj jednoglasno izaviše, da se mora podvrgnuti operaciji. Teško je bijaše na to nagnati. Videći i sama, da je još koji živjeti, ako se podvrgne, odlazi se, i zaputismo se u štajerski Gradac. Prvo nego je posla, molila je devotinicu Presv. Srcu, a tako isto i njezina djeca, sestra i nerjesta. Operacija tako dobro uspjela, te su joj liječnici radošno čestitali, izjavivši, da će se ona posve zdrava povratiti kući. A tako i bi. Hvala Presv. Srcu po sto i sto puta!



Svaštice.

— Kako je našima u Americi? — Na ovo volevalno pitanje odgovara nam jedan hrvatski misionar iz zapadnih krajeva Saveznih Država sjeverne Amerike ovo: »Mnogi Hrvat. misli, da je Amerika zemaljski raj. Ja vas pako uvjeravam, da je za naše ljude — pakao. Gube većinom vjeru, gube čudorednost, gube novce, gube tijelo, gube dušu. Primio sam list od jednoga hrvatskoga župnika u jednom velikom američkom gradu. On mi piše, da ne zna, od čega da živi, i kako da svoje hrvatske župljane obrne na pravi put. Nije ni meni puno bolje. Pokušao sam evesti Apostolstvo molitve, ali do sada bez uspjeha: nitko se ni ne mče. Ne znam, kako je u južnoj Americi, ali bit će možda bolje. Pokušao sam urediti i hrvatsku školu. Za pet mjeseci bio sam uvijek točno u školi: ali zaluda. Djece je samo vrlo malo došlo. Obetao sam, da ću im platiti »kare« (tramvaj): sve zaluda. Obetao sam im »picnick« (školske izlete): zaluda. Namjestio sam engleske učiteljice: zaluda, zaluda... Djece idu u engleske škole, i tako ne znaju hrvatski ni čitati ni pisati... Obično su holji oni naši ljudi, koji žive izvan gradova. Sada sam bio u jednom gradu, i došli su k meni iz dalekih mjesta na ispovijed, dok se oni u gradu nijesu micali. Kao što je zvonik najbliži crkvi, a nije nikad u crkvi: tako često puta baš oni, koji se najbliže crkvi, ne dolaze u nju... Obično imam ispovijedati hrvatski, talijanski, engleski, španjolski, francuski i njemački: tako mislešam jezike baš smiješnim načinom... Ovdje u Americi u vjerskom pogledu sve je suho i hladno: nemam onih utjeba, kojih sam se naslživao u svojim misijama onamo u našoj miloj Hrvatskoj, Dalmaciji, Slavoniji... Molite se za me!»

Ovi se reci potpuno slažu s drugim vijestima iz Amerike. Premda nije list bio namijenjen javnosti, ipak smo držali svojom dužnošću, da ga objelodanimo. Mogao bi inače ikogod, čitajući u našem Glasniku kad i kad po koju utjeljivu vijest iz Amerike, doista misliti, da će tamo naći izgubljeni raj, pa se na svoju nesreću onamo iseliti. A mi ne bismo rado na sebe naprtiti odgovornost za to. Makar i jedan ili drugi u Americi našao svoju sreću: većina ih na žalost izgubi najveće blago na svijetu: sv. vjeru. Zašto se naši ljudi radije ne sele u Bosnu ili Slavoniju, kako to uvijek javni rođoljubi neprestano srjećuju? Tamo je prostora dosta za radine ljude, a i vjeru će lakše sačuvati.



Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.

Mala pjevačica Presv. Srca.



an za danom, eto i mjeseca lipnja. Osvanulo krasno jutro, baš kako treba u „mjesecu Srca Isusova.“ Zarko sunašće svojom ti krasotom dozivlje u pamet još milije i krasnije sunce: Sree Božansko. Kapljice rose, što se onako lijepo na suncu blistaju, sjeđaju te čistih, pobožnih, Sree Isusova posvećenih duša, a radosni pijev ptičica nebeskih opominje te onih rajskih hvalospjeva, kojima angjeoski zborovi ne-

prestano uzveličaju slavu Presv. Srca.

Bilo je to lanijske godine (1902). Prihvativ se ratarskoga oragja i pogjem na posao. Put me vodi pokraj kuće vrlo poštenoga čovjeka St. Gj., koji tamo žive sa ženom i šestero djece. Prozori su otvoreni, da uhvate svježi jutarnji zrak. Iz jednoga prozora razliječe se nježni glas male četverogodišnje Katice. Stanem i prisluškujem. Ona pjeva:

Isuse, dobri, mili,
Jednu molbu samo čuj:
Tvoje me Srce krili,
Najlijepše, znam, je tuj!

Ne marim taštu slavu,
Kuju vamo sv'jet mi da:
Jer tražim sreću pravu,
Jer ljubim tebe ja.

I kada život gine,
Kad veš strepi duša mla,
Kad žiđa borba mine:
Isuse, sva sam tvā!

Isuse, milje moje,
Ne ostavi nikad me:
Evo ti srce moje,
Isuse, moje sve!*

* Pjevalik, Kladsko Kolander, str. 120. „Ova pjesma,“ piše nam jedan vld. o. kapucin iz Karlovačaga, „i napje+om i tekstom tako je mila i ugodna, pa da je srce ne znam kako tvrdo – mora od miline izmamiti suzu radosnicu.“ (Muškarci na koncu 3. kitice mjesto „sve sam tvā“ pjevaju: „siva sam tvā“.)

• Bože dragi! bio sam ganut. Takova jutarnja pjesmica iz ustiju tako male djevojčice: to mi je nešto novo. Mora se i samo Sree Isusovo u nebu radovati svojoj maloj pjevačici!

A tki: ju je tako mladu naučio pjesmicu Sreu Isusovu?

Sretna Katica ima dobre roditelje, ima dobru sestricu. Ova je već starija, pa ide u II. razred osnovne škole. Tu je naučila pjesmicu. Pjevajući ju kod kuće, prohtije se i maloj Katici s njome pjevati. Nema druge, već starija seka mora mlađoj biti učiteljica i naučiti ju pjesmu. Za čudo je brzo mala Katica upamtila riječi pjesme. Kao da joj je sestra u srce pisala pjesmu! Napjeva nije isprvice mogla naučiti. Nego kada bi išla spavati, i u jutru, kada bi ustala, znala bi ovu pjesmicu kao molitvicu moliti. Malo po malo nauči Katica i napjev pjesmi. To joj je bilo milije no išta na svijetu. Odsede ne bi ona propustila u jutro prije zajutraka, a u večer prije očinka, da ne pjeva svoju omiljelu pjesmu Sreu Isusovu. A i preko dana više puta za igre pjeva: „Isuse, dobri, mili...“

Od Katice naučile se i druge male ptičice ovu pjesmu. Jedna drugarica, s kojom se Katica često igra, mala Kosara, grčko-istočne je vjere. Mala Katica i nju naučila svoju pjesmicu. Jednoga dana dogje mala Kosara kući. Leti k majci, sjedne joj na krilo, te počne pjevati: „Isuse, dobri, mili — Jednu molbu samo žuj: — Tvoje me Sree krili, — Naj-ljepše, znam, je tuj!“ — Brzo ju majka upita: „Gdje si to naučila? — A ona će: „E, tamo kod Katice!“ Majka nije joj branila, nego ju i dalje često čujemo, gdje s Katicom pjeva.

• „Mlađoj pjevačici Srea Isusova“ — vesele se i roditelji i ukučani. Hvale ju i bodre, neka samo uvijek tako pjeva. A ja sam joj obećao, da će joj jedan gospodin za to poslati lijepu uspomenu. Pisao sam dakle g. uredniku „Glasnika Srea Isusova“, ne bi li on poslao Katici sličicu Srea Isusova? Starija sestra Katina drži Glasnik Srea Isusova. Kada je ona dobila novi broj Glasnika, eto joj odmah i Katice, gdje pita: „Jesam li ja dobila uspomenu? je li mi taj gospodin poslô?“ Ali g. urednik poslao je sliku za Katicu meni, neka joj predam. Odmah vam idem k „maloj pjevačici Srea Isusova“ koja me jedva dočeka. Kada sam joj pokazao sliku i rekô, da je to njezina uspomena, sklopi ona ručice i reče: „A je li to moj Isus dobri?“ Kada joj kažem, da jest: ona vesela i radosna brže zove svoje roditelje, da i

oni vide njezinu uspomenu. Roditelji joj rekoše: »Budi i odele dobra! Onda će i dragi Isus tebi biti dobar, a ne samo tebi, nego i svima nama!« Roditelji su sliku dali lijepo ukovirati, pa sada, tko god dogje u kuću, svakomu Katica pokazuje svojega dobrog Isusa.

To nam sve pripovijeda M. P., povjerenik u Jasenovcu na Savi (Hrvatska). Tako evo mala ta pjevačica Prekv. Sreća u djetinjem svom krugu širi slavu Sreće Isusova. Tko zna, ne će li, slušajući tu pripovijest, i mnogi odrasliji sjetiti se dana, kada je u djetinjoj nevinosti pobožno sklapao ruke, Bogu se molio i sretan bio — a danas mu može biti savjest drugu pripovijetku u pamet dozivlje, a koje se pred nevinim tim djetetom zarumeniti mora? Oh! svaki tak: dozivlje onu sretnu dobu, pomagaj se, postani opet dijete, dijete Božje, sklapaj opet ruke svoje, moli se i obrađaj k onomu, koji ti može opet povratiti radost mladih dana i nevina sreća!

Kako stara ptica poje, tako uči mlade svoje.

G prosincu g. 1901. umrije na Braču (Dalm.) u jednom zabitnom mjestu jedno djevojčce, koje bi mnogima moglo služiti na izgled. Franjka, od svojih zvana Keka, već se od rane mladosti priljubila uz molitvu i trapnju, ugledavši se u primjer svojega oca i starije tetke, koji su bili ljudi odani strogomu postu i ustrajaoj molitvi. Osobito je mlada Keka voljela sakupljati u svojoj kući, kao u kakvoj bogomoljnici, mladi svijet, moleći se snjima i potičući ih na što češće primanje sv. sakramenata. To je tim vrednije, što je u tom mjestu primanje sv. pričesti vrlo rijetko bilo. Dakako da je njezin primjer više djelovao nego mrtva riječ. Ljubezno znala je uputiti i opomenuti, kad je trebalo, a sama opet velikodušno snositi svaki prigovor i opomenu. Boljelo ju, kad je vidjela, da se Bog vrijeđa. Za to bi se u njezinoj prisutnosti mladi ljudi čuvali što god činiti ili reći, što bi ma i najmanje vrijeđalo dragoga Boga. Kad bi se Kekina majka kadgod radi njezine nespretnosti ili sporosti razljutila, i u ljutosti oštro karala, rekla bi Keka majci kroz plač: »Zašto me ragje ne amiriš, nego beštimaš (psuješ)?« Mislila bo i bojala se, da majka tim, radi nje, Boga vrijeđa. Svoje se volje rado odricala, pitajući u svakoj, pa i u najmanjoj stvari roditelje za dozvolu. Već

ovo svojstvo kao da ju je upriličivalo za viši, redovnički stalež, za kojim je vruće čeznula. To nam dokazuje i to, što se je jednom za vazda odrekla udaje, veleći, kada joj jedan mladić ponudi ruku: „Ni za te, ni za drugoga nikada!“ A kada joj u Americi umro mladi rođjak, tješila bi strinu: „Draga tetko, što tugujete? Djevei su najdraži Gospodinu Bogu!“ Popustiva i poslušna kako je bila, dala je prednost sestrici svojoj, koja ode u *Sarajevu* sa svojim družicama, da se posveti Isusu. Nu prije smrti vrlo je žaljela pred majkom, što nije i nju pustila u samostan, te je Bogu obrekla, da će namah u redovnice, ako ozdravi. Megjutim Franjka dozrije za nebo, gdje svidi, nadamo se, uživa plod svetoga života svog. (J. S. župnik).

Svastice.

— Mali povjerenik Danijel, certan u prvom broju ovogodišnjeg Glasnika, pokazao se i kod nas u Beči (Hrv.) kao dobar povjerenik. Jer je i samu njegova slika prikupila više takovih pretplatnika, koji se prije nijesu nakaniši pretplatiti. Nekoji roditelji koji imaju sične majke, vidičvši maloga Danka u Glasniku, pretplatili su svoju djecu na Glasnik. Majki dođuše ne umiju čitati, ali će im za to roditelji pričati, što Glasnik piše, te im u mlaglaha srca usagijvati ljubav k Bož. Srcu. (E. K. kapelan.)

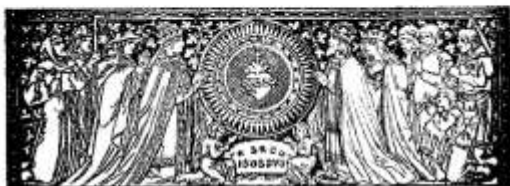
— Posvetnica. *Podgora kod Makarske* (Dalm.). Kada se svrši škola, djeca iz molitve zapjevaju: „Da nebesa nek se ort...“, i tek onda razigru se veselo kući. Djeca oduševljena pjevaju te ih je nerijetko i vani po putu čeli, gdje pjevaju svoju omiljelu „Posvetnicu“.

— 55 maturantica. *Zagreb*. Molila sam Presv. Srca, piše jedna učiteljica, da mi ni jedna od mojih učenica ne propadne na maturi. Ponukala sam i njih, da se mole Srcu Isusovu. Dapače molila sam odlikašice, da velikodušno žrtvuju i svoju odliku, samo da nijedna ne propadne. Nušli smo to tarde, što su neke učenice bile vrlo slabo u naukama, ali ujedno i vrlo dobre u ponašanju. I doista, od 55 redovitičkih učenica nijedna nije pala, ali koja ta odlikašica morala se zadovoljiti s jednostavnim prvim redom. Dalo Presv. Srce, da mi ni na maturi posljednjoj, na sudu Božjem, nijedna ne propadne!

— Bečni gimnazijalac. Jedan zagrebački gimnazijalac piše nam: Radujem se velikomu napretku našega Glasnika. Na opet mu je broj pretplatnika još neznatniji prema broju poljskoga Glasnika (150.000!). To me je ponukalo, da i ja po mogućnosti doprinesem što na slavu Presv. Srca i na umnožanje naših pretplatnika (osobito u praznicima). S toga usugijem se zamoliti slavno uređništvo, da bi mi izvoljelo poslati nakoro „kajžicu za povjerenke“ i „upisni ark“. I ja sam ljubitelj Presv. Srca Isusova, te s biskupom Strossmayerom želim, da si njegov mili Glasnik „put utro u svaku kršćansku kuću!“



GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA



Broj 8. Kolovoz 1903. God. XII.

Izlazi mjesečno jedanput. Stoji na godinu 48 fil., u kuća dostavljen
ili s poštom 72 fil., za inozemstvo i K. 20 fil.

Namjena molitava i dobrih djela za kolovoz.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Leona XIII.)



Cijena redovničkoga života.

Vrijeme ide, ali ne bude sve bolje. Pripravljaju, kada su još bila stara, pobožna vremena, da je u našem bijelom Zagrebu bilo isto toliko redovnika i svećenika, koliko i svjetovnjaka. Bit će, da je to pretjerano; ali to stoji, da je u staro doba, kada je vjera svagdje bila živa, i redovnički život bio u većoj cijeni nego li danas. I sami carevi, kraljevi, knezovi i njihova djeca znali su se velikodušno odreći svih časti i lasti ovoga svijeta, te se sretnima držali, jesu li mogli kao ponizni redovnici živjeti u samostanskoj ćeliji. Tako čitamo n. pr. o silnom caru Karlu V., o kraljeviću francuskom, sv. Ljudevitu, o vojvodi sv. Borgiji, o naslijednom kneževiću sv. Alojziju itd. Pa i kraljevske i carske kćeri ostavile svijet i bježale u samostan, ne bi li daleko od svjetske taštine i halabuke među svetim zidinama samostanskim jedino Boga živjela.

Kada je sv. Bernard stupio u samostan, sva su ga braća slijedila, osim najmlađjega Nivarda, koji je još bio djetetom. Na polasku zagrlja u dvoru očinske palače, gdje je on s drugom djecom igrao, stariji brat Vid, te mu reče: „Evo, moj dragi Nivarde, mi polazimo, a sva će oševina dopasti tebe. Vidiš li, kako ćeš biti bogat!“ Na to odvrati mališ s negodovanjem: „Šta to veliš? Vi zar da uzmete nebo za se, a meni da ostavite zemlju? To nije pravo! Uz tu diobu ja ne pristajem!“ Htio i on s mjesta da braću si prati u samostan. Ali bio premlad. Nu tek što mu bilo 16 godina, evo ga pred samostanom njegove braće, da pokuca na vrata. I vrata mu se otvorila, i on sretno u njemu živio do blažene smrti.

Pravom se redovnički život prisposoblja raju. Sve blago ovoga svijeta, sve, što djeca ovoga svijeta zovu „srećom“, sve je to prema blagu i sradi, što ih uživa pravi redovnik, kao blato i smeće prema zlatu i dragom kamenju.

S toga i sveti Oci, govoreći o redovničkom životu, ne smažu riječi, kojima bi dali oduška svojem oduševljenju. „Oj slavnoga li i prečudnoga života!“ kliče sv. Bernard, „koji će razum shvatiti tvoju ljepotu, koji li će jezik zadosta tebe hvaliti? Ti si dragocjeni, svijetli biser; ti si doista sveti stalež! Ti si život čišći od zlata, krasniji od sunca, dostojan, da te čovjek najvećom brigom traži i najsiilnijim čeznućem za tobom gine. Blažena li staleža, gdje čovjek s Bogom žive i s Angjelima opdit! Ti si život nebeski; ti si stalež, što čini čovjeka Angjelima sličnim. Ti si raj na zemlji. O sinovi ljudski, bježite od svijeta i prigrlite ovaj stalež, pa ćete biti blaženi.“

Kada je sv. Bernard jošte živio u svijetu, čitavi se gradovi njemu divili, gdje se on god desio. Bio je krasan mladić, pun najljepših duševnih darova. S toga su ga mnogi molili, neka se ne sakrije u samostan, već neka ostane u svijetu, gdje ga čeka bogatstvo, časti i uživanje svake ruke. „On pako“, tako pripovijeda njegov životopisac, „zao je uspješnije govoriti nego li oni; jer ne samo, da ga nijesu mogli zadržati u svijetu, nego se je 30 mladića povelu za njegovim primjerom, i zajedno s njim stupilo u samostan.“

Hvala Bogu! i danas još cvate redovnički život kao rajski perivoj u Orkvi Ima, istina, kud i kamo manje samostana nego li prije; ali zato vele ljudi, koji se u to razumiju, da je duh u njima to balji, tako te današnje redovništvo

možda ne zaostaje ni za najljepšim vremenima. Dobar je znak i to, što i treći red sv. Franje danas broji toliko članova te se sve to više širi. Pa i pravi samostanski redovi ne umanjuju se brojem, već se još uvijek množe. A znade ih i cijeliti kršćanski narod. Pisac ovih redaka poznaje jednu imućnu obitelj u jednom velikom gradu, koju je dragi Bog obilno blagoslovio djecom: bilo ih je devetero što braće, što sestara. Nego duhovni je blagoslov u ovoj obitelji bio još veći: svih je devet stupilo u razne redove. Poznajem i dva samostana na selu, koja su se istom u novije vrijeme osnovala, a narod veli: „Otkako u našoj sredini ima samostan, u čitavom je kraju veći blagoslov Božji, nego li prije.“ Nije čudo, jer redovnici ne mole samo za se, nego i za čitav narod.

Ovaj je očevitni blagoslov Božji i uzrok, zašto pakao tako bijesni proti samostanima i redovnicima. On je uzrok, zašto slobodna zidarija svagdje, gdje vlada liberalizam, tako pomamno progoni samostane i redovnike, osobito danas u Francuskoj.

To više treba, da vjerni katolici u velike cijene i ljube redovništvo. Daj Bože, da si mnogi iz našega hrvatskoga naroda u Presv. Sreća Isusova isprose neizrecivu milost redovničkoga zvanja! Kamo sreće, kada bi ono mnoge i mnoge od nas povuklo za sobom, te oni u redovničkom staležu vodeći život po Sreću Božjem, ne samo svoje duše spasili, nego i svojemu narodu što veći blagoslov Božji isprosili!

(II.)



Nemoj, prosim te, kleti!

(Piše viš. g. M. Rhtarić, vojnički tupnik.)

16. „Sveti se ime tvoje!“



a čujemo još nešto — svega nije moći na jednom kazati — što govori Crkva o kletvi.

Katolička Crkva je velika — velika obitelj, rasprostranjena po cijelom svijetu. Glava te Crkve, t. j. prvi i najviši poglavar i otac, koga možemo vidjeti, jest sveti Otac papa. Druga glava i drugi još veći poglavar i Otac, je sam Gospodin Bog.

Ako u obitelji može otac zapovijedati i naređivati,

kako imaju djeca i sluge živjeti, što ima koji raditi, — nitko ne može reći, da toga prava nema i dragi Bog. Crkva ovo pravo priznaje Gospodinu Bogu. A što dragi Bog zapovijeda u drugoj svojoj zapovijedi? Zapovijeda, da ne smijemo imena Božjega izgovarati uzalud, bez potrebe, bez dužna poštovanja. A Crkva što nam govori, da molimo u „Oče našu“? — „*Sreći se ime Tvoje!*“

Ako se dijete ruga imenu svoga oca, reći ćeš: „To je zločesto dijete.“ Ako bi se vojnik rugao kapetanu i kleo ga, i to pred njim, da ga kapetan čuje, reći ćeš: „Taj je lud, jer će mu kapetan pokazati, kako treba govoriti svomu pretpostavljenomu.“ Ako bi se tko rugao kralju i nedostojno izgovarao njegovo ime, osudit će ga na koju godinu u tamnicu.

Ako pak ima dijete poštovati ime svoga oca, vojnik svoga kapetana, svak svoga kralja — ne ima li to pravo i dragi Bog za se i za svoje sveto i blagoslovljeno ime?!

Nekada se je kletva teško kaznila. Tko bi Boga prokleo, po zakonu mu se imao jezik probosti ražarenim debelim željeznim čavlom. Da se danas čini tako, ele, bilo bi luknjastih jezika!!

Ali ako danas kletve ne kazne ljudi, ako ne kazne niti onoga, koji kune i samoga dragoga Boga: sveta Mati Crkva kaže — a ona kad kaže, ne laže — da će svaku kletvu kazniti dragi Bog; što veća kletva, to veća kazna.

17. „Bio sam jako srdit.“

Ljudi se obično opravdavaju: „Bio sam srdit, jako srdit.“ — Dobro. A zašto si, kad si srdit, ne ugrizeš ruku ili jezik? Zašto onda grizeš onoga, koji nije tvojoj srditosti kriv? Zašto grizeš dragoga Boga, ili dragu našu nebesku Majku, koju jako poštuju svi Anđeli i svi dobri ljudi? Zašto onda grizeš Božje Svece i Anđele, naše čuvare, i tolike druge, koji nijesu tvojoj srditosti krivi?!

Sjećam se i danas jedne velike svagje u nekoj obitelji. Sin bio jako istukao svoga oca. Na sudu je rekao: „Bio sam jako srdit“. Ali mu to ipak koristilo nije. Sudac ga osudio na godinu dana tamnice.

Oca nije smjeti tući. A Boga, njega slobodno? Znaš, čovjek, koji je tako srdit, da Boga kune, i tukao bi ga, da može. Pa zar će to proć bez kazne?!



Jubilejska tiara Leona XIII.

18. „Čovječe božji, tko je tvoj gospodar?“

Povratimo se još jednom k našem šekecu.

Nekoga dana porodi se svagja u kući Mesarovićevoj. Svagja bila zbog stazice na polju, malo šire nego obično, izmegju njive njegove i susjedove. Jedan i drugi tvrdio, da je staza njegova. Zavade se na toliko, da je susjed pograbio Mesarovića i bio bi ga grdo izlemao — jer je bio mnogo jači od njega, — da nije taj čas šek na njega skočio, skočio jedan put i drugi put i treći put, i svak krat mu oderao komad odjeće, a dva krat ga pošteno i ugrizao. Susjed tad pusti Mesarovića, pa udri na šeka; ali šek, kako je pošteno obranio gospodara, tako je branio i sebe; a pomoglo mu i gospodar. Tako šek. — A čovjek?

Je li Bog naš gospodar? Crkva uči, da jest. Crkva nauča, da je Bog stvorio nebo i zemlju, i sve, što je na nebu i na zemlji. Ovo i ti vjeruješ. Crkva nauča, da je i čovjeka stvorio Bog. Da dragi Bog ne bi bio stvorio Adama i Eve, bi li danas bilo ljudi na svijetu? Ne bi. Pa ako je Adama stvorio Bog, onda je Bog bio i njegov gospodar, moglo je njemu zapovijedati, kako je htio, a Adam ga imao slušati. Ako pak je Bog bio Adamov gospodar, onda je Bog i gospodar svih onih ljudi, koji od Adama proizlaze. To ti je uprav tako, kô kad si ja kupim par ptica, recimo kanarinka, pak od toga para mi se izleže njih jako mnogo kroz nekoliko godina. Ja sam tada gospodar svih onih ptica, jer sam gospodar onoga prvoga para, ne gledaš na to, što ih ja i hranim.

Pače, Bog je gospodar i onih ljudi, koji bi htjeli dokazati, da čovjek nije stvorio Bog, nego da je postao od jopca (majmuna). Ako tkogod želi, da je i od jopca postao, Bog je ipak njegov gospodar, jer je Bog i jopca stvorio.

Pitaš sada šeka, kako se treba vladati napram svomu gospodaru? Da može šek, pa i majmun da može govoriti, on će reci: „Čovječe božji, zar nijesi ti puno — puno više od mene? Pa što onda pitaš ti mene? Kad moram ja svoga gospodara poštovati, zar ga ne moraš poštovati još više i ti svaga? Ti, koji nijesi pas, ni životinja, nego si čovjek! Ti, komu je dragi Bog osim pameti dao i razum. Ti, koga toliki i toliki uče i podučavaju, da treba dragoga Boga poštovati.“

(Slijedi).



Spomenik Presv. Srca Isusova u Prijedoru.

Skoro iza okupacije Bosne došla dva Slovenca u Bosnu. Na kolima im stajale ormarić, a u njem krasan kip Bl. Djevice bez grijeha začete (izrađen po slavnom spomeniku, što stoji u Rimu na španjolskom trgu) i lijepa slika Presv. Srca Isusova. Obadvije svetinje bijahu blagoslovene od sv. Oca Pija IX. Naša dva Slovenca bijahu ih donijeli iz Rima, pa i mnoge druge svete stvari i moći Svetaca iz Italije, koju su proputovali kao hodočasnici. Sve to sada bilo lijepo razredano u njihovom ormariću, što ga štovalahu kao nekakvo svetište.

A kako i ne bi? Putujući Bosnom prije više od dvadesetak godina, rijetko kada naiđoše na katoličku crkvu. A to im još mučnije bilo, što su bili revni trećoreci svetog Franje. Šta će? Gdje će obavljati redovničke svoje molitve? Evo ormarića, evo maloga, no miloga im svetišta! Na samotnim mjestima, gdje ih nije pozivao na molitvu glas zvonca, nego tek milopoj ptica, otvorili bi svoj ormarić i pred njim se molili, kô u crkvi. Svesrdno bi se Bogu molili, da se u onim krajevima učvrsti i raširi katolička vjera, te da se Vječnomu podignu mnoge dostojne crkve.

Nekoć reče jedan od ovih putnika svome drugu: „Kamo sreće, kad bih mogao nešto doprinijeti, da se u ovim krajevima sagrađi lijepa katolička crkva! A kakva li veselja, kad bih mogao tude podići krasan spomenik Presv. Srecu Isusovu!“ — „Hajde, mani se toga!“ odvrati mu pratilac. „Pustih li utvara! Ta reci mi samo, brate, koliko imaš novaca za tu gradnju?“ — „Ne boj se!“ odvrati prvi pouzdano; vidjet ćeš, da će me Sree Isusovo i Bl. Gospa pomagati. Zašto da ormarić s njihovim prilikama s tolikom mukom tuda vozim?“ —

Tako putovahu kroz Kostajnicu, Novi, Prijedor, Kozarac, Ivansku, Banjaluku, odanle preko poljana, gdje je danas Rudolfov dol i Windthorst, u Bosansku Gradišku, sve jednako svoje molitve obavljajući. Svršivši svoje poslove vratili se kući u Kranjsku.

I gle, dobri Bog ispuni nade njihove! U mnogim od spomenutih mjesta nastadoše nove katoličke općine, nekoje se stare crkve povećale, a nekoje nove sagrađiše.

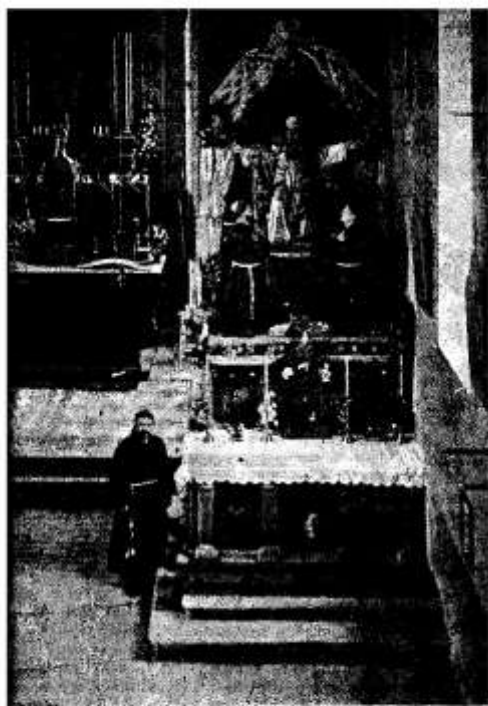
Prošlo nekoliko godina, kô mutna voda. Jedan od one dvojice putnika povratio se u Bosnu, te se nastani u prije-

đorskoj okolini. Tamo dogđoše i drugi doseljenici iz raznih slavenskih krajeva. Treba im crkve, da u njoj Boga slave. Providnost Božja odabra onoga siromašnoga Slovenca, da se njegovim nastojanjem sagradi nova dična crkva sv. Obitelji u novoj župi prijedorskoj. Siromašni župljani imagjahu s početka samo 16 forinti za gradnju nove crkve. Sami si moradoše graditi potrebiti stan; a odakle novaca za crkvu? Darežljive ruke poslaše im mnogo milostinja, te sada stoji u Prijedoru nova crkva i nov župni stan. Tako se ispunila prva želja čestitoga Slovenca. Ali kako će se druga, spomenik Srcu Isusovu?

19. stoljeće bilo na izmaku. Svuda se spremali katolici, da proslave Krista, Kralja sviju vjekova, dižući mu krasne spomenike. I prijedorski katolici odlučihše, da će podići Presv. Srcu dičan spomenik u svojoj crkvi. Ni sad ne ostavi Bog svojih sluga, te skloni mnoge pobožne duše, osobito među Slovencima, da se izvrši živa želja prijedorskih katolika. — Radnja bi predana kiparu Josipu Grošelju (u Sečima u Kranjskoj). On izradi posve izvoran spomenik, kojemu na daleko ne ćeš naći para. (Vidi sliku.) Da ti ga u kratko opišem!

Kameni stalak spomenika okružuju fino izragjeni stupići, a među njima su slike, što prikazuju otajstva muke i slave Spasitelja našeg. Nad stalkom u sredini diše se krasno prijestolje, na kojem sjedi Gospodin Isus Krist kao kralj vječne slave i najviši svećenik. On je odjeven misličkom almom, a preko ramena visi mu modra stola, urešena zlatnom vinovom lozom, grožgjem i pšeničnim klajem. Ogrnut je crvenim plaštom, što ga resi zlatan nakit. Na prsima vidiš Presv. Srcu. Iz njega buktu plamen vječne ljubavi, okranjuje ga tužna trnova kruna, a rese sjajne zrake Božanstva. Lice je Spasiteljevo ljubavno i ozbiljno, izraz veličanstven i blag.

Sa svake strane prijestolja kleče dva Sveca. dva osobita ljubimca Srcu Isusova: s desne strane sveti Franjo Serafski, s lijeve sveti Anto Padovanski. Sveti Franjo ima čavle u ranama ruku i nogu, pred njim leže pravila njegova reda, mrtvačka glava i križ. Pred svetim Antunom pako leže dvije knjige i lilijan. Obajica su ruke na prsima prekrstila, te gledaju s ljubavlju i odanošću na Presv. Srcu. Svi su kipovi u čovječjoj veličini izragjeni. Doista divan spomenik premilog Spasitelja na koncu 19. stoljeća! —



Spomenik Sreća Isusova u Prijeđoru.

Blagdan Presv. Sreća godine 1902. bijaše u Prijedoru rijetka svečanost. Počasti ih sam presv. g. biskup fra Marijan Marković s mnogim svećenicima te im u krasnom govoru prozbori o premilom Sreću Isusovu i blagoslovi krasni oltar. Kad se divni spomenik otkri, puk je bio tako ganut, te nije mogao uzdržati suza radosnica.

Bože đaj, ugledale se i druge župe u ovaj primjer i nasljedovale poštivovnost i števanje prema Sreću Isusovu, što su ga pokazali župljani prijedorski, Živjeli!

„Šta će ti samostan?“

E jedne hrišćanske obitelji bila jedna mlada, čestita sluškinja. Obitelj bogata, zaslužba dobra, od svakoga je vrlo dobro vijčena. Osobito gospodarići bilo vrlo drago, što ima tako vještu i radinu kuharicu. Šta će mladoj sluškinji više? Sada si može lijepu svoticu prištedjeti, a kasnije poći, za koga hoće. Ali nije si ona gradila zlatne na oblacima kule, već si ju često mogao vidjeti, gdje se u crkvi i kod kuće žarko moli pred slikom Sreća Isusova. Sve je nešto razmišljala, sve je nešto snovala.

Jednoga dana posve odvažno izjavi svojoj gospodarići, da će iza kakvih 16 dana ostaviti službu. Ona raskolači oči: „Pa zar Vam nije dobro kod nas? Zašto hoćete da nas ostavite? Kamo ćete?“ — „Dobro mi je kod Vas; nego me srce vuče u samostan.“ — „Ta zar u samostan?“ Za tili se čas čitava kuća uskomešala. „Kuharica nam hoće u samostan!“ Svi se sletjeli oko nje i na nju graknali kô na bijelu vranu.

„Šta? Vi da idete u samostan?“ — govorili joj. „Vi tako mlada, tako čestita, tako pristala djevojka, pa da se zakopate među mračne samostanske zidine? Šta će Vam samostan? Tko Vas je na to, mogao nagovoriti? Sigurno Vaši popovi! Manite se toga! Ostanite u svijetu! Ta, Vi možete danas sutra postati kakovom odličnijom gospođom, možete u sredi i blagostanju plivati! Stapite li pako u samostan, za uvijek ćete se unesređiti, živu se u grob zakopati!“

Tako od prilike navaljivali sa svih strana na bogoljubnu sluškinju. Sada ju gospođa blagim, umiljatim, kô materinskim

glasom opominje; sada drugi ukućani prosto i gotovo na svu silu odvrćaju od samostana. Ali sve uzalud! Stalna kô klisura usred morskih valova ostade krjeposna kršćanska djevojka, pa im odgovori:

„Hvala vam na pomeni! Nemojte se vi brinuti za moju budućnost! Brinut će se onaj, koji nebom vlada, i komu se ja od svega svega želim posvetiti. Hvala vam na vašoj sreći, na vašoj udobnosti i ugodnosti, što mi obećajete u svijetu. Moja najveća i jedina sreća jest ta, da vjerno služim Stvoritelju svome i da spasim neumrlu svoju dušu; najmilija, najslagja ugodnost moja, da ugodim Presv. Sreu Isusovu, i da u njem najgem onaj vječni slatki mir, što ga svijet ne može dati. A što mi rekoste, da su me moji popovi na to nagovorili, to vas lijepo molim, da ne govorite tako nesmotreno i pretirno o našim dobrim katoličkim svećenicima. To vam nijesu krivovjerni ili raskolnički popovi, već su to vjerne slugе Božje i pravi namjesnici Kristovi. Oni su zjenice u oku Isusovu. Oni su jedini pozvani, da nas vode putem spasa u život vječni. Ako svećenikâ ne slušamo u stvarima vjere i spasa: koga onda da slušamo? Komu je Isus rekao, ako ne apoštolima i svećenicima: *Tho vas sluša, mene sluša; a tho vas prezire, mene prezire*? Kako rekoh, ja ću u samostan. A vi me, molim vas lijepo, ostavite megjutim u miru, manite se svojega opominjanja i naklapanja. Vjerujte mi, to je sve uzalud. Uz pomoć Presv. Srea Isusova otići ću, kamo me ono zove, te ću tamo naći sreću, za koju vi ne znate.“

Tako reče, a još isti se dan javila starješini samostana. Srećom otmah joj starješina obećao, da će ju drage volje primiti, kad god dogje. Tko sad sretniji od nje? Teško je izgledala čas, da se izvrši ono 16 dana službe, te onda poljetjela kô golubica u sklonište Srea Isusova, u luku slatkoga mira i pokoja. (G.)

Vjesnik.

— „Majko dobroga savjeta, moli za nas!“ Sv. Zbor za obrede naredio je odlukom od 22. travnja o. g., da se u litanijama lauretskim poslije zaziva: „Majko divna, moli za nas!“ — umetne ovaj novi zaziv: „Majko dobroga savjeta, moli za nas!“ Tim je Leon XIII., veliki štovatelj Majke Božje, u njezin vijenac slave upleo jedan novi, krasni

dragulj. „Sv. se Otac nada, da će se ljubavna naša Majka u tolikoj današnjoj bijedi i tmini, kada ju čitavi kršćanski svijet bude zazivao ovim novim naslovom, doista svima ukazati kao Majka dobrog savjeta, te nam isprostiti onu milost Duha svetoga, koja rasvjetljuje pamet i srce, t. j. sv. dar savjeta.“

— **„Srce Isusovo. Spasenje naše.“** Pod ovim je naslovom koncem svibnja izašla krasna hrvatska knjižica o Srcu Isusovu. (Sadržaj i cijenu vidi na omotu.) — Već oдавно živo se kod nas osjećala potreba opširnije i jasne pouke o pobožnosti k Srcu Isusovu, kao i prikladnih molitava za razne njezine vještbe. Mnogi je to tražio od „Glasnika Srca Isusova“. Ali „Glasnik“ nije molitvenik; „Glasnik“ nije priručna, poučna knjiga; „Glasnik“ je glasnik, t. j. vjesnik pobožnosti Srcu Isusovu. Sve da on i donosi po koju pouku, po koju molitvu: ne može on ipak uvijek isto kazati, nego sad ovo, sad ono; a kada što tražiš, ne ćeš ga brzo naći, jer je sve razbacano u raznim tečajevima. Hoće se dakle jedna knjižica, u kojoj ćeš sve na okupu imati, što želiš znati i što ćeš moliti. To je dobro znao vlč. o. Josip Celinšek D. L, koji je punih sedam godina uređivao „Glasnik Srca Isusova“. S toga se on i velikim marom dao na sastavljanje takove priručne knjižice. Napokon je ona i ugledala svjetlo. U njoj ima i obilne pouke i krasnih molitava. Preporučamo ju svim čitateljima „Glasnika“, svim štovateljima Srca Isusova. A povjerenici i povjerenice „Glasnika“, kako se nadamo, poznatom će revnošću svojom nastojati, da što više rašire ovu biser-knjižicu Srca Isusova. Vlč. gg. propovjednici naći će tude mnogo lijepo i praktično zrace za propovijedi o Presv. Srcu. Bratovštini Srca Isusova. Apoštolstvu molitve i djevojačkomu društvu za naknadu sv. pričest bit će ova knjižica kao rukovodnik kod javnih pobožnosti u crkvi. Još je ova knjižica vrlo zgodna kao nagrada školskoj djeci i kao uspomena na prvu sv. pričest ili sv. potvrdu. Cijena je umjerena, papir lijep, tisak ugodan, uvez ukusan.

Pogli, knjižica, u bijeli svijet, otisni se i preko sinjega mora, i raspali svagdje hrvatska srca ljubavlju k Bož. Srcu!

— **Najveći kipovi Srca Isusova u Zagrebu.** Bilo noći prvoga petka mjeseca lipnja. Iznenadio se Zagreb. Na vrhu crkve Srca Isusova vidi se gorostasni kip Srca

Isusova. Visok je 2 metra 40 cm. Sav je od bakra, u ognju pozlaćen, da ga jedva možeš gledati, kada se na suncu blista. Slatki Isus podiglo desnicu svoju, da blagoslovi prijestolnicu Hrvata, a ljevicom pokazuje na izvor svake prave sreće i blagoslova: na Presv. Srce svoje. Oko glave i oko čitavoga tijela odsijevaju zlatni traci. Nagumo glavu,



Društvo djevojaka u Kninu.

te gleda na grad, što se pred njim stere. Kip je napravljen u Zagrebu od jednoga zagrebačkoga umjetnika. Stoji do tri hiljade kruna. — No i u samoj crkvi nad velikim žrtvenikom, ima novi kip Srca Isusova. Samo je 20 centimetara manji od prijašnjega. Dok je u sakristiji stajao, sva sila ljudi, pa i otmena lica došla, da se dive blagosti i milosrgji, što mu s lica progovara. Ovaj je kip od drveta,

Izragjen je i on u Zagrebu, u radionici Antuna Schelza. — Ako si rad, mili čitatelju, po koji filir doprinesti za hrvatsko narodno svetište Srca Isusova: ne krzmaaj. Presv. Srce stotruko će ti vratiti! (K.)

— **Kranjska pod zastavom Presv. Srca.** Pobožnost prema Presv. Srecu Isusovu bila je već prije dolaska presvj. g. knez biskupa dr. Antuna Jegliča u Kranjskoj prilično raširena. Svećenstvo se sakupljalo vjerno oko svoje „Sodalitas SS. Cordis“ (zbor Presv. Srca), koju je osnovao blagopokojni kard. Missia. No biskup Jeglič sakupi pod zastavu Srca Isusova čitav kranjski narod. Svakoga prvoga petka ili nedjelje u mjesecu obavlja se u svim župnim crkvama zajednička svečanost pred izloženim presv. otajstvom, a sama svetkovina Presv. Srca proslavi se svuda svečanom trodnevnicom. Svake prve nedjelje u mjesecu dolaze u 284 župe vjernici naizmjence kroz cijeli dan u crkvu, gdje se zajedničkom molitvom klanjaju presv. otarskom sakramentu. U 147 župa biva đapaše ova pobožnost svake nedjelje. „Koliko se tim dobra učini, kako se utješi i obrađuje Srce Isusovo! Koliko se svete ljubavi rasplamti, koliko se grijeha zapriječi!“ kliče gorljivi ljubljanski biskup gledajući tolike uspjehe svojega apoštolskoga rada („Vrhbosna“, 1903. str. 160.)



Zahvalnice.

 Zahvalnice, u kojima se dotičnik ne potpisuje potpunim imenom i adresom, ne mogu se nikako vratiti. Uredn.

Srce Isusovo i obitelj.

10. Dom.

— Pomoć kod gradnje. Sarajevu. Tko ne zna poslovice: „Moja kućica, moja slobodica.“? Tako smo i mi već davno mislili, kako bismo došli do svoje kuće. Ta i ptice nebeske imaju svoje mlo gnijezdo, gdje su zelenim krovom zaštićene od kiše i nevremena, i kamo se od svakoga izleta veselo vraćaju. Tamo im je nježni pomladak; tamo jutrom i večerom na opklad Bogu slavu poju. Nego ptici svagdje je slobodno saviti si gnijezdo; čovjek mora plašiti graditelje. Pticu gnijezdo ne stoji ništa do li nešto truda; čovjek plati ovomu, plati onomu; nije to šala, kad je kesa tanka. Mi se dakle utekošmo Presv. Srecu našega najboljega prijatelja za pomoć, i sto, s njegovim blagoslovom sagradimo si kuću, u kojoj ćemo mu na uvijek biti zahvalni.

— Teški dug na kući. Vukovar (Slavon.). Moj brat sagradio je prije više godina kuću. Na gde neurede, iznenada dogje do velike parnice, koja je trajala više godina. Tražili su od brata još 30.000 kruna, kojih on nije mogao platiti. I tako je on došao u pogibao, da će mu se kuća prodati. Ja sam u to vrijeme čuo, a najzad i sa sestrom s velikim pouzdanjem pravila devetnicu Srcu Isusovu, i ono je brata uputilo na prijatelje, koji su mu pomogli, te nije došlo do prodaje. Sve se je sretno riješilo. Hvala Bož. Srcu na vijek!

— Kohni dan. Slavosija. Strašna me je nevolja bila znašla, kada od suda dobih odluku, da će mi se kuća i kucište prodati, i to baš nepravedno. Ja se silno uzbuhim i zabrinem. Pa kako i ne bih? Najtešća je zima, a od 13. veljače valjat će mi se potucati od kuće do kuće, od nemila do nedraga. U to mi sine misao, da bih ja mogao učiniti devetnicu Presv. Srcu Isusovu. To mi je bio trak nađe. Opet se ohrabrih. Ta, neke sam se godine njemu sasvim posvetio. Tada sam Srcu Bož. dao u ruke svoju kuću i kucište. Njemu sam na volju prepuštio, neka ravna mojim blagom i imanjem po svojoj dobroti i milosti i po svojoj premudroj providnosti. Čega dakle da se bojim? Zar ga sada ne će biti briga za me? Ja započnem dakle pun pouzdanja devetnicu tako, te se je ona svršavala upravo na onaj po mene kohni dan. I gde dobrote Presv. Srcu! Na jednom stvar se savna promijenit, i to meni po volji. Kuća mi je spasena. Hvala mu i slava na vijek!

— U pogibelji požara. Hrestsko. U našem mjestu buknuo požar. I naša je kuća bila u velikoj pogibelji. U našoj zdvojenosti i očajnom strahu zavapismo k Majci Božjoj i Presv. Srcu njezina Sina za pomoć. U istom hipu prestanu lakre vrtati na našu stranu, i naša kuća bijaše spasena. Hvala i slava Presv. Srcu!

11. Gospodarstvo.

— Pomoć u gospodarstvu. Frbovska (Hrv.). Stiaoh u velikoj stisci. Neuređa mi je prijetila u mojem gospodarstvu. Sta ću, već se utečem Presv. Srcu vrućom molitvom i obećanjem, da ću se u Gima niku zahvaliti, hude li neuređa uklonjena. I sto, za kratko se vrijeme sretno svršio posao.

— Sijeno pod suho spravljeno. Palančani (Hrv.). Pred Srcu Isusovu dala sam pokositi jednu livadu mlade i zelene trave. U to se nebo naoblačilo. «Bože moj, mili Bože milosti! daj se ti meni smiluj, te ja sirota sijeno mognem pod suho spraviti!» I već ga kišica polkropila. A ja se brzo utečem Bož. Srcu Isusovu devetnicom. Troći dan lijepo suho, kô što treba. Spremismo sijeno, a na noć kiša, pa kiša, tri nedjelje dana. Hvala Presv. Srcu, koje mi je pomoglo!

— Odravljeno konjče. Ptomska (Hrv.). Imao sam lijepo, zdravo konjče, da ga je milina bilo gledati. Na jednom mi oboli na prvoj lijevoj nozi. Svaki je lijek bio bez uspjeha. Tko ga je vidio, rekao mi je: «Taj ne će nikad više voziti!» U to obratim se devetnicom na Srcu Isusovu, ujedno obećavši, da ću dati 2 K. za njegovu crkvu u Zagrebu, budem li samo uslišan. Već je drugi dan devetnice konjče odravilo, a ja sam izvršio svoje obećanje.

— Odravljena krava. Palančani (Hrv.). Ja sirota imam jednu kravu. Jednog dana dogjem u staju, da ju pomuzem. Ali se krava nije mogla usdići na zadnje noge, nego smo ju morali dići na dva kolca, dok sam ju pomuzao. Joj! što će ja tužna sirota bez krave kod petero

djeca? Novca nemam, da idem po živinara. Što će, mili Bože? Žalost mene gata! Ja se brže utečem Bož. Srcu, podnem devetnicu, a treći se dan krava sama digla, i sada je zdrava i čestita.

— Povratilo se janje. *Vilenice* (Bozna). Mojemu zetu nestalo je janjeta. Pošli za njim, da ga traže. »Nikad ga ne ćeš oštimati!« reče moj zet. — »Ne boj se!« ja ću njemu. »Ja sam obećala Srcu Isusovu devetnicu moliti.« — »Molila, šta molila — ali janjeta ne ćemo naći! Možda ga je vuk već raščepao, ili se vrti na ranoju jednoga ciganina!« A ja: »Ne boj se, velim ti: Srcu Isusovo još me je uvijek uslišalo! Pa šta ne bi i ovog puta?« Zet se smijelio, pa ođe. Sutra dan, ovo zeta k meni. Sav je veseo i radostan. »Jeste li našli janje?« upitam ga ja. »Nijesmo, nego se ono samo povratilo k stadi!« — »Pa nijesam li ti rekla, da će me uslišati Presv. Srcu Isusovo?« Hvala mu po sve vijek!.

— Ukradeni legon. *Donja Turla* (Bozna). Ukrala mi crna ciganka legon (bakrenu umiraoicu). Ona dakako niječ i zaklinja se, da nije ukradla, da ga nije ni vidjela. Ja se staneu moliti Presv. Srcu. Imoćim ti devetnicu: svaki dan po 3 »Oče naša«, 3 »Zdrave Marije«, 3 »Slava Ocu«. Prošlo već šest mjeseci. Legona nema te nema. Kad ali jednoga dana donese mi oružnik ama baš moj pravi pravcati ukradeni legon! Zatekao ciganku, gdje ga je prodavala, ne u našem gradu, joki! nego u drugom mjestu, gdje je baš bio sajam. I već ga je i prodala, nu oružnik opet mi ga povratio. Hvala Presv. Srcu! Ono je znalo, da mi treba legon, i da nemam para, da si novi kupim.



Svaštice.

— Jubilejska tijara Leona XIII. (Iz naša slika.) Tijara bila je nekoć naglavni ureš, kojim su se na istoku poput krune slutili kraljevi i druga odlična lica. I svećenici staroga zavjeta, osobito veliki svećenik, nosili su tijaru. Od istoka pređe običaj na zapad, te su i tu kraljevi i carevi stali nositi tijare ili krune. I rimski papa nosi kod svećanih prilika tijaru, i to trostruku, zlatnu. Trostruka je, da se označi punita njegove vlasti, napose podsjeća na to, da je on rimski biskup, papa i kralj. Slika prikazuje nam novu tijaru, koja se je na prijedlog grofa Aquasclerina napravila od mitodara svega kršćanstva i Leonu XIII. dne 3. ožujka o. g. prikazala prigodom 25. godišnjice njegova slavnoga papovanja.

— Prirodnoznanstveni — nevjernici? Čuje se često, da su prirodnoznanstveni većinom nevjernici, da ne vjeruju ni u Boga ni u dušu. Jedan glasoviti učenjak, dr. Demmert, da tomu ugje u trag, ispitao vjersko mišljenje 300 najčouvenijih istražitelja prirode. Kod 35 nije mogao doznati njihova vjerskog mišljenja. Između ostalih 262, vjeruje u Boga 242. Samo ih je 10, koji u Boga ne vjeruju ili za vjeru ne haju. Neka to zapamte oni, koji misle, da su mudriji od drugih, kada ništa ne vjeruju, ili koji govore, da je vjera danđanaks samo za prošli svijet.





U pečali.

Kad teške misli glavom mi se roje,
Kad teške boli sapinju mi grudi,
Kad smrvene su u prah nade moje,
Kad utješit me već ne znadu ljudi:

Tad žari puno, plamno Sree Tvoje
U grudima mi hladnim plamen budi;
Ti d'jel mi daješ, a od muke svoje,
I ljubavlju me Sree Tvoje nudi.

A ja?? Zar mogu ne gledati na Te?
Zar pečal rado da ne snašam svoju?
Zar malo trpjet da ne mogu za Te?

Kad za gr'jeh moj i za sva zloću moju
Ti zadnju krvi kap iz Srea dađe — —
Jer ljubit samo Tvoje Sree znade.

—r—n.

U tvornici duhana.

Sesi li kad bio u tvornici duhana?
Već prije nego li stapiš unutra,
osjetit ćeš ugodni miruh duhana.

Stupiš li unutra, onda će te preoštri miruh onoga du-
hanskoga lišća natjerati, da zakašlješ kao stara baka. Nu

ne boj se, ne škodi to ništa. — U tvornici rade gotovo samo djevojke, na stotine njih, u raznim svijetlim prostorijama. Tolika im je okretnost u prstima, da im se samo čudiš, a od čuđa smiješ. Za jednu samo godinu prave u tvornici toliko smotaka ili „cigareta“, da ih ni za trista godina ne bi pro- pušio, pušeći sve od jutra do mraka.

No čuj: šta je to? Iz nježnih djevojačkih grla ori se pjesma. Pjevaju skladno i lijepo, da ih je milina slušati. Na jedan put smrači ti se čelo. „Da to nijesu možda no- valjale pjesme?“ — pomisliš, jer da žalost znadu djevojke u gdje kojim krajevima uz rad pjevati takove pjesme, da bi si Angjele čuvari pokrili lice, a pristojni ljudi začepili uši. Nu počekaj: nemoj tako naprečac suditi. Nije, hvala Bogu! svagdje ovako. Ja sam ti bio u dvije tvornice duhana, a za druge dvije sam čuo od drugih, pa ću ti sada pripovi- jeđati, da vidiš, kako kršćanske djevojke, ako hoće, znadu pobožne biti i u tvornici.

Prva tvornica u Požunu, u Ugarskoj. Tamo u svakoj dvorani visi lijepa slika Majke Božje, a pred svakom slikom lampica, u kojoj neprestano gori ulje. Radnice izmjenice plaćaju za ovo ulje, a jedna vodi brigu za sliku, te ju i lijepo kiti.

Druga tvornica duhana u Ljubljani, u Kranjskoj. Pišu nam ođasle: „Bilo je uz poklade, kada mi dvije dje- vojke iz tvornice pripovijedale ovo: U svakoj radionici ima slika Sreć Isusova i Sreć Marijina. Mjeseca svibnja kiti se slika Sreć Marijina, a mjeseca lipnja slika Sreć Isusova. Sve troškove za to plaćaju radnice. „Angjele Gospodnji“ svaki se dan od jedne radnice na glas pred drugima molit. Isto tako molitva, kojom se rad Bogu prikazuje u zaje isici a namjerama Presv. Sreć. Pjevačice rade na posebnom mjestu skupa, te često pjevaju, uvijek pristojne, a većinom pobožne pjesme. I o Sreću Isusovu rado pjevaju. Prvoga petka mnoge radnice primaju sv. pričest na čast Presv. Sreć. Mnoge su upisane u „Počasnoj straži“, koja je podignuta u crkvi ur- šuliaka. Tamo im je svakoga prvoga petka zajednička sv. pričest i propovijed. One svaki dan savjesno drže odregjeni im sat „Počasne straže“, i to svaki stol u radionici u svoje vrijeme. Ni pod živu glavu ne će onda nijedna progovoriti ma ni mrtve riječi, pa makar druge u njih zadirkivale svo- jim šalama ili dosjetkama“. Doista je to vjerna „Počasna straža“ Presv. Sreć!

Treća tvornica duhana na hrvatskoj Rijeci. Pripovijeda nam jedan vrlo revni povjerenik Glasnika: „Nazad nekoliko godina razgledao sam uz put tvornicu duhana na hrvatskoj Rijeci. Bijaše upravo korizmene vrijeme. Došavši u jednu prostoriju, u kojoj do 50 djevojaka smotke (cigare) pravi, mislio sam, da sam stupio u hram Božji, takova je tišina posvuda vladala. Samo se jedan glas dobro čuti mogao. Jedna naime djevojka, hodajući posred sebe, držala knjiga u ruci, te ostalima čitala muku Gospodina našega Isusa Krista, tako glasno, da ju je svaka djevojka dobro čuti mogla. U čudu ju zapitah: „Ta, zašto njima čitaš? Koliko ćeš štetovati na plaći, kada megjutim ne radiš?“ Nu ona se nasmiješi, te odgovori: „Ne ću ja stoga ništa štetovati, jerbo će mi svaka od njih nešto smotaka načiniti, tako da će mi nadnica biti jednaka s njima, isto kô da i radim.“ Na večer naime, kada svaka dobije plaću po broju smotaka, koje je taj dan svila, svaka daje po nekoliko smotaka onoj djevojci, koja im je čitala, a ona dobije za njih plaću, kô da ih je sama napravila.

A sada hajdemo u tvornicu travničku, koju sam baš jučer posjetio. Tu ima djevojaka katolikinja, hrišćanka, muhamedanka, pa i ciganka. Većinom su ipak katolikinje. Mnoge su pretplatnice Glasnika, mnoge su u društvu djevojaka za naknadnu sv. pričest, mnoge su tako oduševljene za Sreć Isusovu, da bi za njega i u vatru skočile. Gdje-koje, kada im dogje novi broj Glasnika, od velike ga želje namah u radionici svega pročitaju. Nadzornik stisne okom, pa čuti. Mnogima je daleko u tvornicu, pol sata, pa i više. Šta će uz put? Idu skupa, pa na glas mole Gospinu krunicu. Kô mala procesija. Kada je ovim dobrim djevojkama povjerenik Glasnika ove godine, malo dana ispred korizme, pričao o onoj tvornici na Rijeci, nije čudo, da su se one tako uštitile, te su ga smjesta zamolile, ne bi li se i kod njih što slično za korizmu uvelo. Povjerenik im predloži, neka se uz korizmu, gdje se spominjemo muke Isusove, čuvaju svake ljubavne pjesme, a mjesto toga neka pjevaju nabožne pjesme. „Kako će to drago biti Sreć Isusovu, kada se vi, dok radite, njega sjećate, a njega mislite, o njemu pjevate!“ I doi-ta složiše se sve katolikinje u jedno kolo, i za cijele korizme nijesu se čule druge pjesme, već samo tugaljive korizmene pjesme kao: „Stala Majka pod ras-pelom...“ i slične. Kada bi druge djevojke zapjevale koju

svjetsku pjesmu, namah katoličke djevojke udri, zapjevaj pobožnu pjesmu, dok ih nijesu natpjevale, a one umukle. Progje korizma, a dogje uskršno doba. Pa gle! sada katoličke djevojke pjevaju veselih uskršnih pjesama. To je možda malo žudno bilo hrišćanskim djevojkama, kada čuju: „Uskrsnuo, kako je rekao, aleluja!“ — jer je njima još korizma bila. Ali šta će? Skoro će i njima biti uskrs, pak onda vesela im majka! Mogu onda i one s katolikinjama pjevati: „Va istinu vaskrs, aleluja!“ Kada sam jučer stupio u najveću radionicu, baš su pjevale jednu pjesmu Majci Božjoj; a kada sam odilazio, počele su pjesmu Srcu Isusovu. A pjevale su baš nježno, pobožno, kô u crkvi.

Završujem riječima povjerenika Glasnika u travničkoj tvornici: „Neka bude hvaljeno vazda Bož. Srce Isusovo i da bi dopustilo, da se širom naše hrvatske domovine aložile sve vrijedne djevojke, te poput naših ovdje slavile i hvalile njegovo Presveto Ime!“

Svaštice.

— Društvo djevojakâ u Kninu. (Daim.). (Uz našu sliku.) Društvo djevojakâ za naknadnu sv. prijest u starodrevnom Kninu opstoji od 6. lipnja 1900. Utemeljše ju o. Mijo Gatiin D. I. i župnik fra Andrija Matutinović. Pogledaš li sliku našu, to ti gofa saba grana gore u lijevom kutu kaže, da se je društvo slikało u zimsko doba. Nu veseli, zadovoljni posmijeh djevojakâ sjeća te na proljet života, i uvjerava te, da im je dobro u sjeni crkve i pod zastavom Srca Isusova. Sadašnji g. nadžupnik, upravitelj društva, vrijedni fra Augustin Škornjil, uvje rava nas, da i u vrtu sv. Franje Asiškoga lijepo uspijevaju ove ruže Presv. Srca Isusova. Društvo broji sada 25 članarica.

— Marijine kongregacije u Kranjskoj. »Dogji k nama kraljevstvo Isusovo po Mariji!« bila je presvj. g. knez biskupa dr. Antuna Jegliča lozinka, kada je započeo svoj apostolski rad u Kranjskoj. U tom je smjera on i radio. »Marija nam daše Isusa, ti! Mati je njegova. Ona ga mora dati i sada pojedinim vjernicima, pojedinim obiteljima, cijeloj biskupiji.« U tu svrhu osnovao je gotovo u svakoj povećoj župi Marijinu kongregaciju za omladinu. Dosada ima u Kranjskoj 87 kongregacija za mladiće sa 4947 članova, i 159 za djevojke sa 21.959 članova. Od koliko su zamnaja ove kongregacije po slav buduću naštaž — ne treba da spominjemo. »O svete vojke, o sjajnih pobjeda pod stijegom Marijinim!« vapije od dragesti biskup Jeglič. »Koliko manje grijeha i razuzdanosti! Koliko više šednosti i čistosti!« (Vrhbovna, 1903, str. 180.)



GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA



Broj 9. Rujan 1903. God. XII.

Izlazi mjesečno jedanput. Stoji na godinu 48 fil., u kuću dostavljen
ili s poštom 72 fil., sa inozemstvo i K. 20 fil.

Namjena molitava i dobrih djela u rujnu.

(Blagoslovena od † sv. Oca pape Leona XIII.)

Ljubav k presv. volji Božjoj.



aš se od srca veseli putnik svakomu kaži-
putu, na koji se namjeri. Kako i ne bi?
Kažiput ga čuva, da ne zaluta šumom. Kaži-
put mu riješi dvojbu, kad dogje do raskršća,
te ne zna, bi li desno, bi li lijevo. Kažiput
ne laže, ne vara, kô što zlobni ljudi. Kaži-
put uvijek pravom stazom vodi do žugje-
nog cilja.

Mi smo, dragi čitatelji, svi putnici, za-
ostali, osamljeni putnici u nebesku domovinu.
Ima na tom putu raskršća upravo strašnih i
kobnih. I prije nego si se ogledao, već stojiš pred ponorom
paklene propasti. Mnogi je putnik već žalosno zaglavio,
jerbo se nije za vremena obazirao na razne kažipute, što
ih je brižnom rukom nebeski natečtar postavio.

Hoće eno taki jedan putnik, da se lijeni nedjeljom i
ne potruđi na misu u bližnju crkvu, ili hoće, da si baš ne-
djeljom teškim poslom steče novac. Čorav je to posao;

Zar ne vidiš, brate, Božjega kašiputa, gdje stoji napisano: „Spomeni se, da sretnješ dan Gospodnji“? Znaš, kroz cijelu vječnost da ne ćeš imati mira, ako se danas obliješi; kroz cijelu će te vječnost peći u duši onaj mali dobitak, koji si danas želiš da stedeš.

Eno drugoga, hoće mu se novaca, što vidi, da uza se nosi suputnik. Već je smislio, kako da ih spretno ulovi, a da nitko živ ne saznađe za to. No ipak zna i za ovu nakanu tvoju, brate, Svevišnji, Gospodar sviji i svega, pa je na ovo raskrće tvoje vječne sreće stavio kašiput i živim plamenom napisao volju svoju neodoljivu: „Ne ukradi!“

Tako je, dragi čitatelju! Volja je Božja očitovana u onih deset zapovijedi, što ih nosi upisane u srcu svaki čovjek — bio bijel ili crn — i što ih je Bog na Sinaju svemu Izraelu izrijeком dao. A ove su zapovijedi ne samo strogi uvjet, da se jednom sretno spasemo, već su i ne-iscerpivo vrelo zemaljskog nam blagostanja. Slušaj, brate, ova obećanja Staroga Zavjeta: „*Ako dobro uzastužiš glas Gospoda Boga svoga, držeći i tvoreći sve zapovijesti njegove, blagoslovljen ćeš biti u gradu i blagoslovljen ćeš biti u polju; blagoslovljen će biti plod zemlje tvoje i plod stoke tvoje, mlad goveda tvojih i stada ovaca tvojih; blagoslovljen ćeš biti, kad dolaziš i blagoslovljen ćeš biti, kad polaziš; otvorit će ti Gospod dobru riznicu svoju, nebo, da dadne dažđ zemlji tvojoj na vrijeme i blagoslovit će svako djelo ruku tvojih.*“

*

Psalovica veli: „Do smrti ne čovjek uči.“ To vrijedi za cijelo u vremenitom i svjetskom smislu. A u duhovnom, vjerskom? Po gotovo još više! Mi smo svi učenici Božji. Nutarnjim i vanjskim glasom Bog nas uči, ali nada sve nas on sâm vježba.

Gle imućenoga čovjeka. Preko noći mu požar ili vođa bujica po volji Božjoj sve uništi. Šta će iz toga naučiti? Da je samo ono bogatstvo stalno, što si čovjek u Boga stede, a ne na ovom svijetu.

Gle slavna i od svih proslavljena muža. Dok se još časnomu imenu veseli, pukne laž, pusta laž, te mu je u tren oka obraz pred svijetom crniji od blata. Šta će ga to poučiti? — Da je prijateljstvo Božje stalnije i dragocjenije od svake hvale ljudske i svakog laskanja ljudi.

Evo ti mladića od 20 godina. Izačio je više škola,

hoće baš da se na svoje noge osovi, kad ga iznenada spa-
padne bolest, nemila bolest, koja će ga, nema li od Boga
osobite pomoći, srvati i u grob svaliti. Šta hoće Bog, da
ovoga nauči? Svako to, da Bogu sve živi, što živi; da
svatko živi, dokle Bog hoće; da je on Gospodar, na čiji
poziv imamo biti vazda spremni.

Ješ više. Pomisli si čovjeka, koji ravno Bogu služi,
milostinju daje; psovka je i kletva daleko od njegovih ustiju.
Dobra li kršćanina! No čuj! Nепrestano ga muče crne,
zdvojne misli; vavijek mu se čini, da ga je dragi Bog za-
pustio i da će za uvijek propasti. Žalosna li stanja! Pa
ipak mu je i to Bog poslao. Hoće da ga posvema otrgne
od ovoga svijeta, da svu svoju nadu jedino u Boga stavi.

Jednom riječju: premudri Bog hoće da nama ravna,
hoće da nas najkraćim putem povede k svetomu spasu. Smeta
li nam što, to će nam ga uzeti; koristi li nam što drugo,
poslat će nam ga. A ma sve iz ljubavi za naš veći boljak.

Budući da je Bog naš Gospodar, odoljeti mu ne mo-
žemo; valja se dakle predati! Pa gle, možemo to na više
načina. Najprije regbi kô tvrdo kamenje, pod silu, jerbo
se drukčije ne da. Tako će se napokon i pogani Bogu po-
koriti. Onda se možemo Bogu predati i svojom slobodnom
voljom, ali nekako teško, više od straha nego iz djetinjeg
ponzdanja. Napokon se predati možemo u volju Božju iz
sane čiste ljubavi, dobro znajući, da nam on kô dobri
otac samo dobro činiti može. Kô zdravi, makar i gorki lijek
primi, ćemo svaki udes. Bije li nas nepovoljno vrijeme:
Bog nam ga šalje; tišti li nas tuga ili briga: Bog nam ju
poslao; a Bog nam samo dobro čini!

Presвета volja Božja neka nam dakle omili nada sve:
volja Božja sveopća, kako se izrazuje u zapovijedima, i
volja Božja osobita, koja pojedincima ravna.

Istina, u crnoj, mrkoj noći i najtješna je živica stra-
šilom, i glas noćnoga čuvara nas utunjuje; no ipak živica
nas odvraća od kaljava jarka, i noćobdija od lupeža čuva.

O čuvala nas volja Božja od vječne nesreće, povela
nas k vječnomu spasu, pa ćemo ju ljubiti i hvaliti bez pre-
stanka, kad ju kô na bijelom danu vidimo, razumijemo i
spoznajemo.

(K.)



Zadnji časovi Leona XIII.

Bilo dne 20. srpnja po podne, kad se jedan od naj-
većih duhova današnjega vijeka spremao na pot
u vječnost: sv. Otac papa Leo XIII. umirao. Malo dana
prije rekao je Leon XIII. svojemu liječniku: »Stari Pecci
umire: no papa ne će umrijeti.« U Rimu po svim je
crkvama bio izložen Presv. ultarski sakramentat te se ka-
tolici vruće Bogu molili, da bi im ipak sačuvao dragocjeni
život velikoga pape. To ne će nikome biti za čudo. Ali je
nečuveno u povjesti Crkve Kristove, kako su se i inovjerci
molili za život rimskoga pape. U Americi u mnogim se
protestantskim crkvama javno molilo za Leona XIII. U
Bugarskoj, u glavnom gradu Sofiji, zajedno sa s katolicima
i raskolnici i protestanti i židovi Bogu se molili, da im po-
živi Leona XIII. Tako je veliki papa osvojio srea i samih
inovjeraca. Na nije bila volja Božja, da još dulje žive u
ovoj suznoj dolini 93-godišnji starac, koji je već davno
zaslužio vječni pokoj za svoje sjajno, poštivovno djelovanje
na apoštolskoj Stolicu kroz punih 25 godina. Evo ga sada
leži na smrtnoj postelji. U sobi se sakupili kardinali i drugi
papini dvoranici, do kojih 60 ljudi. Tik do sv. Oca stoji
kardinal Vives y Tuto, španjolski kapucin, od koga je papa
već prije tražio održavanje za trićorece sv. Franje. Sada
mu isti kardinal prišapće razne molitvice, koje sv. Otac
tiho opetuje, osobito one nazive iz litanija Presv. Srea, što
ih je sv. Otac sam sastavio: „Presv. Sree Isusovo, ufanje
umirućih; Presv. Sree Isusovo, kruno svih Svetaca.“ Kod
uzglavlja postelje stoji njegov ispovjednik, biskup redovnik,
koji mu već dne 6. srpnja, na njegov vlastiti zahtjev,
svečanim načinom donio sv. popudbinu. A sad ga još jednom
odriješi kardinal-penitencijar, počimlje se litanije sviju
Svetih i napokon molitve za umiruće, jer je papa liječnik
plaćući izjavio bio, da će sv. Otac za koji čas umrijeti.
Stade plač i jecanje sviju prisutnih. Sv. Otac sve slabije
i slabije diše, dek napokon ne izdahne. Kako je Leon XIII.
velik bio za živo a, tako se velikim pokazao i na smrti.
On je umro kao pravi štovatelj Srea Isusova. Nog mu daši
pokoj dao!



† Sv. Otac papa Leon XIII.

Ovogodišnji blagdan Srca Isusova.

Bred nama leže lijepi, vrlo lijepi dopisi i vijesti o proslavi blagdana Srca Isusova iz više no 20 mjesta. Doša ti se rastapa od dragosti, kada ih čitaš. No nije ih moguće sve naštampati u našem premalenom Glasniku. Radit ćemo kô da smo u bašči, gdje ima krasna cvijeća. Nije ti ga slobodno svega iščupati, već samo ovaj i onaj mirisavi struk, dok si nakupiš rukovet, što ćeš ga staviti pred sliku Srca Isusova, u znak ljubavi i harnosti.

— *Zagreb.* U novom hrvatskom, narodnom sveštitu Srca Isusova ove se godine prvi put slavi blagdan Presv. Srca. Slavio se čedno, istina, i posuzno, ali ipak dostojanstveno i lijepo. Za tri dana, prije i poslije podne, kucalo je tankoglasno jedino još zvonice i pozivalo pobožne Hrvate na propovijed o Bož. Srcu miljenika našega. Završi li jutrom u crkvi, a tri ispovijedaonice opajeđute Gospoda i prosti hite, da se pomire s Gospodinom i podadu zadovoljštinu i utjehu uvriježenome Srcu Božjemu. Kad u petak kucne četa ura po podne, eto pomoli se na propovijedaonici svećenik niskoga klasa, a vatrena duha, ter probušedi o Bož. Srcu utjeljive i ganutljive riječi. Veliki kip Srca Isusova na oltaru, sav u plamenu od svijedâ, blago gloda i mile pozivlje onih po prilici bijeljadu sakupljenih štovatelja. Jedva svrši propovjednik, započinu bogoslovi krasno pjevati litanije Presv. Srca; a zatim presvij. g. dr. Gustav Baron izmoli jasnim glasom svedanu otprošnju i posvetnu molitvu pred izloženim svetotajstvom. — Drugi dan u subotu, isto tako; a treći dan, u nedjelju, polistrošči se broj učesnika u prostoranom sveštitu. Sve je puno. Svaki si je svijedau, da se nešto neobična zbiva. A u tom ih uštrati i gorljivi propovjednik i krasni pjer grčko-katoličkih pjevača na koru i na novo obavljena molitva posvetuica i otprosna pred izloženim sakramentom. Još dugo ostadoše sonog u crkvi i poslije svršene pobožnosti. Sakristije nagude štovatelji Presv. Srca: jednî da se upišu u heatvitiinu njegovu; drugi opet da prime škupular njegov; treći da predadu nešto milodara za crkvu, jer vide, da još mnogo toga treba u hrvatskom sveštitu Srca Isusova, a rad bi ga vidjeti što krasnijega. Kako se je puko ovih dana raširilo premilostivo Srce i podijelilo štovateljima svojim obilnog blagoslova, utjebe i okrepe: to zaplać, mili čitatelja, same učesnike kod ove prve svedanosti. (K.)

— *Drašnice* (kod Makarske, Dalm.) ispod vrletnih primorskih stijena, pri strani leži skoro cijelo selo Drašnice. Jer g stovo neposredno ispod planine, sunce kasno ograna. I prvo neg i grane, osobito u zimsko doba, neugodno je, studešno, tarobno. Ali neto-n razja žarko sunce, el-ječa se prirodâ regbi promijeni: odmah je ugodno, toplo, veselo ... Polotaju sela, prvo ogranka žarkoga sunca, prilično je člo i morafno življenje ovih stanovnika ... Ali čto, i njima granalo žarko sunce, a to je ljubav preslatkoga Srca Isusova, Presveto Srce razjalo, svoje zrake nam, poslalo ... Prigodom blagdana njegova za malo sam dana sakupio do 40 pretplatnika na njegov «Glasnik». Počela se i bogo-ljubnost prema njema gojiti ... O Presveto i preslatko Srce dohraga

Isusa mog, vraće i ponizao te molim: razvijeti i ogriž milošću svojom ovo stado, koje u troje ime pase tvoj nedostojni sluga! (Župnik, franjevac.)

— *Brčko*. (Bosna). U ovom dosta znamenitom trgovačkom gradu katolički je Eivalj u manjini prema mahamedovcima i hrišćanima. Ipak se taj blagdan Srca Isusova upravo vanrednim načinom slavi, da mu jedva drugdje ima para. Ove se je godine svečanost morala odgoditi na blagdan sv. Petra i Pavla. Od župnog ureda slale se pozivnice na sve obilježje župe. Drižali se sastanci, kako da se što veličanstvenije proslavi svetkovina. I već se sve pripravilo, kad al' što kiša prijeti, da će sve pokvariti. Nebeski kormilar u Petrovoj lagnoj pričinio se kao da spava, motrođi nastojanju, beže i muke oko proslave svojega Bož. Sreća. Ali na jednod ustane, zapovjedi vjetru i kiši. I gle čuda: žagjeni dan osvanu krasni. Oko 10 sati sakupi se puk iz deset župa. Gdjeokojma bilo prevažiti put od 30 kilometara, jer su došli da iz Slavonije. Kao n. pr. iz *Županje, Dolenjaka, Kričevaca*. Jedna starica od 70 godina veselo kazivala: »Ma da nam je i dalje ići, ne bismo se umorili, jer nas bodri i jači Presv. Srce!« Svega je moglo biti do 8.000 ljudi. Ispravci začinjeno gledahu, pitajući jedan drugoga: »Kamo li će toliko svijeta? Što li slave danas katoliči? Kako mogu toliki ostariti kuću, djeca i doći ovamo?« — Naravno, da mala crkvice nije mogla obuhvatiti toliko mnoštvo, nego se smjestiše u župničkoj bašci. Pod vedrim nećem progovoriti im viš. g. Mate Ivančević, kapelan iz Bačinovaca, o slavi Presv. Srca u Bosni. Poslije svečane službe Božje krenu procesija gradom. Glas pjesmeorio se cijelim gradom i okolicom. Na razluku zvuk zvonca i guranje moljaca dovikivalo štovateljima Srca Isusova:

Sretno putujte put križevit,
Dok ugledate vječni dom:
Dok osvanu vam vječni stanak
U Presvetome Sreću tom!

(S. K.)

— *Broholjani* (Hrv.). Članovi bratovštine pripravljali se devet-nicom. U petak primili sv. sakramente i za sv. misu pjevali lijepe pjesme u čast Presv. Sreću. Slika je njegova krasno bila nakičena.

— *Dolinci* (Hrv.). Sav narod u petak blagdanovao. 130 djevo-jaka u bijelim, a medaljom Srca Isusova pristupilo k sv. pričesti.

— *Kradjevica* (Hrv. primorje). Već u predvečerje mutari navi-ještali sutrašnju svečanost. Na sam blagdan, po običaju većine pri-morečkih župa, nitko nije radio, a kuće osvanuše nakičene trobojnicama i crječem. Za službe Božje u crkvi i pred crkvom sve glava do glave. U procesiji nosila se krasna, velika slika Srca Isusova. Pričesti preko 300.

— *Skenderovci* (Slavon.). Ove je godine svezelicalo blagdan Srca Isusova uveđenje njegove bratovštine. Dohrišlo je u raznih strana toliko mnoštvo svijeta, u žarolikim procesijama, sve u narodnoj nođnji, te su se mnogi u čudu pitali: »Ta, je li moguće, da se takova šta može u Skenderovcima ostvariti?«

— *Stabica dolaja* (Hrv.). U petak dosta velika crkva bila puna, procesija išla tgom s tri svećenika i krasnom zastavom Srca Isusova.

— *Tonaj* (Hrv.). Uoči petka svečava zvonjava. U jutro osvanuo dan prekrasan, prvi lijepi dan iza zimnih kiša. No za čudo: nitko nije

ni pomislilo na kakav rad, makar da je bio silno potreban, već mlado i staro hrliло u crkva kô na Božić ili Uskrs. Processija bila kô na Tijelovo.

— Evo ostalih mjesta, iz kojih nam stigoše utješljive vijesti o preslavi blagdana Srca Isusova: *Darcenta* (Bosna, v. »Vrhbosna« str. 218.), *Drenova kraj* Rijeke (Hrv.), *Kotler* (Dalm.), *Krasarsko* (Hrv.), *Modruš* (Hrv.), *Mošćance* (stra), *Nova Kapela* (Slavon.), *Nosi u Vinodolu* (v. »Vrhbosna«, str. 237.), *Podgora kod Makarske* (Dalm.), *Sarajevo* (v. »Vrhbosna«, str. 218. i 220.), »Serafinski perivoj« str. 219.), *Starigrad na Hvaru* (Dalm.), *Štrijeco* (Hrv.), *Topole* (Dalm.), *Trovaik* (Bosna), *Ugljan kod Zadra* (Dalm.), *Vrbovsko* (Hrv.).

O gdje kojim tih slavlja Srca Isusova bit će još, ako Bog da, govor drugom prilikom.

Pio X.

Leon XIII. brzo je dobio nasljednika u osobi kardinala Josipa Sarto, koji se prozvao Pio X. Ovim donosimo sliku kardinala a u budućem broju donjeti ćemo sliku njegovu u svečanom papinskom ornatu.*

Dne 4. kolovoza u 11^{3/4} sati javi kardinal Machi sa balkona crkve svetoga Petra rimskome puku ovo: »Javljam vam veliku radost. Imamo papu, uzoritoga i prečasnoga gospodina Josipa Sarto, koji si je uzeo ime Pio X. Veliko bijaše veselje među pukom pa je takogjer veliko veselju po čitavom kršćanskom svijetu, kad je crkva Kristova dobila svoju vidljivu glavu.

Pio X. rodio se 2. lipnja g. 1.835. u Riese (biskupija Treviso) od roditelja nižega staleža. Kao svećenik obavljao službu kapelana, župnika, ravnatelja sjemeništa. G. 1.884. postade biskup u Mantovi, a 1.893. kardinal i patrijarha u Mletcima. Očevidac pripovijeda, kako je sve ispratilo svoga obljubljenog biskupa, kad je odlazio u Rim na izbor pape. Ljudi su nekako osjećali, da im se ne će više vratiti.

* Upozorujemo naše čienjene pretplatnike, da će doskora ići slika svetog Oca Pija X. umjetnički izrađena u bojama. Ta slika bit će jedan od najboljih i najvjernijih portreta svetog oca, a reproducirati će se po originalu od umjetničke ruke. Svakako se može stoga svakomu, koji si želi bijepu i sačeljnjije slike svetog Oca Pija X. nabaviti, da prieka, dok taj umotvor svijetlo ugleda. Slike, koje su već sada gotove i rasplavaju se, izrađene su gotovo sve po starijim portretima, koje su slikane, dok je svetl otac kardinalom bio. Format, cijena i ostale potaskosti moći ćemo tek u dojučem broju našim pretplatnikom saopćiti.

Najveću čast polučio je eto, kad ga izabraše kardinali ravnati Duhom svetim, ali time primi na sebe i najtežu dužnost i najveću odgovornost. Istina sveti Otac, upravo jer je namjesnik Kristov, može se punim pravom oslanjati na njegovu pomoć, koju je „Krist zajamčio svojim obećanjem, ali uza sve to treba da se vjernici mole za svoga vrhovnog crkvenog poglavara, kako se nekoč kršćanska općina u Jeruzolimu molila za sv. Petra u tamnici.

Stotine milijuna vjernih katolika pozdravlja s velikim ushitom čas, kad novi nasljednik Petrov preuzima vrhovno učiteljstvo i vlast. On je Kristov namjesnik, nosilac božanskoga obećanja. On je postavljen, da bdije nad vječnim istinama kršćanstva, da se bori protiv bludse i laži, tame duha i duševne propasti. I svi ti milijuni, koji ga kličući pozdravljaju kao novu, vidljivu, vrhovnu glavu crkve, kao aredihte kršćanskoga duhovnoga života, iz koga u cijeli svijet proilazi svjetlo i toplina. — svi oni dobro znadu, da kormilo crkve vodi dobra ruka, koju si je sam Bog pridržao, da ja u crkvenim stvarima vodi.



Papinstvo je moćno sidro svijeta. — Neka bure još i kako bijesne, u znaku katoličkoga kršćanstva je mir, sigurnost, snaga i blagoslovi razvitak.

Složimo svoj poklik s cijelim katoličkim zemaljskim krugom: „Živio Otac kršćanstva! Živio Pio X.“ Počivao blagoslov Duha svetoga, koji je vodio izbor kardinala, — nad njegovim pontifikatom, te bude novi papa „*ignis ardens*“ „gorući oganj“ svijetlom mudrošću i gorućom revnošću za stvar Božja i njegovu crkvu!



Mogu li se primiti u bratovštinu Srca Isusova i odsutni i djeca?



dje ne opstoji bratovština Srca Isusova, tamo nerijetko znade jedna ravna duša, n. pr. povjerenik ili povjerenica Glasnika ili gjači u praznicima, pobilježiti imena onih, koji bi se rad upisati u bratovštinu, te ih u listu pošalju ravnatelju jedne udaljene bratovštine ili uredništvu Glasnika Srca Isusova, s molbom, da ih upiše. U Travniku se na hiljade takovih već upisalo. Nu eto, pokrenula se dvojba, da li se odsutni mogu valjano primiti? Nije li možda od potrebe, da se svaki, koji želi biti primljen, glavom javi kod ravnatelja bratovštine? Osim toga kad i kad pobožni roditelji šalja imena svoje nejake djece, da se upiše. Ma mogu li se i sitna djeca valjano primiti u bratovštinu? — Na ova pitanja temeljito odgovara „Vrhbosna“ (str. 181.) u poduljem članku, iz kojega vadimo ove stalne zaključke:

1. Gdje je ustanovljena bratovština Presv. Srca Isusova, ondje neka se njezin ravnatelj pobrine za dozvolu, da smije i druge svećenike za primanje u bratovštinu subdelegovati. Ova dozvolu (=facultas subdelegandi) isposluje biskup. Obično pak stoji već u dekretu «secessionis» bratovštine — 2. Gdje nema bratovštine Presv. Srca Isusova, mogu se vjernici, kao i dosada, pisмено ili po trećoj osobi kod bliže ili daljnje koje bratovštine prijaviti. — 3. Da tko postane članom bratovštine, od potrebe je samo: a) da ga onaj, koji ima povlastica za primanje, autoritativno primi i ova svoja volja kojim mu drago načinom njemu saopći; b) da se njegovo ime upiše u knjigu bratovštine. Ne treba ni upisnice ni potpisa ravnatelja ili onoga povlašćenoga svećenika, koji je primio. A materijalno upisivanje u knjigu bratovštine može obaviti svaki, samo da je vjernik valjano primljen od onoga, koji ima povlasticu za primanje. — 4. Nije valjano primanje, ako koji, n. pr. sakristan (zvonar), jednostavno imena upiše u knjigu bratovštine, a da se ravnatelj više ništa ne brine za to. Valjano je pak, ako tko upiše imena i onda ravnatelja bratovštine o novim prijavama obavijesti, a ravnatelj upisane izjavi primljenima. — 5. Valjano je ono primanje, kada ikogod, skupiv imena za upis u bratovštinu, pošalje ih povlašćenom svećeniku, koji onda upisane izjavi primljenima. — 6. Prijavljeni onaj su čas primljeni kada povlašćeni svećenik (rijeđu ili činom) izvrši primanje. — 7. Da se prigodom primanja dobije potpun oprost, potreban je sv. pričest. A svaki si može izmoliti od ravnatelja, da bude primljen onda, kada se sljedeći put pričesti. — 8. Povlašćeni svećenik može i sebe samu u bratovštinu primiti. — 9. Nije ustupno, da se primaju osobe, a da o tom ni ne znaju, niti hoće, da budu primljene. Isto se tako ne smije pokušati primiti. — 10. Da se dobiju oprosti, nije uopće od potrebe, da se pravila bratovštine izvršuju, nego samo da se dotičnim uvjetima za oproste udovolji; ali je ipak za neke oproste

propisana svagdanja bratovštinska molitva.* — 11. Što se djece tiče, najbolje, držimo li se ovoga pravila: »Nejaku djecu, koja ne znaju moliti molitve bratovštinske, ne valja upisivati.«

Iz svega se jasno razabire, da se kao dosada, tako i odsada mogu upisivati u bratovštinu Presv. Sreca Isusova i odsutni, pa i djeca, koja znadu moliti. Sveti Zbor za oprostite opominje pako, neka se ne skupljaju imena vjernika slijepo, nepromišljeno i hrpimiec, nego oprezno. Neka se samo onaj primi, o kojem se zna, da je njegova želja ozbiljna, i da je voljan pravila savjesno vršiti. Tako će se postići, što sveti Zbor za oprostite često opetuje: neka se ne gleda umnožiti toliko broj, koliko pobožnost članova, tako te su oni, koji se primaju, doduše odsutni tijelom, no prisutni duhom.



Po izbor vojska Sreca Isusova.

Srigodom lanjskoga sv. poslanstva u Kalima (nadbiskupija zadarska) propovijedao jedan viš. o. misionar o Apoštolstvu molitve. On govori puku, kako je to po izbor-vojska Sreca Isusova, te ih obodri, neka se upišu kod g. župnika. Sutra dan da si vidio velikoga navaćenja za izbor-vojsku Sreca Isusova! Mislio bi, selo listom se diglo, da pogje u boj pod slavnim stijegom Sreca Isusova. Župnik, kao „kupi-vojska“, sve upisuj pa upisuj, da mu je ruka drhtala, a pero se sto puta spotaknulo i ubolo u bijelu knjigu. Evo ga napokon gotova. Odahne. Uzme listinu, da ju pregleda i prebroji. Nu gle! čudne li vojske. Bilo tu mnogo više žena no muževa. Kada to čuo o. misionar, reći će narodu: „Znam, kako se kod vas govori, da jedana muž vrijedi za deset žena. Nu ovdasnje su žene časna iznimka, jer ove nadbiše muževa! Ja im od sreca čestitam!“ To je probudilo ponos muževa. Ne će, da se dadu nadbiti od žena. „Počekajte, vidjet ćemo; još nijesmo gotovi!“ Župnik opet sjedni i piši, piši. Nije u čitavom selu ostalo ni jednoga muža, da se nije upisao u Apoštolstvo molitve, većinom njih ne samo u prvi i drugi, nego i u treći stupanj. Tko sada još smije kazati, da su ih nadbile žene? Ugledali se svagdje muževi u ovaj krasni primjer čestitih Kalinjana! (St)

* Sr. knjigu: »Sreca Isusovo — spasenje naše«, str. 79. st.

Zahvalnice.

Zahvalnice, u kojima dotičnik ne potpiše potpunog imena i adrese, ne mogu se nikako vratiti. Ureda.

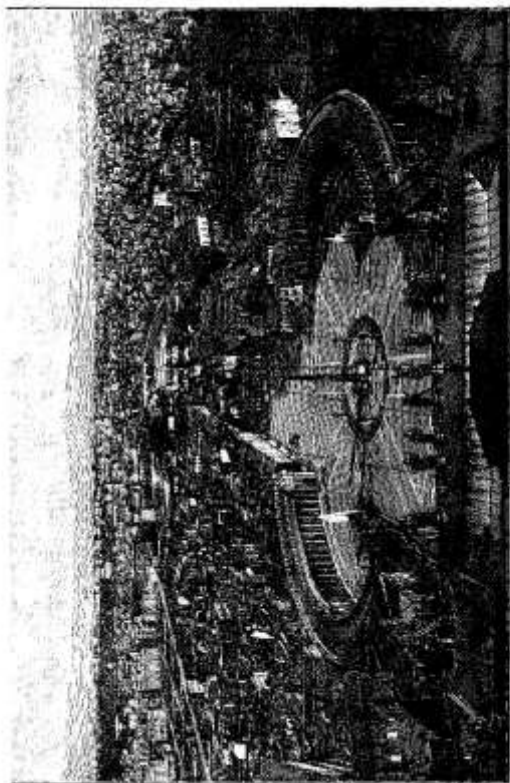
Srce Isusovo i obitelj.

12. Imetak.

— Pomoć u trgovini. *Hrestsko.* Ja sam svoj posao otvorila, te sam se bojala, da ne ću dobiti toliko mušterija, da si sve svoje troškove nadomjestim. Obratim se Presv. Srcu, te nijesam svoje djevatice ni izmollila, a već mi Presv. Srce pomoglo, Hvala mu i slava!

— Od pljenidbe sačuvan. *Slavonska.* Bavlao sam se prije za poljodjelstvo šest godina i krčmarskim poslom. Taj se moj krčmarski posao za cijelo nije mišio Bogu, te je dao, da mi je u sve one godine moje gospodarstvo krenulo na gore. Napokon panem u teške dugove. Podto svoju vjerovnika ne bih mogao namiriti iz svojih pokretina, to bi se imala zaplijeniti i moja nekretnina. Težne li moje obitelji! U ovakovom očaju čitam u Glasniku razne slučajeve, kako je Srce Bož. mnogima pomoglo u nevolji. Odvažim se i ja u Bož. Srca tražiti pomoći. Počnem devetnicu, moleći ga, da gane srca onima, od kojih zemaljske pomoći tražim, da ublaži srca vjerovnicima na ustupljivost sa mnom, i da mi namakne kakovu zaslužbu, kojom bih barem nešto duga mogao namiriti. Obetao i sv. ispovijed i pričast i javnu zahvalu. I doista uslišalo je Bož. Srce molitve moje, pa mi je pošlo za rukom, da sklopim nagodbe s vjerovnicima, da im na obroke otplatim dug. I tako nije se ni jedna pljenidba provela. Osim toga zaslužio sam dvije godine izmehada toliko sa šljivama, da sam mogao namiriti sve dugove. Hvala i slava Bož. Srcu Isusovu!

— Strašan dug. *Svetojeto.* Bio sam nekome dužan 1.500 kruna, plativih dne 8. srpnja 1902. To je ogromna svota za čovjeka, koji teškim radom ruku svojih mora hraniti mnogobrojnu djecu. Trafih najma kod novčanih zaveza, ali ga ne dobih. Teško zabrinut pogrijm 1. siječnja 1902. k vjerovniku, te ga zamolim, da mi produži rok. Nu on mi ne usliša molbe, nego mi reče, da će već naći koga, komu će predati svu tražbinu putem cesije, i da bude njemu lako odgovoriti rok sa i li 5 godina. »To je,« kaže, »jedina usluga, što Vam ja mogu učiniti.« To je bila slaba utjeha. Srećom se nijesam niti posuđao u njegovu tobože susređljivost. Ali šta ću? Klečeći pred Svetohraništem, došla mi živo u pamet riječ onoga, koji tako čudno prebiva u presv. otajstvu oltara: »*Hodite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas odriješiti.*« Osobito kod prenosa Presv. olt. oltajstva s pobožnoga na veliki oltar u sarajevskoj stolnici, bilo mi je, kô da se nalazim među onim narodom u Palestini, koji je dragomu Spasitelju, kada je prolazio, dovikivao: »*Isuse, sine Davidov, smiluj nam se!*« I premda je bila glavna svrha njegova djelovanja na zemlji, da ljude navratu na put istine i spasa, ipak je, kako je bio samilosna Srca, nevoljnomu narodu dijelio i vremenit: pomoći. Zato sam ja, pun pouzdanja u njegovu predboru Srce molio, neka učini ono, što ja sam učiniti ne mogu, neka me izbavi moje neprilike, te mu u svojem stolecu i nadalje mogu vjerno služiti. Tako sam i dne 15. lipnja za sv. mise, i to kod prikazivanja, pun pouzdanja položilo na oltar svoju molbu, ne bi li ja ne-



leški Otac primio zajedno sa nekrvnom žetvom Isusa Krista. Pun nagnje stjebe vraćao sam se kući, i gle! još isti dan dobijem stalnu vijest, da će mi biti novčana pomoć uz vrlo povoljne uvjete, a od poave nepoznate osobe, koje do tada nikada vidio nijesam, i koju nikako na to nagovarao nije. Jedina nepriiska bijaše, što u to kratko vrijeme do 2 srpnja dotična osoba ne moglaše dobiti novaca iz Pruske. Ne ja se ipak pouzdao u Prezv. Srcu, da će ono izvesti, što po ljudsku suđeti nije moguće. Za to sam do 24. lipnja za sv. mise kod podizanja uzdahnuo: »Oče nebeski! gle Krvi ljubljenoga Sina troga. Poradi ove Krvi za nas na oltaru tebi prikazane usliši moju molbu, ako je to tebi na čast, a meni na spasenje.« Vraćajući se ja iz crkve kući, dogje mi u susret ona ista osoba, koja sam tada po drugi put vidio, te mi saopći, da je već obređen dan, i to 8. srpnja, kada će se usediti prinos duga. Tvrdo bijah uvjeren, da, kako je nekoć sv. Petar na riječ Isusovu dobio novac iz ustiju ribe, tako sam i ja ishavljen novčane neprilike po milosti istoga predobroga Spasitelja. On ravna srcima ljudskom i ne da, da bi bio zasigjen onaj, koji sve pouzdanje stavlja u njegovo Prezv. Srcu. U toj zgodi bilo je očividno i to, kako Bog zna nakane ljudske znade okrenuti na dobro. Jer onaj čovjek, kojemu sam ja bio dužan onaj sveta, radio je polajno u moju potpunu materijalnu propast. On me je svojim varavim riječima samo htio zavesti u bezbrižnost, uzdajući se u njega, a on je već šest mjeseci prije roka stvar predao advokatu, neka on od mene, makar i putem dražbe, traži isplatu svega duga. To mi je na moje veliko iznenađenje najviješio afrokati, ujedno primjetivši, da je već učinio sve potrebite korake, a čega on traži 50 kruna za svoj rad i biljege. Da sam ja znao za ovo tajnu, možda bi me to dovelo do zdvojnosti. Hvala dakle i slava Bož. Srcu Isusovu u prev. oltarskom sakramentu!

13. Zasluzba.

— Bez mjesta. Trusnik. Moj muž dva mjeseca bio bez mjesta i zaslužbe. Uz petero djece nijesmo znali od zdvojnosti, šta da počnemo. Napokon se sjetih, te pučeh devetnicu Prezv. Srcu Isusovu. Kada sam svršila, isti dan dobio je mjesto i posla.

— Lijeva ruka radnika. Čovek Forpe (Sjeverna Amerika) Radim u kamenolomu, ovdje u Americi, da nešto zaslužim za svoju obitelj i za svoje stare dane. Kada al' na jednom teška me nesreća zadecila: nalijedim se tako na lijerov ruci, da sam mislio, e ne ću nikada više biti za rad. Velika je to žalost bila za me. Sta, kada bih ostao sakt? kad ne bih više ništa mogao zaslužiti? a još ovdje u dalekoj Americi? Liječnici nijesu mi nikta pomoći mogli. Već je treći mjesec ja troši pa troši, što sam mukom zaslužio, ali mi ne ide ništa bolje. Komu ću sada? Čitajući u Glasniku Srcu Isusova mnoge zahvalnice, pokleknem i zavjerim se deset dana moliti liitanije o Prezv. Srcu Isusovu. I nuto čuda Božjega! prije nego sam devetnicu svršio, mogao sam rukom gibati, a sada, hvala Prezv. Srcu! obavljam radnju, koju sam i prvo nego sam se ruku pobio.

— Desna ruka. Privlako (Slavon). Jedan prat na desnoj ruci tako me stao boljeti, da sam od boli zdvojala. Zavijali su mi i liježili, ali nikakove pomoći. Što smo više nastojali, sve je išlo na gore. Prat je bio užasna pogleda. Mislihi smo već, da ću desnom rukom biti nesposobna za rad. U toj teškoj nevotji stječem se devetnicom Prezv.

Sreću Isusovu. I gle! nakon svršene devetnice olakša mi bol, da sam mogla snasti, i pomalo prst zacjeljivao, i sada je dobro. Hvala Presv. Srcu, kojemu neka uvijek služi moja iscjeljena ruka!

— Našao posla u Americi. Pittsburg (Sjov. Amerika). Tjerao sam obrt u jednom hrvatskom gradu, ali mi je promet bio jako slab. Ja u krizi za svoju obitelj mislim, šta bih učinio. Utekoh se Bož. Srcu i krenuh u Ameriku. Pomolim se istomu Presv. Srcu za sretan put preko kopna i mora, i da tamo nađem posla i zaslužbe. I evo, sretno dođoh u Pittsburg i dobih namah posla!

— Učiteljska služba. Hercegovina. Nakon svršenoga maturskog ispita bila sam u krizi, hoću li odmah dobiti učiteljsku službu. Obratih se devetnicom Presv. Srcu i lih uslika.

— Izdila radnju. Vukovar (Slavon.). Već od duže vremena mislila sam na jednu radnju, da ja izdihim i da si njome svagdanji kruh zaslužim. Ali na žalost, nitko me nije htio učiti. Toga radi utekisa sam se Presv. Srcu Isusovu devetnicom. I gle! već prvi dan pokazao mi se tračak nade, i ja sretno izdila.

Hvala i slava Presv. Srcu Isusovu toliko puta, koliko ima na nebu zvijezda, u mora pijeska, u šumi lića, a na livadi travke!

— *** —

Zahvalnica sv. Angjelu Čuvaru.



Moj otac i supruga moja dovezli nekoga dana u mjesecu studenom (novembra) g. 1896. voz drva s granjem iz Šume. Kud nas je vodio u Lanišću (u Istri) zavađa, da se konji pred kućom ispregnu, pa da se čitav voz s jedne strane dignu i sa svim drvima prevrnu. Tako si u čas, dva, golov, dok bi drugačije trebao svu silu vremena, da komad po komad iz kola izvadiš. A tako je spomesutoga dana i moj otac voz s drvima prevrnuo, pa sada se šedite i kamenite! U onaj čas, kada su voz s drvima prevrnuili, dođe naša mala slabašna Marija, kojoj bilo tekao 3 godine i 4 mjeseca, baš na ono mjesto, kamo se voz sad na, svaliti imao. Dijete bilo pod drvima, i nitko nije znao, što se dogodilo. Sve mirno — ona ni da bi piznula ispod drva. Na jednoć suze ženi mojoj glavom misao: »Ja, kamo je mala Marija?« Potraži je nakošto, ali djeteta nema. Još malo prije bilo kod njezina krila. Zнала je majka, da dijete nije moglo otići daleko. Za to pomisli: »Da nije za Boga oodje pod vozom?« Pa stane vikati u sav glas, da se dijete nalazi pod kolima i drvima. Na onaj strašan vapaj sleti se više ne 50 seljana, ludući da je Lanišće selo na skupu. I tako dignu drva i voz sa djeteta, a da nam dijete nije bilo ni malo ozlijeđeno. Ni zaplakalo nije. Hvala i dika sv. Angjelu čuvaru. Doista mu se ne možemo zaludu svaki dan sva obitelj, u jutro i na večer.

— *** —

Svaštice.

— Rim. (Uz našu sliku.) Naša slika prikazuje krasan vidik na Rim s visokoga kubeta crkve sv. Petra.

— Deset godina preko oceana. *Allegkny* (Sjeverna Amerika). Deset je godina, kako sam ostavio bijedni zavičaj svoj. Koliko sam vidio zla na svijetu! Opaki ljudi obilaze svijetom, te mnogoga i mnogoga zaveđu u tminu. Mnogi se bi tako duboko pio, da ga drugi ne sahalne zlim naukom i primjerom! Nu Presv. Srce nije mene zapustilo i nije dalo, da i ja onako propalnom u tugjem svijetu. U mojim teškim putevima bila mi je najslagla utjeha, zaiivši Presv. Srce Isusovo. Kako sam se uzradio, kada mi je nečavnu dopao ruku njegov mili Glasnik! Namah sam se pretplatio, te ga s veseljem čitam. Ja zahvalnost prema Presv. Srcu, koje me je čavalo, odludih na svoj trošak pretplatiti na njegov Glasnik 20 ljudi u svojem rodom mjestu u Hrvatskoj, i to namah na dvije godine. Posljedica za njih mogla bi biti moja sestra, još djevojka na selu. Ona će ih razdijeliti među stromušnije, osobito takova, koji radije čitaju. Daj Bože, urodilo te kojim srećom ljubavi k Presv. Srcu! Osim toga šaljem 5 K. za crkvu Srca Isusova u Zagrebu i 5 K. za dogradnju crkve Bl. Dj. Marije na Trsatu. Ljubav Presv. Srca Isusova ponukala me, da činim ovo premaleno djelo njemu na čast!

— Majka crnačkoga misnika. Jelaz crnački dječak ntio da pogje u Rim, da izuči škole, te postane misnikom. Nomaškova, njegova majka, nije o tom htjela ni da čuje. Jednoga dana prisustvoje Nomaškova obuci za katekumene. Podije obuke sva gnutu dotrči k vjervjerniku, uhvati ga za ruku, te čz mu oratio: »Oče! To je nauka bila nauka za me, koja mi je duboko zastidjela. Abraham htio Boga za Isusav da zakolje jedinca svoga Isaka, a ja nijesam htjela niti da pustim od sebe sina, da postane misnikom. Oh sada se radujem, da mogu dragomu Boga pokloniti svojega sina i rado mu prikazujem žrtvu mnogogodišnjega rastanka! Imam samo ovu jedinu želju, da ga jednom vidim kao misnika, i da me on blagoslovi prije nego li umrem!« Njezin je sin sada već treću godinu u Rimu.

— Kletva zabranjena u Zagrebu i po gradskom redarstvu. U zagrebačkom »Redarstvenom Dnevniku« čitamo ovu odredbu: »Iz obestalih prijava od strane općinstva i redarstvenih organa opazio se, da je izučavanje kletva i bogomerskih psovaka moglo ovdješnjim počinством preotelo u velike mah, što vala, da je taj odarni običaj zarazio i djecu. U interesu javnog morala upozoraje gradsko poglavarstvo roditelje, a tako i gospodare, majstore, pod čijim se nadzorom nalaze naučnici i t. d., da svojski uznaštoje poukom i inim shodnom načinom, da se taj ružni običaj iskorigen. S druge strane upozoraje se, da je izučavanje kletva i hujecije Boga zabranjeno i kažnjivo, i da će gradsko poglavarstvo svakog prekršitelja po naredbi kr. zemaljske vlade odijela za unutarnje poslove od 23. listopada 1880. broj 4219, kazniti globom od 300 kruna, odnosno zatvorom do 14 dana.« Vrlo zgodno! Ugledala se i drugi poglavarstva u ovaj primjer naše prijestolnice!



Hrvatska omladina pod zastavom Sreca Isusova.

Kad mi sree igra . . .

Kad mi sree igra,	Kada tuga mi se
Kad mi duša gori:	Oko srca svine:
Radosna tad pjesma	Tebi se i onda
Tebi slavu zbori . . .	Moja pjesma vine . . .

Za te, Božje Sree,
 Bol i radost svaka
 Jednako mi draga,
 Jednako mi laka!

—r—n.

Nagjeno blago.

Prije jedno 12 godina, tako pripovijeda engleski Glasnik Presv. Sreca Isusova, živjela u nekoj uskoj ulici grada B siromašna, no poštena obitelj s mnogo djece. Jedna djevojčica od 6, 7 godina sakupljala svakojsake nakite, što bi ih našla pobacane po ulicama. Kako su je svi u kući voljeli, dopustili su joj, neka s tim svojim „umjetničkim rijetkostima“ (kako ona u šali nazivala svoje skupljeno blago) radi, što hoće, a ona ih ili po stolu redala ili na zid vješala. Vraćajući se jednom iz škole, nagje sličicu Presv. Sreca Isusova i misleći, da je našla kakovo osobito blago, digne je sa zemlje i poleti kući k majci veleći joj,

da je donijela jako krasnu sliku. Odmah je objesi na zid. Svi se divili toj slici, no nitko nije znao, šta predstavlja.

Tjedan dana za tim pokuca neko na kućna vrata, pa odmah i unigje. Bio to katolički svećenik. Majka, koja bila sama kod kuće, iznenadi se, ali ga ipak uljudno primi.

— Dopustite, da unigjem. Molim Vas, stanuje li ovdje gospođa C . . . ?

— Ne, gospodine, nema je ovdje.

Na to će svećenik:

— Oprostite, što Vas zadržajem; ali morete li mi barem reći, u kojoj kući stanuje? Znam, da je u ovoj ulici.

— Na žalost ne mogu Vam kazati, ja ne znam za tu gospođu.

— Što? Ne znate? Vi ste katolikinja, pa ne poznajete ove gospođe, koja je svakom poznata?

— Ja nijesam katolikinja — krikne žena razjarivši se i porvenjevši od gneva. Svećenik nije joj mogao vjerovati.

— Ako nijeste katolikinja, što to onda znači? — rekne žena, pokazujući na sliku Presv. Sreća Isusova.

— To je našla moja mala kćerka na ulici. Ona uvijek nešto donese kući, a mi joj ne branimo. Nitko od nas nije znao, kakova je ta slika. No mislili smo, da ne će biti ništa zla.

Svećenika se kosnuše te riječi. Nešto mu kazivalo, da žena istinu govori, pa je onda zapita:

— Kad nijeste katolikinja, pa što ste?

— Mi nijesmo ništa, — odgovori žena. — Mi ne idemo ni u jednu crkvu. Nitko ne dolazi k nama, da nas posjeti i da nam što god o Bogu kaže. A ipak smo poštteni ljudi — pridoda s nekim ponosom, baciv nepouzdan pogled na svećenika. To je bio ozbiljan čas za svećenika, nije smio pustiti, da mu izmakne.

— Je li Vaša mala unutra? Rađo bih je vidio, upita ženu.

— „Neli je“ sada baš nema kod kuće, ali uskoro će se vratiti, ako Vam nije teško malo počekati.

Svećenik pričekao. Međutim je govorio o svakojakim ugodnim i zanimivim stvarima tako lijepo i usrdno, da je vrijeme prošlo brzo, te ni sam nijesi znao kako.

Kad je mala Nelija došla kući, pozove je svećenik k sobi i zamoli, neka mu pripovijeda o onoj slici, što je ima na zidu. Dijete sve iskreno ispričevjeđa. Tada stane svećenik govoriti djetetu o Presv. Sreću Isusovu, a ono pažljivo

služalo i veoma se divilo, kad on pričao o vanrednoj ljubavi ovoga Srca spram nas i o blagodatima, što ih obećalo svima, koji god ga štiju.

I majka je slušala, i kad se svećenik praštao, toplo mu zahvalila za posjet.

— Smijem li Vas još koji put pohoditi? upitao će svećenik.

— Samo izvolite, gospodine, drago će mi biti, a uvjereni sam, da će se i moj muž tomu jako radovati. Ta za nas nitko inače ne mari niti nam itko delazi.

Ne treba nam dalje mnogo pripovijedati. Svećenik ih često pohagjao, a plod bio taj, da se pokrstila ne samo mala Nelija, nego čitava obitelj i prišla u krilo jedine prave Crkve. Zar nije dakle toj obitelji slika Srca Isusova doista bila neprocjenivim blagom? Prezv. Srce blagoslovilo je obitelj, koja nije ni znala, šta je slika njegova, niti je nije štovala. Kad i kamo će dakle više ispuniti obećanje svoje: *»Ja ću obilno blagosloviti svako mjesto, gdje se izloži i štije slika mojega Srca.«*

Dva mlada prijatelja.

Velečasni gospodine, kome se imamo moliti, da nam prijateljstvo, što ga netom sklopismo, trajno bude?

Tako zapitaše dva mlada Hrvata, četveroškolec na gimnaziji, poznatoga si svećenika. Bilo je to baš u subotu iza blagdana Srca Isusova.

— Znate li vi — zapita ih svećenik — da je ljubav najčvršći i jedini vez krjeposnoga prijateljstva? Jeste li vi se jučer, na blagdan Srca Isusova, pričestili?

— Jučer smo se ispovjedili, a danas smo se pričestili.

— A znate li vi za izvor prave ljubavi i prijateljstva?

Na to pokazao svoj zlatorezan molitvenik: *»Srce Isusovo — spasenje naše.«*

— E, sad sam stalan, — odvratio svećenik — da će vaše prijateljstvo biti trajno i korisno. Nego, ako hoćete, da ga još većma učvrstite, a vi započnite sutra šest-nedjeljnu pobožnost sv. Alojzija, zaštitnika kršćanske mladeži!

Dva mlada prijatelja s velikom radošću primise ovaj prijedlog i odmah sutra dan započeh.

— A imate li vi iše hrvatskoga uzer-mladića, Petra Barbarića?

— Imamo, ali ga još nijesmo pročitali.

— Pročitajte ga! Nabavite si i žiće sv. Ivana Berhmansa i sv. Stanislava Kostke! Izmolite svake subote krunicu Majke Božje!

Sve to radosno obećaše, dadoše si blagosloviti krunice i veselo otidoše. Daj Bože, mnogo takovih mladih prijatelja hrvatskome narodu!

(K.)

Svaštica.

— Leon XIII. i sluškinja. Jedan bavarSKI o. kapucin pripovijeda: Nazad malo vremena dobih list, da ga ljepšega nijesam nikada dobio. Od koga? Od jedne priproste seljačke sluškinje. Ona listu priložila »blanku« u vrijednosti od 100 maraka (naših 112 K.). »To je«, vidi ona, »moja čitava zasluga od prošle godine. Dajem ju pola za siromašnu djecu, pola kao Petrov novčić za sv. Oca u Rimu. Nadam se, da su ti novci od Boga nanbilo blagoslovljeni, jer su oročeni mnogom kapljicom znoja mog«. — »Nije mene stid«, nastavlja vjeleč. o. kapucin. »te priznam, da mi se je ukrula suza iz očiju.« Taj list — rekao — »mora da čita sam sv. Otac!« S mjesta pošaljem list s novcima u Rim, poznatome si prijatelju na papinu dvoru. Iza nekoliko tjedana dobijem iz Rima svesčit. Sta će to biti? Otvorim znatiželjno, a unutra jedno pero s drhtanom iz slonove kosti. U priloženom listu pako čitam ovo: »Sv. je Otac bio vrlo ganut, kada su mu čitali list one sluškinje. Namah se latil pera, kojim je u zadnje vrijeme pisao, te ga predade tajniku uz naalog, da ga s njegovim blagoslovom pošalje onoj vrloj sluškinji kao uspomeni na sv. Oca. Za ovaj će dar na stotine hiljada katolika zavrijeti čest toj sluškinji.

— Omladinska zastava Sreća Isusova i Leon XIII. Dne 28. travnja o. g. došlo pred Leona XIII. odastanstvo jednoga omladinskoga radničkog društva iz Tirolske. Stajali svi blaženi pred pupom sa svojom krasnom zastavom, koja na jednoj strani pokazuje Isusa dječaka, a na drugoj tirolskog orla sa Srećom Isusovom u sredini. Leon XIII., promotrivši zastavu, pođiže svoju staračku drhtavu ruku, te blagoslovi zastavu. Za tim posegne za kitičama zastave, povuče ju k sebi, te polubi. O, kada će se naša radnička omladina okupiti oko zastave Sreća Isusova, te s njom stupiti pred svijetlo lice namjesnika Kristova?



GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA



Broj 10. Listopad 1903. God. XII.

Izlazi mjesečno jedanput. Stoji na godinu 48 fil. u kuću dostavljen
ili s poštom 72 fil. za inozemstvo i K. 20 fil.

Namjena molitava i dobrih djela za listopad.

(Blagoslovena od † sv. Oca pape Leona XIII.)



Apoštolsko djelovanje za omladinu.

Istom je blago proljetno sunce rastopilo snijeg sa gore i doline, a već se lađa radini seljak svoga orugja, da obradi zemlju, da u njezinu utrobu baci sjeme, koje će mu roditi trostrukim plodom. Ali to mu još nije dosta. On će svaki dan izlaziti, da vidi, kako mu usjevi uspijevaju; ne treba li možda njivu natopiti ili drađ pljeti. Ako je nastala suša, on će avesti vodu, ili ako je ima previše, načinit će jarke, da može otjecati. Svaka bura i svaka nepogoda napunja ga brigom, jer se boji, da mu ne uništi ljetine.

Ovaj svijet, dragi čitatelju, jest velika njiva. Prije dolaska Isusova bila je ta njiva pokrivena snijegom bezvjerstva, neprijateljstva, mržnje, nemilosrgja i svakojake druge pokvarenosti. Na njoj je rastao samo drađ i kukolj. Isus Krist htjede očistiti tu njivu, da rodi dobrim plodom, plodom Božanskim, da se na ovoj zemlji ragjaju djeca Božja.

Cijeli život Isusov bio je poput blagog sunca, koje htjelo rastopiti snijeg i ogrijati jedno čovječanstvo. Najveći vrhunac postiglo je to sunce na Kalvariji, kad je Isus na križu visio. Onaj led i snijeg bezvjerstva i drugih opadina počeo se taliti, a iz Sreća Isusova potekloše dvije struje, koje natopiše cijelu zemlju i oplodiše ju. I od tog vremena promijenilo se lice zemlje.

Ne vanredno ljubio je Isus mladež. Nju je on pritisnuo na svoje Božansko Sreće, da tu kao u najstalnijem zakloništu počiva. I svojoj zaručnici sv. Crkvi stavio je osobito na srce mladež, da se za nju što više brine, da je vodi k njegovom Božanskom Sreću, da je čuva i brani od neprijatelja da ne bi možda za uvijek propala. TA, u omladini i jest baš sva nada za budućnost. Stara je poslovice: Na mlagijama svijet ostaje. Ako je omladina dobra, bit će i budućnost dobra. Iz omladine izaći će poslije muševi, koji će služiti svomu zemaljskomu vladaru. Iz nje će izaći ljudsko društvo, o kojem ovisi boljak i dobrobit cijeloga svijeta. Iz omladine prima sveta majka Crkva svoje članove, u kojima se uvijek i uvijek pomagaju. Iz omladine napokon dobivaju se nebeski građani, koji će za uvijek biti ures i kruna cijelog stvorenja. Dakle iz omladine izlaze članovi ljudskoga društva, članovi Crkve i članovi kraljevstva nebeskoga. Zato se Isus Krist, taj najveći prijatelj naroda, i sv. majka Crkva toliko brinu za omladinu. Čim se dijete rodi, već ga primaju pod svoje okrilje i bdiu nad njim. A kad je malco poodraslo, jače ga i krijepe, poučavaju ga i kazuju mu, kako će postati sretan čovjek. Svaku buru, koja se nad njim uzvittala, gledaju da uklone. Oni mu kazuju jedini pravi put, koji vodi k sreći. — Ali ova briga Isusova i sv. majke Crkve oko omladine, koliko se puta osujeti! Uzalud sva nastojanja Isusova i njegove zaručnice, ako se roditelji i odgojitelji takogjer ne brinu, da omladina bude dobra i čestita. Ovaj voliki trostruki cilj, za koji je omladina odregjena, morao bi biti svim roditeljima i odgojiteljima duboko u srce zapisan. Nad svim kućnim i školskim vratima moralo bi biti napisano: „Ovdje se odgajaju članovi za ljudsko društvo, za svetu Crkvu i za kraljevstvo nebesko.“ I tko bi drugačije mislio i radio, toga bi se moralo držati najvećim neprijateljem mladeži.

Koliko truda uložiš ti, dragi čitatelju, da ti usjevi dobro uspiju, da plod zemlje dobro napreduje! A zar

se ne ćeš kuđ i kamo više ili barem isto toliko truditi, da plod sreća tvoga lijepo u strahu Božjem i u svakoj krjeposti napreduje? Tvoja djeca stajala su Isusa neizmjereno mnogo, a on ih i sad baš Božanskom ljubavlju ljubi i želi, da ih privine na svoje Božansko Sreće, te ih usreći. A ti ćeš zar tako okrutan biti, pa ćeš svoju djecu ili svoje gojence odstraniti od Sreće Isusova i strmoglaviti ih svojom vlastitom rukom u ponor bijede i nevolje? Ti se vgradž, kad na to i pomisliš. Ali ti to možda ipak činiš. Ili zar privagjaš svoju djecu ili svoje gojence k Sreći Isusovu, kad pred njom govoriš kojekakove besposlice, o kojima dijete ni pojma ne bi smjelo imati, kad pred njom psuješ, kad ih puštaš ili možda sam vodiš u zla društva, kad im daješ zao primjer? Ne, dragi čitatelju, tako ne privagjaš svoje djece k Sreći Isusovu, tako ih odstranjuješ od njega i bacaš ih u očevidnu propast.

Djeca, to su oni mladi usjevi, koje je Božja ruka usijala na njivi ovoga svijeta; a te mlade usjeve povjerio je Bog roditeljima i odgojiteljima, da paze na njih, da im nikakva bura ne naudi. Za cijelo ne bi se toliko tužili na mladež, da se malco više na nju pazi, da se ona privagja k njezinom najvećemu prijatelju, k Sreći Isusovu, koje svima roditeljima i odgojiteljima dovikuje: „*Posatite malene k meni!*“

(R)



Spomenik Kraljice sv. Krunice u Prijedoru.

Godine 1894. udario se temelj župnoj crkvi sv. Josipa u Prijedoru (Bosna). Ali je crkva s početka bila prazna kô špilja u gori. Nu ne boj se! bit će tuj s vremenom svega i svašta lijepa! U mladaj katoličkoj općini sve se to više budio vjerski duh i revnost. Osobito se često ozvanjala crkva molitvom sv. krunice. Često si mogao čuti, gdje pobožni kršćani mole krunicu po danu i po noći, u kućama, na poljima, na livadi i na putu. Porodila se napokon želja, da se Kraljici sv. krunice podigne u crkvi dostojan oltar i uvede njezina bratovština. Ali odakle novci za oltar? Istom se velikom mukom, mnogim žrtvama, teškim borbama i silnim poteškoćama sagradila crkva. Svi su milodari bili iscrpeni, crkvena blagajna

prazna do dna. O slavijena, predobrostriva providnosti Božja i čudotvorna pomoći blažene i milostive Kraljice sv. Krunice! Došlo nam je pomoći tako obilne, te smo Kraljici našoj mogli podići apravo sjajan spomenik.

Jedan mladi slovenski umjetnik isklesao je iz kamena divne kipove, po primjeru čudotvorne slike u Pompeju,* a lijepo ih i bojadisao. Gledaš li kipove, mislio bi: živi su. Bl. Djevica Marija, kao Kraljica sv. Krunice, sjedi na krasnom prijestolju, a pred njom kleči sv. Dominik i sv. Katarina Sijenska. Kada su g. 1899. kipovi iz Kranjske došli na Prijedorski kolodvor, išli smo po njih s trojima krasno ovjenčanim kolima. Na prva, najljepše urešena kola metnismo kip Kraljice sv. Krunice, na druga dvojka kola kipove sv. Dominika i sv. Katarine. Sav katolički puk, u svečanom odijelu, moleći i pjevajući pratio kipove od kolodvora do crkve i u samu crkvu. Sve je bilo oduševljeno i ganuto. Inovjerci zapaojeni od čuda, motrili su krasne kipove, kakovih nijesu nikada vidjeli. Nekoji priprostiji muhamedovci upitali će: „Kakovi su to i koji krasni, kičeni svatovi, što ih katolici prate u crkvu na vjenčanje?“ I čekali su na ulici, kada će iza vjenčanja izaći iz crkve, da ih opet gledaju. Ali puk ide iza dovršene pobožnosti iz crkve, a kičeni svatovi ne dogju. Muhamedovci čekaj te čekaj: ali svatova nema te nema van na vidjelo. „Kako to, da su oni ostali u crkvi?“ pitaju muhamedovci nestrpljivo. Nu onda će im katolici razjasniti stvar. „Hm, hm“, rekoše muhamedovci, „mi smo mislili, da su to živi krasni ljudi, pa kad tamo, to su samo slike „Siti Marjam“ („moja Gospa Marija“) i njezinih sluga i sluškinja.“

Bogu hvala! imamo sada krasan oltar Kraljice sv. Krunice. Nu još se hoće kanoničko uvedena bratovština njezina. O tuge, mukâ, borbâ i trudnoga poslovanja! Bilo je trista poteškoća po srijedi! Ali i tu se pokazala čudovita pomoć Bl. Gospe „od Pobjede“. Želja nam se ispuni. Dogje vlâ. o. fra Angjeo Miškov, dominikanac, te u blagdan svih Svetih, g. 1900., kanonički ustanovi crkvenu bratovštinu sv. Krunice, možda prvu u svoj Bosni. Već prvi se dan upisalo mnogo vjernika. Od onda se sve većma proširuje ružarijska pobožnost. Ne da se izreći, koliko se

* Sr. Glasnik 1899. str. 146, 150.

tim unapredilo kršćansko življenje u našoj župi. Ali i iz udaljenih krajeva mnogi pristupaju našoj bratovštini.



Oltar Kraljice sv. Krunice u Prijedoru.

Svake prve nedjelje u mjesecu drži se zbor i proštenje bratovštine s ružarijskom procesijom, u kojoj se nosi krasno

urešena i ovješnana slika Bl. Gospe. Osobito je veliko slavlje u ružarijsku nedjelju, mjeseca listopada. I na Tijelovo nosi se u procesiji krasno ovješnana slika i zastava sv. ružarijske bratovštine, za kojom se redaju braća i sestre ove bogoljubne zadruge, javno i glasno govoreći i pjevajući sv. ružarijsku molitvu, a po svakoj desetici krunice zapjevaju: „Svet, svet, svet, svet i presvet Isukrst, Bog i čovjek, u oltarskom otajstvu!“ Tako obilaze ulicama većinom inovjerskoga grada, javno ispovijedajući sv. katoličku vjeru. Tu muhamedovci i hrišćani, koji mnogobrojno uz ulice i trgove stoje i gledaju, ne jedan put, nego deset puta čuju: „Isus, kojega si Djevica od Duha Svetoga začela“, „Isus, koji je za nas na križ propet“, „Isus, koji je slavno od mrtvih uskrsnuo“ itd. Oh! čovjek bi proplakao od radosti, pomislivši na tužnu prošlost kršćanstva u Bosni, a na sadašnje sve to veće slavlje.*

O kamo sreće, kada bi se svagdje po Bosni uvela i dobro uređila bratovština Presv. Sreća Isusova, bratovština sv. Ružarja i treći Red sv. Franje! Kako bi se onda bujno razvio pravi kršćanski život! Kako bi kršćanska krjepost procvatila, dobra se djela množila, te mnogo se zla pobijedilo! U to ime pomози nam i isprosi nam od Boga milosti, o pobjedonosna Kraljice sv. Krunice!

(A. M. P. trećoredac.)



Nedokučivi su putovi Božji.

(Priповijeda jedna hrvatska učiteljica.)

I. „A što bi ti?“

Bilo to godine 1899. uoči treće nedjelje po Uskrsu, Draštvo Maloga Isusa slavit će sutra svoju svetkovinu. Valja sabrati članarinu, od svakoga djeteta po 48 fillra. Da učenice što više potaknem, pripovijedih im o nevolji one jadne poganske djece, koju nečovječji roditelji zabaciše, te izložiše gladu, sužeradi i svakoj nepogodi. Skliznula učenicama po koja suzica niz lice. Sa svih strana škole nosio se novac, pa i više, nego se zahtijeva za članarinu.

* O spomeniku Sreća Isusova u Prijedoru vidi str. 147.

Megju mojim učenicama bile i dvije židovkinje. I one su slušale. Čule su to one i lani, ali me je jedna od njih gledala ravnodušno, a druga regbi nekim prezirom. Bila to djevojka šutljiva, blada spram saučenica kršćanka, te ih samo preko oka gledala. Često bi naprčila usne, te im se rugala. Na svakoj bi nešto prijekorno našla. Jedino voljela jednu bolesnu, možda iz neke plemenite sačuti. U školi znala je nerijetko biti prkosna. Kada nije znala po volji odgovarati, onda dušu u se, pa ni riječi više da od nje dobiješ. Meni toga nije činila: malo se bojala.

Kada sam ja pripovijedala štogod o našoj sv. vjeri, činilo se, da joj je mrsko. Ali je ipak šutjela i preda se gledala, jer bi inače druge na nju graknalo.

Taj put, za čudo, slušala je pozorno. Nije niti opazila, da je ja katkada pogledavam. Danas ona sjedi mirno, lica prijazna, sluša, vidim — ganuta je. Bilo mi drago, već radi drugih.

Druge idu kući, a ona zaostaje. Obazire se, gleda li ju tko; nemirno se vrti sad na ovoj, sad na onoj peti, sve neodlučna i regbi stidljiva, dok je nema evo napokon do mene. Čas me pogleda nekako zbunjena, čas obrli oči, ne ni riječi preko bijelih zubi. Vidim, ona bi i ne bi nešto rekla, pa ju prijazno upitam:

— A što bi ti?

Onda se sasvijem blizu prikuči k meni, te tiho šapne, da ju ne bi tko čuo:

— Bih li i ja smjela štogod dati za pogansku djecu? Hoćete li primiti? Nemojte me upisati u članove, jer ja nijesam katolikinja. Samo bih ja onako dala 48 šilira, da bude svota to veća, te ih se što više pokrsti. Žao mi je te djece!

— Kako ne bi smjela dati? Zašto da ne primim?

Stanem, ona brže izruči novce, što ih je već prije izbrojila bila i u ruci čuvala, a ja ću joj na to:

— Čujder, možda će dragi Bog jednom i tebi dati milost sv. krsta, baš radi ovoga milosrgja, jer će milosrdni milosrgje steti.

Ona ode, a da nije ni pojmila, što sam ja rekla. Doskora i školska godina minu, ona ode kući i ne vrati se više. Megjutim prošla godina i pō. Ja sam već zaboravila bila na onih 48 šilira. Nu dragi Bog, je li zar i on zaboravio? — — —

2. Ruka Božja.

Otac te djevojke, Židov, bio čovjek bogat, ugledan, sretan u svojoj obitelji i pošten. U kući svega, djeca valjana. Ali kole sreće okrenu se, a njegovim kretom cijela kuća i ukućani. Dogodi se nesreća, propade sve, dapače gospodaricu potvoriše sa zla čina, i ona morade pod istragu, gdje je imala čamiti i kukati šest nedjelja dana. Bilo to prve godine, kad je moja učenica ostala kod kuće. — Tješili ih — ali uzalud. Sve prazno i pusto, gdje ne tješi čovjeka Bog i vjera. U kući Židova iza nesreće sve tužno i žalosno, sve poraženo i zdvojno.

No putovi su Božji nedokučivi. Zna on izvesti, što i kako hoće; zna i nesreću okrenuti na dobro.

Pa tako je bilo i ovdje.

Sjeti se otac Židov zavoda, gdje su mu kćeri učile, ili bolje reći: dragi ga Bog nadabnu, te on piše nadstojnici gojilišta ovako:

„Budući se moja žena i djeca ugodno sjećaju svega, što nam iskazaste, ovo me i danas, da Vam se izjadam. Zadesila me nesreća. Sve mi propalo. Nego to još nije najgore. Žena mi pod istragom, a kako da ju utješim? — Ne znam! — Moja mi vjera ne podaje utjehe. Zato Vas molim, da biste ju Vi utješili onako, kako to Vaša vjera znađe i može“.

Na taj list pisa nadstojnica njegovoj ženi:

„Draga Gospojo!

„Istina, teška je kušnja, koju je Svevišnji na Vas poslao, ali dajte se utješiti! — Znadete već iz staroga zavjeta, koliko je trpio pobožni Job, David i mnogi drugi sveci ljudi staroga zavjeta. A budući znam, da Vi poštujete i našu vjeru, za to bih Vam rado spomenula i našega Spasitelja Isusa Krista, što je on sve trpio. Bio je prezren, u tamnici, zadoji od ljudi, umro sramotnom smrću. A zar je on bio kriv? — Nipošto!“

List je svršila riječima:

„Vaša puna sućuti

prijateljica.“

U brzo iza toga dobi nadstojnica list, u kojem sam Židov veli:

„Dakle u toj bijedi, sramoti, rugla: Vi još govorite i nazivljete se prijateljicom! Moji suvjernici ne će da

„znadu za nas; nijedan ne će, da nas pomogne. A Vi nam
„tako govorite, tako nas tješite! Vjera, koja uči takovu



Društvo djevojaka u Tračniku.

„ljubav bližnjega; vjera, koja uči, da moraš imati srca i
„s nesretnikom: takova vjera mora da je prava.“

3 Židov puti djecu k pravoj vjeri.

Za tjedan, dva li, šutjeli. Židov se zamislio dublje. Milost ga taknu, a on se odazva i pisa opet nadstojnici:

„Uvijek sam živio u dvojbi glede svoje vjere. Jednu vjeru čovjek mora da imade: jer što je čovjek bez vjere? — Do svoje vjere nijesam nikada puno držao; a sada sam i došao do stalnoga uvjerenja, da nije moja, nego da je katolička vjera prava. Za nas dvoje starih, to jest za moju ženu i za mene, već je prekasno, da primimo tu veliku milost, te postanemo kršćani. Nu zato bih ovo ve-
liko dobro rad priskrbiti barem djeci svojoj. Poslat ću ih, sve tri kćeri, k Vama, neka se tamo poduče i pokrste.“

Djevojčice nijesu tada bile kod oca, nego u drugom mjestu kod rodbine. Otac im dakle piše, neka stupe u naše gojište u Zagrebu. Nije im pisao, zašto ih šalje, nego samo da će tamo učiti i ostati, dok se kod kuće sve uredi. Znao je otac dobro, da mu ni djeca ne drže baš puno, kao ni on, do židovske vjere. Iza 14 dana došao i otac u zavod, te poveo djecu na šetnju. Na jedan put iznebuha upita najstariju:

— Znaš li, čemu ste amo došli?

— E pa da učimo, to se zna. Ti si tako rekao, oče.

— Kako vam se svigja katolička vjera? Bi li vam teško bilo, da promijenite svoju vjeru?

Najstarija bila iznenagjena tim pitanjem. Nije znala od zabune, šta da odvrati. Pa ju ni otac nije dalje pitao. Samo je na polasku djeci preporučio, neka se mole, da se njegova želja ispuni, a on da će se iza 14 dana povratiti, te im više o tom kazati. Najstarijoj je odmah sjevnulo u glavi, što bi to moglo biti, da će se naime možda krstiti.

— A što si molila? — upitah kasnije svoju učenicu.

— Ono, što sam u zavodu učila: Oče naš, Zdravo Marijo i Vjerovanje.

Prošlo 14 dana. Eto oca opet, kako je obećao, i reče bez oklijevanja:

— Djeco, moja je želja, da se krstite barem vi, kad majka i ja ne možemo. Ona ima nepriliku od svojih roditelja, a za me je prekasno.

A okrenuvši se prema mojoj učenici reče:

— Tebi je preko 15 godina: pomoz i sestrama kod priprave.

Djeci nije teško bilo poslušati oca. Najmlagjoj bilo tek 10 godina, drugoj 14: one i onako nijesu gotovo ništa znale ni za koju vjeru. A najstarija? — Iz njezinog vladanja, kako smo prije vidjeli, zaključio bi čovjek, da je ona mrzila na katoličku vjeru. Ali je to bilo samo prividno. U dnu srca sudila je sasvim drugачije o katoličkoj vjeri, nego li je izvana pokazivala. Sama mi je kasnije priznala ovo:

„Još prve godine (1896.), kada sam došla u zavod, dogovarala sam se s jednom drugom židovkom, da mi nikako ne ćemo ostati židovke, nego kad odrastemo, da ćemo se pokrstiti. O svojoj vjeri nijesmo puno ni znale, a u katoličkoj crkvi veoma nam se svigjali sv. obredi, pak ona pobožnost, koja vlada za svetih čina, i tišina, kojom vjernici prisustvuju. Isporedila sam svoj židovski „templ“ (bogoslojbu), kako se u njem na sav glas govori o svagdanjim stvarima, kao o toaleti; a to, činilo mi se, ne dolikuje mjestu, gdje se Bog štuje i moli.“

Sada dakle — prije nego se je nadala — ispunit će joj se želja — postat će kršćankom. A dok druga djeca u sličnim prilikama obično naigju na najsilniji otpor sa strane roditelja: tu je evo sam otac, koji ih nuka, da se pokrste.

Šetne li djevojke!

Ona namah radosna pohri k meni.

— Znao li, pošto me otac amo poslao u zavod?

— Ne znam, dok mi ne kažeš.

— Poslao, da me poduče i priprave za sv. krst!

Meni u taj tren pane na pamet njenih 48 filira, i sjetim se riječi, što sam ih rekla onda.

(Štjedi).



Vjesnik.

— **Apoštolstvo molitve u dominikanskoj crkvi.**
Starigrad na Hvaru (Dalm.). Presv. Srce slavilo je ove godine u Starom gradu novo slavlje. Istina, u župnoj je crkvi bratovština njegova osnovana bila već g. 1872. od blage uspomene oca Ajale D. I. Ali kô da to Bož. Srcu nije bilo dosta. Htjelo si podići prijestolje milosrgja i u dominikanskoj crkvi. Tu, kao u svakoj dominikanskoj crkvi, opstoji bratovština presv. Ružarja. Nego nije li baš Leon XIII., taj veliki papa presv. Ružarja, uputio svijet k Presv. Srcu Isusovu?

„Po Mariji k Isusu — po Srcu Marijina k Srcu Isusovu“ — to je stari zakon Promisla Božjeg. Tako je evo bilo i kod nas. Na drugi dan uskrsa svečano se u dominikanskoj crkvi uvelo Apoštolostvo molitve. Uveo ga o. Gattin, a preuzeo upravu jedan viš. o. dominikanac. Sv. Vincencije Fererij, ova dika dominikanskoga reda, ustupio je na svojem oltaru odlično mjesto krasnoj slici Srca Isusova, koju je platila jedna članarica trećega reda sv. Dominika. A tek se je prošlo u gradu, da će se uvesti Apoštolostvo molitve, za malo se je dana upisalo 500 članova. Tri mjeseca zatim bilo ih je već do jedne tisuće.

— **Po Srcu Marijinu k Srcu Isusovu!** — *Novi u Kaštelima* (Dalm.) Dne 23. kolovoza blagoslovio se i svečanom procesijom uveo u stolnu crkvu krasan novi kip Srca Isusova. Nitko živ nije izostao, osim koga je prikovala u kući bolest ili koja zapreka. S mnogih kuća i mnogih brodova, usidrenih u luci, cijeli se dan ponosno vijale hrvatske trobojnice. Najljepše bila iskićena stolna crkva, kao zaručnica, koja iščekuje zaručnika. Kanonik župnik u prigodnom slovu istaknu, kako je za tu svečanost odabrao blagdan Srca Marijina, jer nas sv. Crkva napućuje, da po Srcu Marijinu pridemo k Srcu Isusovu. Tek što se je smračilo, pročelje je crkve zaplivalo u svjetlosti krasnih balona i uljenih kižaka, ukusno poredanih po bijelom kamenju pročelja i po slavlucima od svjetloga lovorova zelenila. Sada započe i glazbena zabava, oživljena raznobojnim bengaličkim vatrama i prskavicama, koje, poletjevši k nebu, rasprsnule se u sjajne zvjesdice. Zadnja umjetna vatra prikazivala je goruće Srcu Isusovo s križem. Čarobni te prizor sjećao na bajne priče iz tisuću i jedne noći. (Sr. „Hrvatsku Krunu“ br. 69.)

Zahvalnice.

 Zahvalnice, u kojima se dotičnik ne potpiše potpunim imenom i adresom, ne mogu se nikako usložiti. Uredn.

Srce Isusovo i obitelj.

14. Najbolji kućni liječnik.

„Srce Isusovo doista je naš najbolji kućni liječnik!“ Tako nam iz Zagreba piše jedna revna čitateljica Glasnika. To nam potvrđuju i ovi primjeri.

— **Ozlijeđeno oko.** *Faraf (Bosna).* Jednoga dana probudim supruga, da mi nešto nacijepa drva. On udari dva puta sjekotom, a treći put kad udari, odskoči drvo i udari ga u samo oko. Odmah je udarila krv iz oka, i za nekoliko časova nije vidio ništa na to oko. A ja tužna plačem skačući po dvorištu i ne znam, što da uradim. Najelaput paze mi na um Presv. Sreće Isusovo. Utečem se njemu i obećam devetnicu i glet za pet dana mom suprugu ozdravi oko, bez doktora i bez kakvih lijekova, a šesti dan otišao je raditi. Mi nijesmo imali Glasnika u kući ni devetnice. Olada smo odmah uzeli Glasnik i devetnicu.

— **Dvije bolne noge.** *Brod na Soti (Slavon).* Prije 4 godine obolje mi supruga na desnu nogu. Siromak sam, ali sam sve moguće upotrebio, da mi dražici pomognem. Pa ipak neza dva liječnika kroz devet nedjelja ostade mi kraj svega liječenja moja supruga broma, a onda je još tri mjeseca na štaki hodala. Laci je moja supruga podlegla sličnoj bolesti na drugoj, t. j. lijevoj nozi. Naravno da sam se uplašio, pošto sam otac od troje nejakih djece. U to mi neki posudi Glasnik Sreća Isusova. Namah u prvom broju, što sam ga čitao, naišgem na mnoge zahvalnice za postignute po devetnici milosti. Odmah predlohim mojoj supruzi, da držimo i mi takovu devetnicu. Ročeno, učinjeno. Baš na samo Sreće Isusovo započesmo, te nijesmo još ni polovice svršili, a već mojoj supruzi bilo kod i kamo bolje. Danas je zdrava, te samo kadikad osjeti, da ju je noga boljela. Ja pak o sada znam, gdje je izvor svih lijekova. Gdje je liječnik teško i sporo pomogao, tu je Sreće Isusovo brzo i potpuno ozdravilo!

— **Grčevi.** *Časle (Hrv.).* Moja supruga oboli opasno od unutarnjih grčeva. Od silnih boli nije imala mira ni ob dan ni ob noć. Kadikad izgubila je potpuno svijest. Pozovem g. župnika, da ju providi, pobojavši se, da nam se je dijeliti za uvijek. Megju to utekoh se sa kćerkom Presv. Sreće Isusova, da ju ozdravi, ako je to njegova sv. volja. I evo, ono nas je uslišalo, te je moja supruga do danas zdrava i vesela. Nazajmerna hvala, čast i slava Presv. Sreći Isusovu! (Umir. učitelj.)

— **Razbijeno koljeno.** *Sutivan na Braču (Dalm.).* Otac mi biješe pao i razbio koljeno na jednoj nozi. Pozväsamo liječnika, ali lijekovi ne pomoglo ništa. Komu onda da se obratimo? Nikomu drugomu, već Bož. Sreći Isusovu! Njemu na čast svi u obitelji izmolismo devetnicu. Netom ju započesmo, odmah rana krenu na bolje, i za malo dana moj otac sasvimem ozdravi.

— **Velike natekline.** *Dubrova (Hrv.).* Velike natekline na rukama i nogama prouzročile mi toliku bol, da se već mjesec dana ne mogoh ni maknuti bez tuđe pomoći. Bolest išla sve na gore, s toga se pripravih na smrt sv. sakramentima. Oh! kolika bol obuze mi srce, kad opazih, kako dječica suzne svoje očiće vraćaju na bčnu postelju, gdje im se majka gotovo već sa smrću bori. — Upravo tih dana dobih list od sestre, u kojem mi preporučuje devetnicu Sreće Isusova, kojoj da ću se i ona pridružiti. Namah počnem devetnice, i glet prije no što se svršila, meni olakša, a sada mogu već polako i hodati.

— **Zarazna dječja bolest.** *Vinkovci (Slavon.).* Dva moja sinčića razboljela mi se na zaraznoj dječjoj bolesti. Uza svu pažnju liječnika i nas roditelja, bolest je napredovala, i bilo je opasnosti velike. Ja i moja supruga u tim teškim časovima obratismo se devetnicom Presv. Sreće Isusovu, obrađivši javnu zahvalu, i da ćemo se pretpisliti

na njegov Glasnik. Presv. Srce uslišalo je našu molbu, a toga, neka bude na sve vijekove hvaljeno i čašćeno! (Učitelj.)

— Bolesna majka. Česka. Razboljela mi se je mati. Kako je u godinama već prilično poodmakla, a bolest joj se na pluća oborila, silno me je uzrujavala tek i pomisao, da bih mogao izgubiti svoju dobru majku. Nijesam zanemario pozvati i liječnika, nu kako stanje bolesti ostajalo stredij isto, obratio se Presv. Srcu Isusovu, preporučivši bolesnicu njegovoj pomoći. Dnevno sam izmolio u čast Presv. Srcu 3 »Očenaša« i 3 »Zdravomarije«. Molba mi je bila uslišana. S toga se javno zahvaljujem, preporučujući svakomu, neka se u svakoj plavotji pouzdano obrati Presv. Srcu Isusovu. (Sveučilišni gljak.)

— Bolesna kćerka. Brestova (Istra). Razboljela mi se mala moja kćerka. Nijesam znala, šta joj je. Mislila sam, da je obična prehlada. No drugi dan počeo dijete kašljati i teško dišati. Treći dan odvezem je k liječniku, koji upotrebi, što je moguće bilo, ali mi reče, da je već prekasno, te ima malo nade, da će do drugoga dana poživjeti. Ništa više ne odgovorim, nego: »Hvala Bogu dragomu: kako on naredi, onako neka bude!« Dođem kući. Mojoj kćerki tako poslije, da sam joj već svijeću užegla. Ali se opet malo povratila. Ja se preporežim Presv. Srcu, obećavši, da ću devetnicu moliti i jednu sv. mislu ploviti i javno se zahvaliti. I eto isti dan počeo moja kćerka laglje dišati, te je za malo sasvim ozdravila.

— Supruga okružnoga predstojnika. Travnik. Već više dana suprugu okružnoga predstojnika bolio jedan zub. Napokon se 24. lipnja odluč, da će ga dati izvaditi. Da bi bilo manje boli, zamoli liječnika, da upotrebi »kokain«. Liječnik upotrebi svom opreznosti samo polovicu obične za odrasle »dove« (množine). Zub se sretno izvadi, ali ona se u taj čas onesviješti. Najprije pomisli liječnik, to se ona samo nešto prepala, ali doskora uvidi, da je na nepojmljiv način bila otrovana od »kokaina«. To je bilo u 6 sati poslije podne. Smjestu se dozvalo sva tri mjesna liječnika, koji su čitavu noć, punih 12 sati, neprestano stajali uz pacinca, te nastojali na svaki način, ne bi li je kako istrgnuli nemiloj smrti. Ta, ona je prije bila posve zdrava, a sada da umre zbog jednoga zuba? Sjetivši se ona opasnosti, kako je bila pobojna kršćanka, potajice po šupnika i bogoljubno primi sv. sakramente. U svojim je bolima uvijek zazivala dragoga Boga, i tužno vapila: »Ah, komu ću ostaviti svoju djecu?« Međutim ju otrov doveo do krajnosti. Ruke ukočene, sile sve to više smalaksale. Svaki čas može izdahnuti. Bilo to oko 3 sata noću. Pomislite si žalost plemenitoga g. predstojnika! U tom očajnom položaju sjeti se on najboljega Liječnika, Srca Isusova, za videri, da nema druge nade, stavi sve pouzdanje u predobro Srce Spasiteljevo, i učini zavjet, ozdravi li njegova supruga, da će i nju i sebe i svu djecu dati upinati u bratovštinu Presv. Srcu Isusovu. Nešto to učin, a supruzi bolje. Ne progju ni 4 sata, i već liječnici izjavise, da je pogibelj prošla. I doista sutradan već mogla ustati i zahvaliti Srcu Isusovu za čudesno ozdravljenje. Sam volemožni g. okružni predstojnik, pl. Rukavina, tvrdo je uvjeren, da je tu Srce Isusovo učinilo pravo čudo. Ovaj primjer žive vjere i pobožnosti jednoga tako visokoga činovnika veoma će se ugodno dojmiti svim štovateljima Srca Isusova, to više, što su takovi primjeri dani danas na žalost prirjetkiti!

Zahvalnice Kraljici sv. Krunice.

— Tobažnji dug. *Rijeka* (Hrv. Primorje). Godine 1901. mjeseca listopada sadeti me nergoda, da otpatim dug, za koji bih bio položio dušu svoju, da ga učinio nijemam. No eto svjedoka, koji je trebao, da jesam. Sre uvreravanje i zaklinjanje stalud. Sta sada da počnem? Zar da klonem duhom? Nipošto! Sjediš se grade Božje, da sam bio i više puta svojih dana pravedan potvrđen. a uvijek me je milost Božja dovela do istine. Ja započinem svakoga se jutro utjecati svetobranšću, gdje je »put, istina i život«. A na istom triveniku bio je kip pompejske Kraljice sv. Ružarja.* Suanim očima molim se ovako: »O Presveta, Božansko Srce Isusovo! Kao što se nalaziš na prijestolju ob desnu Boga Oca, tako si nasoban i u presv. otarskom sakramentu, pravi Bog i pravi čovjek. Izvori svakog milosrđa, smiluj se meni! Pomoz mi u ovom zamršenom poslu! Ti sve vidiš; ti sve znaš. Smiluj se meni, nedostojnom stvoru svome! Oslobođi me od ove nevođe!« Kraljicu nebesku molio sam ovako: »O presveta Majko Marijo, Majko Sina Božjega, zaručnice Duha Svetoga, Kraljice neba i zemlje pompejska Kraljice presv. Ružarja! Ukazi mi se i ti u ovoj nevođi ljubavnom majkom!« Ovak sam se molio svaki dan, i svaki sam put otišao utješen. Trinaesti dan, izn dovršene molitve, kao da čujem nutarnji glas: »Idi danas, bit ćeš oslobođen!« Duša mi se napunila radošću i pouzdanjem. Nekoliko sati po tom susretom se s čovjekom, koji je zahtijevao, da mu platim tobažnji dug, te mu milo rečem: »No, molim Vas, što je s nama? Hoće li biti jednom toma kraj?« I gle čuda: razjereni se već pretvorio u umiljato janje, te mi blagim glasom reče: »Istina, Vi imate pravo. Samo u naprijed pacite bolje na svoj posao«. Tako isto i svjedok. I ostali potvrdiše moju nevinost. Tko veseliji od mene i moje obitelji, s kojim se svaki dan u zajednici molim. A tko je tu pomogao? Neko drugi nego oni, koje ja u ovoj dolini suza svaki dan zazivim u pomoć: Presv. Srce Isusovo i Kraljica sv. Krunice! S toga je po sto puta u ime cijele svoje obitelji kličem: »Budi hvaljeno i u vijeku proslavljeno Presveto, Bož. Srce Isusovo u presvetom otarskom sakramentu! Budi svaka hvala, slava, čast i dika pompejskoj Kraljici sv. Krunice, miloj Majci našoj!«

— Potpora učenici. *Zagreb*. Pripravljam se za uzešeni učiteljski staž. Nu eto neoređe: roditelji se zbog mene zadužili, samo da ja mogu nastaviti nauku. O kako sam teškim srcem otpočela zadnju školsku godinu! Pomisao na roditelje i briga, kako će se oni iz ove neprikladne izdaviti, zadavalo mi boli, a sprječavalo me u nauku. Izjadam se svojoj kćerkinici. Pripovijedam joj, kako jedna moja rođakinja, koja me je prije potpomagala, sada više ne će da itogod znađe za moju potrebu. Razrednaca me ponuka na molitvu i neka opet pišem onoj rođakinja. Tako i učinih. Vrućom molbom obratim se pompejskoj Kraljici sv. Krunice, a po njoj Bož. Srcu. Obavieš prvu devetnica, započinem i drugu i treću, a megutim napišem list onoj svojoj rođakinja. I gle! jednoga dana, povrativši se iz sv. prijesti k.č.h. nagjera list iz Amerike. List bio preporučan: mora da je osobito važan. Ruka mi drhtala, kada sam ga otvarala, od silne uzrujanosti. I ovo radosti: u listu lauka u vrijednosti od kakovih 234 kruna! Tko sada veseliji,

* O pompejskoj Kraljici presvetog Ružarja sv. naš Glasnik 1899, str. 148.—150

tko Presvetim Srcima Isusa i Marije zahvalniji od mene? Ova regbi dušesna pomoć ponuka me, da ponovno potucam na ova presveta vrata, i Bogu hvala! što sam željela i tražila, našla sam i dobila. Došla sam i nadalje potpore, i sretno svrših svoje nauke. Hvala i slava Presv. Srcu Isusovu i Kraljici sv. Krunice!

— Pomoć u potrebi. Voreš (Bosna). Piše jedan trgovac: Bilo sam u velikoj neprilici, pak mislim, te mislim, šta da radim. Ali nijesam našao boljeg lijeka, do li. da se utečem Bl. Dj. Mariji. Stanem se svaki dan moliti zaštitarj na čast pompejskoj Kraljici sv. Krunice. Moleti tako 15 dana, već mi se je Bl. Djevica smilovala i prošnju uslišala; za što joj iz dubine srca svoga ovijem javnu zahvaljujem.



Svaštice.

— Iz oporuke biskupa Miletića. Fra Augustin Miletić, biskup dalmijski i namjesnik apostolski u Bosni, koji je umro g. 1881., bio je veliki štovatelj Srca Isusova, pa i veliki promicatelj pobožnosti k njemu u bosanskom puku. Glasnik naš domo je g. 1889. (Str. 56, 77, 104, 127, 150) kratkij njegov životopis. Slijedeće godine objelodanio je „Franjevački Glasnik“ (str. 297 i 310) čitavu njegovu oporuku u hrvatskom prijevodu. To je pravo ogledalo njegove plemenite i velike duše. Ovdje nam je samo to istaknuti, da on u oporuci na dva mjesta govori o predragom Srcu Bož. Spasitelja. Kao da je on tim htio posvjedočiti svoja čvrsta želja, da još nitav propovijeda i preporučuje pobožnost k Srcu Isusovu braći svojoj i bosanskomu puku. Evo kako bogoљubni biskup izražava taj smet, piše pozajmlivši regbi pero od sarađijskoga biskupa, sv. Bonaventura: „Svoja srčanastu dušu... najvećim čarom srca svoga na rijeke pohranjujem u rajsigurniji i najspasonosniji korđeg Presvetoga i preljuboznijega Srca Isusova... Svakoga i pojedinoga (prijatelje, dobroćinitelje, dragova, redovničku braću, pomoćnike, sav napokon častni kler i pobožni kršćansko-katolički puk) ja uključujem u Presveto Srce Isusovo, kaneti u spasenosni korđeg, neizmjerano želeći, da iz ovoga umrloga života sve i pojedine, ne izuzevši nikog, u nebeskoj našoj domovini vidim i zagrlim...“

— S mjesta natjeran u laž. Prije malo vremena držao u Americi jedan mudrijaš govor, u kojem je rupanjenim slušateljima dokazivao, da u istinu nema ni grijeha, ni boli, ni bolesti. On još u govoru, kada ga na jedan put uhvati tako čestoka arđana bol, da je morao prekinuti govor, te odstupiti.

— Društvo za dogradnju crkve Bl. Dj. Marije na Yrsatu držalo je dne 10. svibnja o. g. skupštinu. Odboru je uspjelo u dvije godine opstanka društva prikupiti 27.872 članova, a u novcu čitah 63.891 kruna. To je nešto, ali još treba po približi sedam puta više! Opet najtoplije preporučamo ovo znamenito hrvatsko svećište.



Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.



U jesenskom vrtu.

Guđer, idući vrtom, zaustavim se kod cvjetnjaka, koji je ljeti bio moja radost. Nu sada gle tužne slike! Jesenski mraz ofurio to nježno cvijeće. Tužno zurim u cvjetnjak, što sam ga ljeti tako rado zalijevao. Zao mi je rađe, koju je svakim jutrom resila biser kruna rose nebeske. Zao mi je? bijeloga nekada kô snijeg ljetjuna i skromne ljubičice i drugoga mirisavoga cvijeća, oko kojega su pčelice veselo zujile. Sve je to prepalo!

Nu tješim se: bit će opet pro-

ljeće, i opet će se cvijeće probuditi od zimnoga sna i pomoliti ljepušaste svoje glavice.

Ali ne će svako cvijeće! Jedno cvijeće ima korijen, što iza zime opet tjera, a drugo cvijeće, kada jedan put uvene, ne može više procvasti. Toga cvijeća neću ja vidjeti više!

Obuzela me neka sjeta. I u mladom srcu svome njetim jedan mali cvjetnjak. Skromno cvijeće cvate oko mile slike

Sreća Isusova, kojemu sam se posvetio. Ofuri li mraz jedne strasti jedan od ovih cvjetića: još nije propao. Sreća Isusova, to rajske sunce, blaga rosa milosti mogu ga opet uskrisiti. Ali uvene li mi samo jedan put krasni cvijet nevinosti: propao je za uvijek! Nikad više procvasti ne će!

Sreća Isusova, čuvaj moje cvijeće!

(Jedan gjak.)

Pod zastavom Sreća Isusova.



Na dan velike radosti osvanu društvu djevojaka za naknadnu sv. pričest u Travniku: prvi dan mjeseca Sreća Isusova. Na taj dan posvetila se naime društvena zastava Presv. Sreća Isusova. Nova zastava to više obradova sve članarice, što se je imalo zvladati silesiju poteškoća, dok se je došlo do nje. Da nije bilo gospoje kume, ovdašnje gragjanke, koja je odmah s početka znatnim [prinosom u pomoć pritekla, poglavarstvo društva bilo bi možda klonulo duhom, kô lica, kojoj je grozje previsoko visjelo, te nije mogla do njega. No uz pomoć Presv. Sreća uklonila se jedna zapreka za drugom. Budući da su djevojke većinom radnice u tvornici duhana, razumije se, da nijesu mogle same namaknuti toliko novaca. Trebalo je uz dozvolu vlade sakupljati prinosi po gradu. A svijet rađo davao, dakako većinom katolici, ali na naše čudo bilo i hrišćana, židova, dapače i muhamedanaca, koji su drage volje koju svoticu doprinijeli. Evala im! bilo im zadužbinom kod Sreća Isusova, koje sve ljude hoće da spase. Pet dana prije Duhova stigne ukusna svilenast zastava. Veselje u gradu bilo općenito. Sve je pitalo, kada i kako će se posvetiti. Došlo i tomu čas. Na duhovski ponedjeljak u župnoj crkvi svečana misa uz asistenciju. U prezbitariju (svetištu) stoji djevojačko društvo s novom svojom zastavom. Poslije evanđelja, što ga po ovdašnjem običaju gjakon na hrvatskom jeziku ispijevao, okrene se vlč. g. župnik, Stanko Šalković, i drži baš ganutljiv govor o Duhu Svetom, koji je u Crkvi Božjoj razna društva probudio. Onda spominje ovdašnje djevojačko društvo, koje nam je uz misijski križ vječna uspomena na nezaboravno vrijeme milosti sv. poslanstva. Među ostalim reče ove krasne riječi: „Kada koje nevaljalo dijete teško žalosti i uvrijedi oca, zande mu otac ipak često oprostiti, stupi li preda nj drugo nevino dijete, suznih

ga ođiju moleći, neka ne kazni krivca. Tako će Gospodin Bog mnogoma grješnika ove kupe oprostiti, jerbo ove djevojke, ova zahvalna djeca, svojom naknadnom sv. pričesti neprestano ublažuju njegovo predobro Sreće." Poslije propovijedi slijedila sama posveta zastave. Ona bude primaknuta podnožju oltara. S jedne strane stoji kuma, s druge glavarića društva, naokolo revniteljice. Najprije svećenici klečeći zazivlju Duha Svetoga, i pošto se izmolila dotična molitva, ispjeva se nad novom zastavom posvetna molitva iz diecesanskoga obrednika, koja u prijevodu glasi ovako: "Gospodine Isuse Kriste, komu je Crkva poput dobro uregijene vojske, blagoslovi ovu zastavu, odu svi, koji pod njom tebi, Gospodu Bogu vojskâ, služe, po Presv. Sreću tvojom vidljive i nevidljive neprijatelje svoje na ovom svijetu svladati i poslije pobjede slave u nebu slaviti uzmogau. Amen." Zatim se nova zastava pošćkropi sv. vodom i pokadi. Svećana se misa svrši — a djevojke sa svojom novo posvećenom zastavom odu pjevajući. A što su pjevale? Eno kako se iz mladenačkih njihovih grla ulicama našega turskoga, vezirskoga grada razliježu zanosne riječi posvetaice:

Do nebena nek se ori	Isukrste, Sreću Tvom
Naših grudi gromki glas,	S nama naš se kune dom:
Neka jeknu rajski dvori,	Dušom, t'jelom v'jek sam Tvoj,
Nek nas čuje Isus Spar:	Za krat časni bijuđ boj!

Poslije podno dale se sa svojom kumom snimiti od jednoga fotografa. Naša slika pokazuje nekoliko njih, u bosanskoj narodnoj nošnji. U prvom redu u sredini sjedi kuma, a desno i lijevo od nje glavarića i revniteljice. Zastava pokazuje drugu stranu sa slikom Sreće Marijina, dok je na prvoj strani Sreće Isusovo. — Nu gdje se raduje duša, hoće i tijelo da imade svoje. S toga djevojke odu sa svojim majkama „na teferić". A šta će to reći? — Evo u Bosni, kada tko ide „na teferić", nagje se koje društvo u gustom šljiviku ili u bladvitoj šumici. Tamo se ispeče po koje janje, srće se mrka kava „â la turka", pjeva se i veseli do mile volje. Takvim „teferićem" svršile su i naše djevojke svoj dan.

(H.)

Svastice.

— Šest-godišnji misionar. Prije malo godina iskrcalo se nekoliko misionara na jednom malom otoku blizu afričke obale. Koliko se oni sažubile, opazivši na vrhu jedne stijene priprosto izdijelan drveni križ,

oko kojega su klela crnačka djeca, a u središtu njihovoj jedan bijeli od prilike šest-godišnji dječak. Svi molše »Zdravu Mariju« na španjolskom jeziku. Misionari nijesu znali, kako da si to protumače. Na glavom otoku kršćanstvo nije bilo poznato, nije bilo ni crkve ni škole. Tek što ih bijeli dječak opazio, veselo usklikne: »Svećenici! to su svećenici!« Glava crnačka dječja četa treći a njim misionarima. Ovi ih prijatno primise, blagosloviše, te zamoliše bijeloga dječaka, neka ih vodi k svojemu ocu. »Nemam ja roditelja«, žalosno će malik, Onda im ispričevjedi, kako je za strašnoga brodoloma dospio na ovaj otok, te nije ništa više saznao za svoje milie roditelje. Crnci, koji su ga primili pod svoje, naučili je molitve, što ih je nekoć svaki dan kazivao na krilu svoje majke, a sada ih svaki dan zajedno mole pred ovim križem. »Zar su oni kršćani?« u čudu sapitaju misionari. »Kršćani?« opetuje dječak, »ja to ne znam. Oni vide, gdje ja ovdje poklekнем, teždi me po mojem primjeru. Oni sa mnom govore molitve, koje sam ih naučio; ali ja ne znam, da li ih razumiju, jer ja ne umijem njihov jezik. Ja sam ih još naučio znak križa, a oni se križaju svaki put, kada prolaze kraj ovoga križa.« — »A tko je podigao ovaj križ?« — »To sam ja učinio. Ja sam se sjedao onih križeva, koje sam na raznim mjestima vidio u svom zavičaju.« Kada je dijete svršilo svoje pripovijedanje, udri u plač. Misionari upitalo ga za njegovo ime. »Zovem se Anto.« Više nije dječak ništa znao. Nije znao, ni otkuda je, ni kako se xvala potonula lagja. Ali ovi je stvari nije bio zaboravio: sv. znak križa i »Zdravu Mariju«.

— **Dar malika.** Zagreb. Pripovijeda jedna učiteljica: Sestrica drži Glasnik Srca Isusova. Kada ga donese kući, štaje ga i drugi: majka, vestrice i mali bratac, učenik II. razreda naše škole. Ali o to jađa iznenada! Mali bratac obolio teško — na smrt. Liječnici kimaju glavom. »Jedini spas — velika operacija,« vole. Ali dijete je preslabo. Što će? Viđjeli, taj može pomoći jedini Bog, pa svi drhtali devetnicu Srca Isusova, isprovjedili se i pričestili. Najednom preko noći malomu bolje, i za malo dana stao se dizati i po sobi hodati. U to sestra donijela kući Glasnik. U Glasniku piše o hrvatskom narodnom svetilištu Srca Isusova u bijelom Zagreb-građu, pa se pozivlju štovatelji Presv. Srca, da doprinesu koji filar. — Bilo to jednoga poslije podno, sat moj bio svršen, htjedoh iz škole, ali eto jedne učenice k meni. Tko je? Sestra maloga bolesnika. Potajno mi pruži dar svoje majke za crkvu Srca Isusova. Primim ga zahvalno, ali će mi ona: »Moj mali brat piše, bi li i on snto iz svoje male stedišne dati Vam šta za crkvu Srca Isusova?« — »Dakako, to će biti osobito ugodno Srca Isusovu,« rekнем joj ja. Ona se osokoli i pruži 10 filira, molđa svu imovinu svojega braca. Znao je malik, da ga je Bož. Srce oskravilo, pa mu se tim kćio odužiti. Kakovim li je veseljem pogledalo Srce Isusovo na žrtvicu nevinnoga djeteta!

(H.)

— **»Za ljubav Srca Isusova.«** Dječakoo. Piše jedna đ. a. sv. Križa učiteljica u samostanskoj školi: Mila naša uzdanica natječe se u ljubavi, da razveseli Srce Isusovo. Dosta je reći: »Za ljubav Srca Isusova slušaj — ili svlađaj se!« — ako je kadšto osobito teško — i sve lakoumije preživahne krvi išezava, a pripravnost na žrtvu svoje volje odrazuje se a radosna lica. Zaista je Srce Isusovo moćno sredstvo, da, jedino najmoćnije, za dobri kršćanski usvoj!

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA



Broj 11. Studeni 1903 God. XII.

Izlazi mjesečno jedanput. Stoji na godinu 48 šil., u kuću dostavljen
ili s poštom 72 šil., za moćstvo : K. 20 šil.

Namjena molitava i dobrih djela u studenom.

(Blagoslovena od † sv. Oca pape Leona XIII.)

Svagdanje razmatranje.



apisima svete Terezije ima ova znamenita izreka: „Obećaj mi, da ćeš svaki dan nekoliko vremena razmatrati, a ja ti za to obećajem nebo!“ — Mora dakle, da je razmatranje vrlo korisna stvar, kada nam sv. Terezija, ova velika ugodnica Božja, za to tako stalno obećaje nebo.

No što će to reći: razmatrati?
— Mnogi se kršćani preplaše, čuvši gdje im se preporučuje razmatranje, misleći,

da je to Bog zna kako teška stvar. A nije! Razmatrati nije teško. Bilo je u katoličkoj Crkvi u svako vrijeme bezbrojnih ne samo naobraženih, nego i posve neukih vjernika, koji su svaki dan razmatrali; a ima ih i dandanas puno. Ima dapače i djeca, koja već počinju razmatrati.

Evo na priliku djeteta, koje na Božić u crkvi ili kod kuće vidi jaslce („Bethlehem“) ili dajbudi sliku, koja predstavlja narogjenje Isusovo. Dijete stane, gleda, pa misli:

„Evo, ovaj, koji leži u jaslicama, jest Sin Božji, koji je za nas ljude postao čovjekom, postao nejakim djetetom. Oh, koliko nas dakle ljubi dragi Bog, kada je za nas postao djetetom! Zar ga ne moram za to i ja ljubiti i njegove zapovijedi držati? Jest, hoću, hoću! Ja to tvrdo odlučujem tebi za ljubav, o preslatko Božansko Djetetšće! A ti mi iz Sree svoga daj milost, da to mogu izvršiti!“ — Evo ti, dragi čitatelju, izvršnoga razmatranja! Evo ti vrlo dobre nutaraje molitve, koju će jamačno uslišati Sree Isusovo! A tko se svaki dan ovako moli, taj će za cijelo doći u nebo.

Drugi put ono dijete opet pogleda Djetetšće Isusa u jaslicama, pa pomisli: „Gle, kako je postao siromašan dragi naš Spasitelj, a poradi mene! On leži u staji, na oštroj slami, pa ni ova nije njegova. I kako je trpio od ljute zime! Zar ne bi dakle sramota bila, kada bih ja htio, da mi sve na ovom svijetu bude ugodno i lijepo; da živem u slasti i lasti? Ne! ja ne ću više, du se tužim, što sam siromašan. Kada me mori glad ili muči zima, ja ću reći: Isuse, ti si sve meni za ljubav učinio i trpio; hoću dakle i ja, da tebi za ljubav nešto učinim i trpim! Sree Isusovo, daj mi pomoći!“ — Divne li molitve, kojof se Angjeli u nebu raduju. Vidiš dakle, da nije tako teško razmatrati.

Razmatrati nije ho drugo, nego misliti na koju istinu vjersku, a po tom praviti one dobre odluke, koje iz te istine slijede. Na koncu moli Boga ili Sree, da ti pomognu izvršiti tvoje dobre odluke; pa gotovo razmatranje. Zar je to teško? Nije! — Tako možeš razmatrati o narogjenju Isusova i o drugim tajama njegova života, onda o smrti, o suda, o nebu, o paklu i o drugim istinama vjerskim.

Pokazat ću ti još lakši način, kako ćeš razmatrati.

Ti počneš moliti „Oče naš“. Ali mjesto da izmoliš cijeli „Oče naš“, zaustavi se već kod prve dvije riječi, pa misli, šta će one da kažu. „Oče naš!“ — Jest, dragi je Bog naš Otac; Otac sviju nas, dakle i moj Otac. Ako li je pako Bog moj Otac, onda me on i ljubi kao otac da, kao najbolji otac, dapače više, nego bi me ikoli zemaljski otac ljubiti mogao. Dakle se on i brine za me kao najbolji otac, on se brine za moje tijelo i za moju dušu, za sve potrebe moje. Moram se dakle djetinski u njega pouzdati, njega ljubiti, njemu se zaufano moliti. A ti mi, Oče nebeski, podijeli za to milost svoju!“ Sada nastavi, pa moli: „Koji

jesi na nebesih. — Gdje je moj Otac? — Na nebesima. Tamo je moj pravi očinski dom, u kojem ću u vijeku živjeti, ako samo unrem kao dijete Božje, to jest u stanju posvećujuće milosti. Ako li je pak nebo moj pravi očinski dom, onda ne smijem čeznuti za kukavnim, prolaznim dobrima ovoga svijeta, nego za vječnim, nepojmljivim dobrima u domu mogega Oca, onamo gore. Potakni, Oče nebeski, srce moje, da čezne za blagom nebeskim!“

Ovako nastavi, razmišljajući o svakoj riječi „Oče naša“, pa si učinio najljepše razmatranje, a dušu si svoju okrijepio za vrhunaravni život. Na isti način možeš razmatrati i „Zdravu Mariju“, „Vjernjem u Boga“, „Zdravo, Kraljice“ i sve druge molitve. Kako vidiš, nije to nipošto teško.

Opet možeš vrlo spasonosno razmatrati, ako pomisliš na muku Isusovu. To možeš učiniti onako, kako sam ti prije pokazao kod narogjenja Isusova. Možeš pri tom gledati na raspelo ili na slike križnoga puta, jer će ti onda lakše doći dobre misli. Ta, baš za to imamo pobožne slike. I slika Srca Isusova može ti služiti za veoma korisna razmatranja. A osobito kada moliš Gospinu krunicu, nastoj, da razmatraš o pojedinim otajstvima, kako je to toliko puta preporučio Leon XIII. A hoćeš li, da ti razmatranje bude još lakše, a ti uzmi molitvenik, pa lagano čitaj razmatranja, koja u njem nalaziš, jer u većini molitvenika ima takovih razmatranja (n. pr. u molitveniku: „Srce Isusovo — spasenje naše“; „Srce Marijino“ itd.). Ima i posebnih knjiga za razmatranja, nu ove su obično vrlo velike (kao n. pr. „Razmatranja za svaki dan, Boissieu Jeglić“).

Dragi čitatelju, odluči danas, da ćeš odsada svaki dan nešto razmatrati, najbolje u jutro, namah kad si ustao. Blagoslovilo Srce Isusovo ova tvoju odluku! Dokle je se držiš, dotle za cijelo budaš putem, koji vodi u nebo. (H.)



Nemoj, prosim te, kleti!

(Piše vlad. g. M. Rihtarič, vojnički župnik.)

19. „Čuj, što ti priđam!“



ednom sam slušao, kako se neki gospodin svagja sa sijakrom, kućijašem. Čujem, kako gospodin više ko-
šijatu: „Kako ti smiješ psovati moga oca?“ Ja po-

stanem, a gospodin će prema meni: „Velečasni, dopušta li Crkva psovati oca?“ — „Ne, ne dopušta,“ rečem. — „Pa ja nijesam psovao Vašega oca,“ reče kočijaš. — „Jesi!“ — „Nijesam!“ — „Jesi! Ti si opsovao sad nà, dragoga Boga, a Bog je moj Otac. S tobom se ne ću dalje voziti!“

Neki gospodar je protjerao jednom s polja težaka, jer je opsovao dragoga Boga. Rekô je: „Ja trebam na polju blagoslova, a blagoslov dolazi samo s gora, od dragoga Boga. Hoće li ga pak Bog dati onomu, koji kune, ili dopušta, da se na njegovu polju kune?“

Crkva nauča, da Boga imamo poštovati i u njegovim stvorovima. Bog je gospodar ne samo ljudi, nego i svega onoga, što ljudi trebaju za život. Sve to dobivamo od dragoga Boga.

Neki seljak govorio uvijek kravi svojoj, da ju vrag odnese, a više puta joj kleo i njenoga „kravskoga“ Boga. Vrag doduše nije krave odnio, ali si krava jednog dana na paši slomila nogu. Dovukli ju doma, liječile ju svako-jake babe, ali je za dva tjedna krepala.

I kod marve treba blagoslova — a tko će ga dati? — Bog. — Ako ga ne da Bog, može li ga dati tko drugi? Ne, ne može. A hoće li ga Bog dati na tvoja proklinjanja? Ded, pitaj se, hoće li ga dati?

20. Grijech pakla.

Crkva nauča, da je kletva grijeh pakla; grijeh, koji ne samo da zasluži kaznu u paklu, nego se u paklu i nastavlja. Tât u paklu više ne krade, pijanac se više ne opija, bludnik ne griješi više bludno u paklu. Psovač — on psuje i dalje i psovat će na vijek vijekâ.

I vrag psuje i proklinje Boga, ali ipak ima još neko strahopoštivanje i neku bojazan pred Bogom. Ako čuje ime Božje, ime Isusovo: trese se i bježi. A čovjek, psovač, ne bježi, nego kune, proklinje!

Nesretan! — —

Ja imam megju vojnicima ljudi raznih narodnosti; imam Nijemaca, Čeha, Mađžara, Hrvata i drugih. Pošto su svi jednako obučeni, kako ih raspoznajem? Po govoru. Koji govori njemački, znadem da je Nijemac; koji govori mađžarski, znadem da je Mađžar. Koji hrvatski, Hrvat. Mađžaru je domovina Mađžarska, i želi se u nju povratiti;

Čehu Česka, i čeka, dok mu progje treća godina, da se kući povraći. Hrvati, koji služe izvan domovine, s veseljem čekaju čas, kad će kući poći. — A kojim jezikom govori psuvač? Gdje je njegova domovina?

Reći će svo umah, ako ne znaš već.

Moliti, reći će, govoriti s Bogom. Ako je molitva govor s Bogom — s kime govori čovjek, koji kune? Kleti, reći će, govoriti s vragom. Ljudi, koji puno mole, na koncu konca žele doći u nebo. Za to i najviše mole. I ako ustraju u pobožnom životu i u molitvi, prije ili kasnije doći će u nebesku domovinu. A ljudi, koji dan na dan kunu i proklinju, kamo će oni doći? Gdje je njihova domovina? Ondje,



Kip sv. Stanislava Kostke u Kimu.

gdje se vrazjim jezikom govori — u pakla. I ako se ne ostave kletve, ovoga vrazjega govora, prije ili kasnije doći će u pakao, gdje će proklinjati do vijek vijeka.

Psuvači su isključeni iz kraljevstva nebeskoga, veli sveti kralj David. Psuvači ne će kraljevstvo Božje posjedovati, veli sveti apoštol Pavao.

21. Božja zapovijed.

Čuj još i zapamti ovo: Svaki neživući i živući stvor — osim mnogih ljudi — drži Božje zapovijedi. Zemlja se

okreće već hiljade godina onako, kako joj je zapovjedio Gospodin Bog. Mjesec se okreće okolo zemlje na minutu, kako mu je odredio Gospodin Bog. Zvijezde odlaze i dolaze točno u ono vrijeme, koje im je opredijelio Gospodin Bog. Sunce daje svoju toplinu, kada mu je odredio Bog. Kiša pada na zemlju, kada to naredi dragi Bog. Drvlje raste onako i daje svoj plod, kako je to odredio Bog. Svaka životinja živi onako, kako joj je odredio dragi Bog. Samo čovjek, — jedini čovjek ne će da sluša dragoga Boga, već griješi, kuše, proklinje. Oh, dragi Bože, smiluj se! (Sjedi.)



Nedokučivi su putovi Božji.

(Pripovijeda jedna hrvatska učiteljica.)

4. Mlade katekumene.

Sada su sve tri mlade sestre židovkinje svim marom stale učiti katolički vjerovauk. Uzvišene i utješljive nauke Kristove, gorka muka i smrt njegova, krasni obredi katoličke Crkve: sve se to kosnulo njezinih nepokvarenih srdaca, te probudilo sve te vođe čeznuće za svetim krstom.

„Samo me je malo smelo, — pripovijeda najstarija, — što mi je jednoga dana moja židovska saučenica sva uzrujana došla, te stala govoriti: „Draga moja, kako možeš, da ostaviš našu lijepu vjeru?“ Ona je uz te riječi sklopila ruke, molila me i zaklinjala, neka ipak ne činim toga, što kanim. „Još i ta kušnja — pomislila sam si — valjalo da te snagije, ubogo djevojče!“ Nu ostadoh tvrda u svojoj odluci.“

I a i otac, makar židov, nije propustio, da djecu bodri i oduševljava svojim listovima.

Zadnja tri dana prije sv. krsta proberavile su posve u duhovnim vježbama. Za mlađe sestre bili su to dasi mirnoga duševnoga užitka. Nu najstarijoj ne progjose bez žestokih natarnjih borba. Dok je do onda samo čeznula za svetim krstom, podiže joj se zadnji dan silna oluja u srcu. Evo što sama pripovijeda:

„Dan prije krsta mnogo sam trpjela u duši. Bilo mi je, da svima skupa reknuem: „Ne ću se krstiti!“ Istina, sve sam rado vjerovala, što su mi tumačili o sv. katoličkoj vjeri.

Ali s druge strane — nije to šala: prevaila sam već 15. godinu, pa sam sve dosada živjela u židovskoj vjeri. A i otac, majka, djedovi, rodbina: svi su to vjera. Zašto — pomislih — zašto da baš ja sama budem i moje sestre nešto drugo? — Od sutra² — pomislim opet — valja mi biti kršćankom, valja mi vršiti kršćanski zakon. Bit će mi više puta i teško. A samo onako biti kršćankom, a ne vršiti dužnosti, to ne bih htjela. Ja još nijesam pojmla sreće i blaženstva, što nosi sv. krst, nijesam još zadosta znala cijeniti tu veliku milost.

„Dan naginjao kraju, a meni kao da je malo odlaahnulo. Ali sam ipak od uzrujanosti probđjela cijelu noć.

5. Veliki dan.

„Svanulo jutro bijele nedjelje, 14. travnja 1901. Meni još uvijek nekako teško pri duži. I već je vrijeme, treba sadi dolje pred crkvu, gdje su u 7 sati imali započeti obredi. Pozvali nas. Ali ja zovem prije mlađe sestre, povidom ih na pjevalište, pa im rekнем: „Hodite, probudit ćemo pokajanje još jedan put.“ Učinila sam to iz knjižne molitvene, koju sam uvijek sobom nosila. Male činile isto. Sada istom saglasno dolje.

„Tek što me je svećenik pred crkvom stao zaklinjati, kako je to u obredima prije sv. krsta, nestajalo u meni po malo nemira. Bila sam nekako blažena. Što su sestre radile, ništa ne znam. — — —

„Svećenik vodio nas šoleom u crkvu. Providnost htjela, da se krstimo baš pred oltarom Sreca Isusova. Tu, pred milim kipom Sreca Isusova, nestalo u meni svake borbe, svake tjeskobe. Došao čas, da me poliju sv. vodom. Mene će prvu krstiti; ja ću biti prva i najstarija kršćanka!“ — —

Dan prije bila me moja učenica zamolila, da prisustvujem njezinome krstu. Sada, kada je ona upravo primila sv. krst, sretoše se naši pogledi. Ona blijeda, ali joj neki nadzemni sjaj iz lica prosijeva. Nije više ona ista, ne, ona je sveta, najnedužnija između svih, što nas u crkvi ima.

Onda polaze i sestre. Svaka dobila osim dosadanjega imena još i ime „Marija“. Htio svećenik, sveta duša osobiti štovatelj Marijin, da ih stavi pod zaštitu Majke Božje. Zatim dadoše im bijelu haljinu i zapališe svakoj bijelu svijeću.

Pošto se svršili obredi, mlade krštenice ostaviše crkvu, te obukoše bijele haljine, znak krsne nevinosti

Prije 8 sati eto ih opet, gdje vrtom idu k crkvi, da prime prvu sv. pričest. O kakova ih je milina bila gledati u bijeloj kô snijeg haljini, s vijencem na glavi, s dugom koprenom i sa svijećom u ruci. Nijesu to više one židovske djevojke, ne, to su prave kršćanske djevice, mudre djevice, koje s gorućim svjetiljkama idu u susret nebeskome zaručniku. Ja se susretnem s njima, te prišapnem najstarijoj: „Moli i za me!“ — na što ona samo glavom kimne.

Vrativši se iza prve sv. pričesti, bile su djevojke blažene i preblažene. Osobito najstarija od gazuđa i veselja nije znala, šta bi. Kad je uhvatila vremena, došla k meni. U prvi mah nije smogla drugo već samo: „Molila sam i za Vas!“ A kada joj stadoh čestitati, oči joj se od radosti kriješile, te će ama baš iz dna srca: „O kako sam sretna! kako sam sretna!“ Malo po malo razabravši se, stane mi pripovijedati svoje jučerašnje borbe i današnju sreću. O prvoj sv. pričesti reče: „Čuvala sam se, iza sv. krsta, da me se i najmanji prašak grijeha ne dotakne, da tako posve čista primim Spasitelja.“

6. Židov čestita sv. krst.

Upitah je: „Jesi li molila i za oca i za majku?“ — jer sam joj dan prije spomenula, za koga sve da moli.

— Molila sam, da se i oni skero pokrate!

Oca je osobito voljela, pa bio i vrijedan. On je djeci svojoj baš dan prije čestitao i putio ih, kako da kao kršćanke budu. Sama mi učenica pruži list i reče:

— Evo, to nam je otac jučer pisao.

Uzmem i stanem čitati ovo:

„Draga djeco moja! Kako mi najstarija javlja, Vi „čete u međjelju primiti sv. krst. To je znamenit čas u Vašem „životu. Primite ga dostojnim načinom. Neka Vam ne bude „dosta, da mijenjate vjeru, nego treba, da živite prema „novoj vjeri, treba da si njezine divne nauke duboko usa lite u „srce i shvatite sav uzvišeni smisao vjere po Kristu osnovane. „To je bila jedina moja namjera, kada sam Vas odlučio „dati pokrstiti, i nikakva me zemaljska misao nije pri tome „vodila. Čovjek može u svakoj vjeri da bude dobar i pošten: „ali nijedna vjera nema tako uzviš. nih primjera pobožno-ti „i junaštvu, plemenitih krjeposti i ustrajnosti, kao što vjera „katolička. Neka Vam ona bude zvijezdom prethodnicom! „Sljedite sve dobro i plemenito. u čemu Vam svijetle oči

„veliki ljudi i žene, koji se kao Sreci štaju. To su moje želje; to su želje Vaše požrtvovne majke. A Svemogući Vam podijelio silu i jakosti, te se u svim prilikama života „sjetilo, da jedina krjepost i bogoljuban život podržavaju „pravo zadovoljstvo srea. Molimo jedinoga svemožnoga „vladara svijeta, da Vam u najobilnijoj mjeri podade svoj „blagoslov, te se uvijek ovoga znamenitoga časa u sredi i „zadovoljstvu spominjete. A vrijedna nadstojnica, koju toliko „poštujemo, neka izvoli primiti našu preporuku. Približila „se je raju zato, što vam je pomogla za taj korak.“

Tako otac djeci u listu od 12. travnja 1901. Čovjek bi čestitao i svakomu katoliku ovakove upute djeci. A koliki su oči danas bladni spram svoje vjere! Imadu pravu vjeru, ali ne bazu za nju, a još manje za onu djece svoje. Kako li će nas mnogi na sudnji dan zasramiti!

Mlade kršćanke ostale još mjesec dana u našem zavodu. Dvije starije za tri dana svako jutro u bjelini pristupile sv. pričesti, da se kruhom angjeoskim što bolje okrijepe za izvršavanje kršćanske vjere.

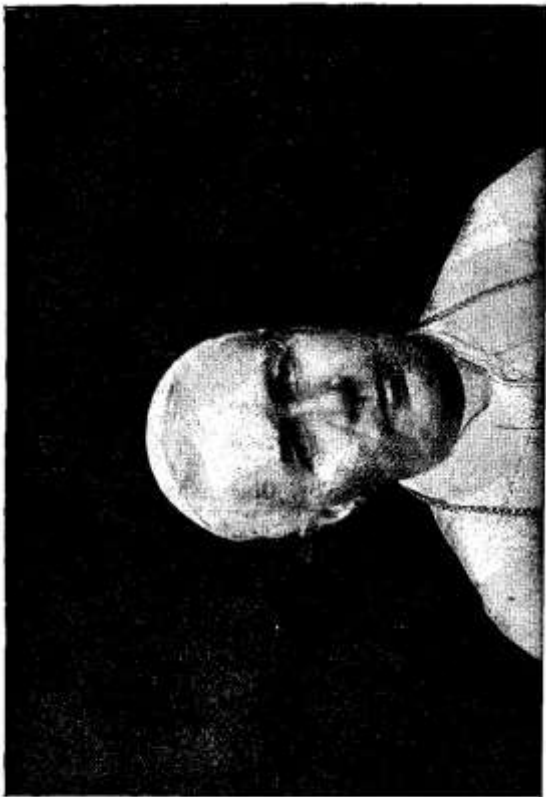
Nu što je s njihovim židovskim roditeljima? — pitat ćete. — Jesu li se i oni pokrstili? (Svršit će se.)

amc

Sv. Otac papa Pio X.



Pio X. i vanjstinom i značajem u mnogo čem sjeća na Pija IX. blage uspomene. On je vanredno ugodna pojava. Blago njegovo lice često se preobražuje pri raznim smiješkom. Obrazi su mu ružičasti, kosa posve posijedila. Hodajući i prateći svoj živahni govor, izrazitim kretnjama, uvijek pokazuje nekakovu svećanu, uzvišenu dostojanstvenost. Uz to je on veoma ljubezan prema svakomu, srdačan, dobrostiv, vedre duše, dapače nerijetko dosjetljiv; a kada mu tko govori, on vrlo pažljivo sluša, te svojim blagim okom čovjeku regbi u duši čita. On je veliki prijatelj mladeži i pravi otac siromaka. Kad se je, iza Leonove smrti, spremao na put u Rim na izbor novoga pape, reći će on prijateljima: „Vidjet ćete, mi ćemo skoro učiniti papu. Zao mi ga je! Koliki će on križ morati da naprti na svoja legja! Budite uvjereni: ja si ne bih želio, da budem na njegovu



mjestu! Videći pako, kako su kardinali upravo njega stali birati za papu, on ih suznih očiju stao zaklinjati, neka se progđu toga, jer da on nije nikako za to sposoban. Nu svidjelo se Božjoj Providnosti, da uzvisi ovoga poniznoga muža do najvećega dostojanstva, dajući Crkvi svojoj velikoga pastira po Srcu svojem. Na mnogaja ljeta!

Zahvalnice.

 Zahvalnice, u kojima dotičnik se potpisuje potpunom imenom i adresom, ne mogu se nikako ukratiti. Uredn.

Srece Isusovo i obitelji.

15. Mir i sloga.

— U razmirici s mužem. *Hrvatsko Primorje.* Moja svekrva sve od prvoga dana našega spoznavanja nije mene bijela za nevjestu. Radi toga spietala je sve i svašta, dok nije došlo do razmirice između mene i supruga. Meni nije ostalo drugo, nego da se utočim izvoru sve utjehe, Bož. Srcu Isusovu. Dala sam odsušiti jedna sv. misu pred oltarom Srca Isusova i molila sam drevnicu. A evo danas svaki se čudi, kô što su se čudili mudraci zvijezdi od istoka, pa me pitaju: »Tko je imao toliku moć, da Vas je mogao izmiriti?« A ja rekneš svakomu: »Izmirio nas je Vladać mira, to jest Bož. Srcu Isusovo!«

— Neuglasje. *Bosna.* Kako u obitelji često dogđe do razmirice i nesuglasja, svaki mi je put Presv. Srce u pomoć, a to redovito izmelo moje dvije kćerke od 6 i 4 godine.

— Izmirio me s djetecom. *Hrvatska.* Imam dvoje djece, jedno je udato kći, a drugo sin u državnoj službi. Živio sam s njima već duže vremena u nekakvoj pizmi i neslogi, te si nijesmo davno dopisivali niti ješao za drugo mariti. Kao povjerenik Glasnika preplatim bez znanja svoje djece i njih, te im stanem redovito poštom slati. Oni su ga rado primali i čitali. Megjutim se ja molim Srcu Isusovu za sretno pomirenje. Pa ne bi dugo, a najprije kći, a onda i sin sa mnom se izmirili. Danas živimo u najboljoj ljubavi i slogi. Dao Bog, kôto to mnogima ne izgled!

— Trojka je livada! *Hrvatska.* Imao sam ja dobiti cijeli imetak mog strica, kad on jednom bude umro; a zato morao sam isplatiti njegov dug i braniti ga, dok on bude na životu. Tako je bilo određeno. Na ja opazim, da jedne livade, haš najveće i najvrednije, nema u ugovoru. Za to ja umolim strica, da se i ova livada stavi u ugovor i na mene prenese. Ali on nit za uho primiti, nego kaže meni, da će on tu livadu prodati i drugomu novce ostaviti. Ja ga i moja supruga molimo i prosimo, neka i s livadom učini pravedno, ali sve za- bađu. On ne da pa ne da. Tako je stvar došla esću u ruke. Megjutim se ja obratim Presv. Srcu Isusovu, neka dađe pameti stricu, i obećao sam javnu zahvalu i da ću biti preplatnikom Glasnika, dok budem živ. I gle, poslije suda sam moj stric rekao meni: »Trojka je livada!« i prenese ju na mene livada i slava Presv. Srcu!

— Nagodila se s baštincima. *Karlovec* (Hrv.). Mili Glasniče, dostoj se dati i meni malo prostora, da ikakom svoja skromna zahvalnica Presv. Sreću. Evo se ja više godina nijesam mogla narediti s baštincima glede moge imetka. Sivar bila tako zamrle a, da je već bilo svakojake razmirice, te dogjoh na rub propasti. U toj nevolji utekoh se Bož. Sreću Isusovu devetnicom, koju nazivjenih za spase duša u oštitištko. Molila sam ovako: »Isuse moj, neka bude ovsko, kako je pravo i tobi drago, samo daj, da se mirno naredimo! I gle žuda! naredismo se nakoro mirno i pravedno, a bez ikakova suda i sudišta. Drag: čitatelji, klonite se i vi pravde i parnice, suda i sudišta, i utečite se u svakoj razmirici radije premilostivomu Sreću Isusovu. Ono rađa uslišava pravedne molbe onih, koji ga s posrzanjem zazivju.

16. Milost obrađenja.

— Obratio se otac. *Hrvatsku*. Naš je otac bio star i slab i mnogo je pio. Uz to teško ga brige tako svale, da je više puta bio kao lud. I dođi se sam usmrtili. Lj-čnik, ako mu je i dao kakav lijek, nije nikla korist lo, jer se otac nije držao njegovih savjeta. Kako nam je liječnik kazao, da ga može svaki čas kap udariti, bili smo jako zabrinuti, znajte dobro, da je naš otac u grijehu, budući se mnogo godina nije isporjedio. Utekosmo se Bož. Liječniku duše i tijela, moleći devetdevetnicu na čast njegova Presv. Sreća. I gle! upravo deveti dan devetdevetnice, naš se otac isporjedio i primio sv. pričešć. Od onda postao je zdraviji drugadi. On se sada opet maži Bogu, pije unijereno, pa mu se i zdravije poboljšalo. S toga zahvalna sreća kličemo: Hvaljmo i slavljmo budi Presv. Sreću Isusovu!

— Odustala majka od mrtnje. *Hrvatsku*. Moja majka živjela u zavadi s jednom susjedom već penih 30 godina dano. Jako mi je teško bilo, videći ju u tako žalosnom stanju duše. Ta, mrtnja i neprijateljstvo velika je grijehota pred Bogom, a ona već stara, i smrt pred vr. loma. Ja sam vs. puta znao govoriti majci: »Majko, zašto se ne čis pomiriti sa susjedom? sašt: tako dugo živeti u mrtnji?« Ali nijesam je nikako mogao nagovoriti. E, tko ne zna, kako je čisto puta teško izmiriti ženske, a još iz stare mrtnje, koja im otrovala srce. Zavalit će se ženake za majki kašal, iz zavade ogovaranja. Iz egvaranja mrtnja, iz mrtnje, kô iz gujinog jajeta, nepomirljivo neprijateljstva. Jedna kap tuči dosta, da »kine« čitav lonac meda. Pa izvadi sada tu kap, ako možeš! No ipak to može ono Srce, koje sve može! Tamo sam sa svo napukom i ja sjedio. Utekao sam s Presv. Sreću Isusovu, moleći »slatnu kronicu« — a moja se je majka dokora sasvijem izmirla! Opet je njezino srce, kô i prije, slatko kao med. Sre je tuž izvadio Bož. Liječnik duša!

— Iz mnogih dugih godina! *Jetra*. Orđje u gradu pozna sam s dvije osobe, mužem i ženom, koji već 10—15 godina nijesu bili kod sv. ispovijedi. Ja sam ih već više puta nekao i molio, neka idu sv. sakramentima, ali su me uvijek odbili. Otišmo znati su gaverili orako: »Što hoćete? Čemu da se ispovjedimo? Nijesmo, hvala Bogu! nikoga ubila, nikoga pokrali; a svoje stvari da idemo kazati papa, to je budalaština.« Jednoga dana mislio sam, kako bih tomu mogao na kraj doći. Na jedan put sinu mi sretna misao: Ja sam već dupo čekao na povišenje svoje glade i nijesam ga mogao dobiti nikako. Zazvjetij-m

se sada Presv. Srcu, da ću na svaki način gledati, da onu dvojicu obrnemo na pravi put, a ono neka mi usliša molbu koju gleda poslušanja plaće. Ne om sam se zavjetovao, otkao sam i njima, i molio sam ih opet. Ovaj put su mi obećali, da hoće, samo da ne zadržu kada, jer da moraju ra... na posao. To je bilo malo poslije Svih Svetih. Ja im dakle odgovorim: »Kro baš Vam se sada pruža lijepa prilika. Brzo počinu advokat (došao je). U ono su vrijeme zornice, i bit će svaki dan više ljudi na ispovjedi, pa se možete i Vi u njima lijepo ispovjediti.« Na ove riječi pristali su namah. Malo pred Božić oca se ispovjedio i prišestila. Kada su došli kući, vidio sam ih neobično veselih. Namah se sjetim i upitam: »Ta, nijeste li zar bili kod sv. sakramenta?« A oni mi vesela srca odgovore, da jesu, i da su sada vrlo zadovoljni. Uz to mi obećahu, da ne će više propustiti ni jedno godinu, a da ne bi bili sv. sakramentima barem o Uskrsu i o Božiću. To je, kao rekoh, bilo malo prije Božića. A na mlado ljeto dohodi ero i ja, što sam molio od Presv. Srca: poslušanje svoje plaće. S toga u moje i u njihovo ime: Hvala i slava Presv. Srcu Isusovu!

— Suprug ide opet u crkvu! Sklonio je. Do sada moj se muž klonio crkve ko vrag krta. Nije mario ni za molitvu i ni za post. Vjera mu je bila deveta. Kada bi u kuću došao Glasnik Srca Isusova, odbacio bi ga. Nu ja sam držala devetnicu Presv. Srcu i obećala javnu zahvalu, ako se on obrati. I evo, nakon devetnice pošan je on opet u crkvu i počeo se obratiti. Do crkve ima jedan sat hoda. To ga više ništa ne smeta. On sada i po kiši ide u crkvu. Kada Glasnik dogje, on je prvi, koji ga čita.

— Izgublji ni sin. Hrcataše. Vojnik sam, te kao takav pao sam strasti u ruke, kao što zalibože pada i većina naših mladića, koji dogje služiti u vojsci. Ismještavah svakoga druga, koji se dragomu tozu molio, što je u vojnstvu dakako rijedak primjer. Padajući tako sve niže i niže, spadoh već na krajnje grane. Tako se jednom podulah učiniti najveću bedastožu. Naime, kula se igjasma ispovjedati, ja se uz ostale nekoje ne htjedoh ispovjediti, već se drugima ržah. Dapače doneosmo svjetske novine u crkvu, te čitamo za vrijeme službe Božje. Otad kao da se sam milostivi Bog zgražao nad tolikim svetogrgjem. Prtilda me nesreća za nevoljom. Dogjoh i u p'gibao, da ću od vojničkoga suda biti odsuđen na oštru kaznu. Uvidjeh napokon, kako sam nisko pao. Obratih se opet Bogu svemogućemu, te se zavjetovah, da ću opet biti njegovu dobra ovca, neka me samo kao izgubljenoga sina opet primi pod okrilje svoje. Zavjetovah se i predragomu i premilom Srcu Isusovu, ako me oslodi od vojničkoga suda, da ću moliti tri mjeseca dana svako jutro i svako večer 6 »očenaša«, 6 »zdravomarija« i 6 »slavosova«. I doista premilo i predrag Srcu Isusovo primilo je mene grešnika pod okrilje svoje, ne gledajući na to, kako sam ja prije svojom lakoumnosću uvrijedio Boga Oca, Majku Mariju i premilog Isusa. Ono me je opet primilo k sebi i odvratilo sve nesreće, koje su mi prijetile od vojničkoga suda, te sam ja sada, hvala Bogu svemogućemu i premilom Srdašcu Isusovu! potpunoma slobodan. Zavjetovah se zato, da ću patiti dvije mise zahvalnice. Ujduo ću se preplatiti na prelatki Glasnik Srca Isusova, tek što dospijem u svoje buduće mjesto.



Svaštice.

— **Majka Pija X.** (Iz našu sliku.) Koliko su blago djeci doista poboljšaj i bogobojazni roditelji! Tu je sreću imao i sv. Otac papa Pijo X. Inače ne bi on ni postao onaj, što jest. Sam je otac svoju djecu brižljivo podučavao u istinama vjerskim, a majka ih učila moliti. Nu svetomu Ocu bilo tek 17 godina, kada mu umro otac. Majka ostade sama s osmero djece. Majka, rođena Margarita Sanson, jedva je znala, kako da si prehrani toliko djece. Od oca su imali samo neznatnu kuća i posve malo pojlice. Majka je tjevala krojački zanat. Krojačica na selu! Razumije se, da to nije mnogo novila. Župnik se zaoze za njezinu mladoga kupa, te on zadobi mjesto u sjemeništu u Padori. Josip je nezakazano ljubio i štovao siromazicu, nu vrijednu si majku. I kao svećenik, a kasnije kao biskup, svake bi godine proboravio nekoliko dana u rodnom si mjestu Riese kod mile si starice majke. Kada je prvi put posjetio, postavši biskupom od Mantove, pokaze joj biskupski svoj prsten i reče: »Gde, majčice, kakav su mi krasni prsten poklonili!« Sadržica majka namijeli se blago, pogleda ga svojim živim očima, dignu ruku, na kojoj je imala vjenčani prsten, pa mu odvrati: »Ali, sinko! bez ovoga prstena ti ne bi imao ni svojega! Je li?« — Bio je jedan kanonik, kojega je put doista vodio pokraj Riese. Njega zamoli biskup, neka se uz put navrati u njegovu oćinsku kuća da isruči pozdrav starici majci. »Ali, Presvijetli Gospodine, gdje ću ja u Riese naći Vaš oćinski dom?« — upita kanonik. Biskup mu točno kaže, gdje mu je oćinska kuća, pa onda šalje se dodati: »Ne bojte se, Prečasni! Lako ćete ju naći. Rekao sam majci, neka svaki dan izvjesti na prozoru dvije crvene čarape!« — Kada mu je umrla starica majka, a ima tomu sada od prilike deset godina, zahvalni je sin bio vrlo, vrlo žalostan. Ta, majka mu je bila jedna od najvećih utjeha na ovom svijetu. Dugo je trebalo, dok se on razbudio od teškoga udara, koji je nemilo izazvao njegovo čuvstveno, plemenito srce.

— **Kip sv. Stanislava.** (Iz našu sliku.) Znameniti kip umjetnika *Le Gros* predstavlja sv. Stanislava u času, kada je slatko u Gospodinu preminuo. On nam zbori: »Smrti pravednika je sladak san.« —



Margareta Sarto, majka
pape Pija X.

Svetac je preminuo u novicijatu Družbe Isusove, nekoliko koraka od crkve svetog Andrije na Kvirinatu u Rimu. Prije kakvih 20 godina poručili su staru kuću, na nastojanjem talijanske kraljice, udove Margarite, premijeli su šilave slijene sobe, u kojoj je Svetac umro, uz crkvu sv. Andrije, ter napravili divnu kapelicu. U njoj nalazi se i ovaj krasni kip. Glava, ruke i noge isklesane su iz najljepšega bijeloga mramora, odijelo iz crnoga, poslejša i vanjski (dušek) iz žutoga. (A. P.)

— Kao misionar! drustvo (Australija). Čim sam ja u ovoj slobodnoj, a u vjerskom pogledu tako zapuštenoj zemlji ogledao hrvatski Glasnik Sreće Isusova, činilo mi se, kao da vidim kojega misionara iz mile domovine. Za to sam ja zašleo biti povjerenikom toga Glasnika. Nastojat ću, da prikupim što više pretplatnika onoga Hrvatana u ovim dalekim krajevima. Presv. Srce bilo nam u pomoći!

— U kratkih 14 dana*, piše jedan krojač iz jednoga hrvatskoga sela, skupio sam 30 pretplatnika, te iz gorade ljubavi k Presv. Sreći Isusovu pretplatio sam ja kao povjerenik za 10 siromašne djece. Kad sam davao Glasnik na ogled, bilo ih, koji niti časak nijesu htjeli pridržati. Drugi opet čitali su, ali za pretplatu nijesu ni najmanje volje imali. Kad sam opazio, da mi je vraćen taj mali cvijetak, taj nebeski biljanc, sav sam se potresao, da mi je srce paralo od žalosti. Razmišljavao sam, kako bih isto ipak mogao predložiti, da se pretplate i da prime u svoju kuću taj dragocjeni Glasnik. Čvrsto sam se pousudio i preporučio Presv. Sreći Isusovu, da mi pomogne i njih sklene, te pohrle za Glasnikom u kolo i veselo uskličnu pod zastavom Sreće Isusova, i evo njih: slijedeći dan došli su glavom i pretplatili se dragovoljno. Pojmiti ćete, kako sam ih veselo primio. — Malo kasnije javio nam je isti revni povjerenik, da ima 75 pretplatnika.



Njegovo te traži Sree!



ri naš kršćanski pjesnik, Dr. Velimir Deželić, u jednoj je novijoj pjesmi opet¹ upleo jedan krasni cvijet u vijenac slave Sreće Isusovu. Pjesmi je napis: „Ad metalla damnati“ („Osugjeni na rudnike“).

Kratka je to dramska igra, koja nas prenosi u staro doba, kada su rimski carevi kršćane jedne dali okrutno posmicati, a druge osugjivali na doživotan rad u rudokopima. Prizor se zbiva u takovom rimskom rudniku, duboko ispod zemlje. Vječna tmina krili se po njemu. Prekida ju tek gdješto slabo svjetlo rudničkih svjetiljaka. Zarobljenici, što pogani, što kršćani, svezani su sve dva po dva lancima jedan uz drugoga. Među njima ističe se Viminij, zarobljeni kršćanski svećenik, stari rimski patricij srebrae kose, vrlo plemenita, ozbiljna, svetačkoga lica. Vidi se svima, da užasno trpe u tom okrutnom ropstvu pod željeznom šipkom pogan-

¹ Sr. pjesma „Crjetna polja“, o kojoj u Glasniku 1902. str. 23.

skoga nadzornika, uz slabu hranu i nikada ne videći sunca. Baš je danas Uskrs. Nadzornik udaljio se je za časak, a nevoljni zarobljenici počivaju od rada. Tada će ustati svećenik Viminij, te kršćane sjetiti na slavno uskrsnuće Isusovo. Više nije trebalo, te kršćani, zaboravivši na svoje muke, radosnim srecem pjevaju svojem "uskrsnulome Spasitelju. I svim se rudkopom ozvanja veseli „Aleluja“. U čudu motre pogani svoje kršćanske drugove, a jedan će rob njima:

U okovima pjevati još znate! ...
O sretnih vas, al mi, tek jedno roblje,
Ne vidimo pred sobom nego groblje ...
Mi nismo ljudi ... samo mješa krda,
I vašem Bogu srce za nas tvrdo!

Na ove riječi zdvojna poganskoga srca, koje ne zna za utješljive nauke kršćanske vjere, prihvati Viminij opet riječ, te poganima prozbori:

Ispod palma na oazi
Sunce žari, sunce grije ...
Na dalekim bridinama
Sjever burno se jegom brije.

Daj se sakrij u dubinu
Divljeg mora preduboko:
Njegovo te Srce traži,
Njegovo te nađ će oko!

Ali kud ti glednu oči,
Ali kud te nosi noga:
Svi smo ljudi jedna braća,
Sinci oca jedinoga.

Gdje se crnac b'jelim zubima
Sm'ješi svakom b'jelom licu;
Gdje uz frulu pastir paraki¹
Zove svoja košutica;

Oblaci se kupe tmasti,
Sunce, mjesec, zvijezde kriju:
Ali za nas traci sunca
Vječnog, svetog uvijek sija.

Gdje uz Ganga² cvjetne lile
Mramorni se dvori sjaju;
Gdje vrlatne hridi kriju
Izgubljenom vrata raju;

Svud tek jedan otac vlada,
Sve nas zove istodobno:
Svi smo braća, svi smo braća:
Ljubimo se međusobno!

Krasnih li riječi u rudniku rimskom! Ali im prebrzo ućini kraj poganski nadzornik, koji se je eto povratio, te ih željeznom šipkom opet tjera na rad ... Nu još će nevoljnicima dugu ozvanjati u ušima i u srcu rij: či starca svećenika:

Daj se sakrij u dubinu
Divljeg mora preduboko:
Njegovo te traži Srce,
Njegovo te nađ će oko!

¹ Par grčki je otok. — ² Gang, rijeka u Indiji.

Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.



Zadnja pjesma Presv. Sreu.

N eka jekne žica	Zadnji put nek jekne,
Moje lire male,	Pa nek pukne žica:
S koje samo tebi	Već je dosta bilo
Pjesmo ozvanjale.	Pustijeh pjesmica . .

Djela, a ne r'ječi
Nek ti slavu poje —
Nije samo sree:
I ruke su tvoje!

—r—n.

I on je apostol Srca Isusova.

(Napisa: Marko Prkić, mlad lenovac, Varskanin, koji je umro 5. srpnja ove godine.)

Ima li, draga mladeži, ljepše i uzvišenije zadaće, nego li je zadaća apostolska — spasavati duše? Radi čega je Isus sašao s neba na zemlju, radi čega se trudio i znojio i trpio? Zar ne, da spase duše, da ih u nebo uvede? Zar nijesu dakle srećni i presrećni oni, koji mogu što god učiniti za spasenje duša, koji mogu postati apostolima? A gle, draga mladeži, na to uzvišeno zvanje pozvana si i ti; raduj se i veseli se! Ti možeš mnogo, vrlo mnogo učiniti na slavu Božju i za raširenje sv. Crkve.

Kako to? Cime? Molitvom i dobrim primjerom, žrtvama i križevima. Prikazi dobra djela svoja Isusu za spasenje duša, pa ćeš biti pravim apoštolom.

Takav jedan mladi apoštol bio nazad 30—40 godina u Francuskoj Pavao Rieu (izgovaraj Riš).

Jedina želja Pàvlova bila, da bude svećenik i vjervjesnik; da bude apoštol. Nije postao ni svećenikom ni vjervjesnikom, ali je postao apoštolom.

Kao dijete od 10 godina izgubi Pavao očinski vid, a domala i ogluhne, tako će se jedva mogao s ukućanima razgovarati. Ne potraja dugo, eto ti na Pavla i druge goleme nesreće. Smrt mu ugrabi i miloga oca i dragu majku. Bijedno siroče, kud će sada, na koju li stranu? Moralo si tražiti utjehu i zaklonište u bolnici. Lako si možemo pomisliti, što je sve ovo jadno siroče bez oca i majke, slijepo i glupo, imalo da pretrpi.

Ali sve te križeve i muke znao Pavao da upotrebi na spas duša i na proširenje kraljevstva Božjega. Već za rana upoznao se on s pobožnosti k Presv. Sreću Isusovu i s apoštolstvom molitve. U siromašnih radnika i prosio malo novaca, da si nabavi »Glasnik«. Kad mu ga na glas čitali, žarilo mu se lice od silne radosti. Sama preslatka riječ: »Sreću Isusovu« ili »apoštolstvo« napunjala mu srce božanskim oduševljenjem, te si ga često puta mogao čuti, kako kliče: »O, to je divno apoštolstvo, apoštolstvo trpijenja i muke! Dā, dā i po molitvi i patnji možeš biti apoštol. Oj sretna li mene! Molit ću, trpjet ću, spasavat ću duše!«

Baš se u to vrijeme sakupili dobrovoljci, da idu u Rim i štite papinsku stolicu od neprijatelja. Kad to naš Pavao čuo, bilo mu je vrlo žao, što se ne može i on latiti oružja i boriti za Crkvu Kristovu i za Namješnika Kristova, za sv. Oca papu. Nu na što sve ne će doći iskrena i djetinska ljubav? U zavodu za slijepce naučio se malo pisati. Napiše dakle ovaj zavjet: »Ja, Pavao Rieu, budući se slijep i gluh ne mogu oružjem boriti za obranu sv. Crkve i njezinih glavara, borit ću se za njih čitavu godinu dana molitvom i patnjom. U tu svrhu obećajem, da ću svaki dan moliti »službu« Presv. Sreću Isusovu i bezgriješnog Zašćeda Marijina. Osim toga obećajem, da ću svake nedjelje je tan put postiti i sve svoje muke žrtvovati za uzvišenje sv. Crkve.«

Domala pošalje Gospodin Bog na njoga tešku bolest. Dan i noć trpio je strašne muke. A Pavao sve te muke

polagao u Presveto Srce Isusovo, kao na žrtvenik za spas duša. 15. studenoga 1869. poletjela lijepa mu duša u rajske dvore, da primi krunu i zasluženu plaću. Kada se pronijela vijest o njegovoj smrti, sve je govorilo: „Umro je svetac iz bolnice.“ Da, umro je taj apostol Srca Isusova, pa sada u nebu nastavlja apostolsko djelovanje svoje. Tebi pako, mila mladeži, s neba dovikuje: Za mnoom, braćo! Oj kako je slasno raditi za Presv. Srce Isusovo!

Svastice.

— „Eno Glasnik!“ *Ljubuški* (Hercegovina). Kada Glasnik pripiše u školu, sve učenice viču: „Eno Glasnika, eno Glasnika!“ i sve bi rado, da im se dijeli. Ali sudući nije moguće, odu mnoge bez njega. No svudu se pomoći: posajmljuju Glasnik jedna drugoj, i tako nadomještaju ono, što im siromaštvo i oskudica ne da.

— U školi. Jedan dalmatinski svećenik piše: Nastupivši mjesto pr. vremenoga vjerskoga učitelja u jednom gradu, naišao sam na velike poteškoće. U dvojbi, da li ću ih svladati, obratio sam se preslatkom Srcu Isusovu i naručio 10 istisaka Glasnika za učenike, koji su ih ne samo rado štali, nego se i prebrojili. A tim sredstvom dobio sam veliku utjehu i napredak kod djece. Iz barnosti za postignutu od Presv. Srca milost, prigvat ću iz svih sila, da širim ove veoma korisne knjige. Budi brata i slava preslatkomu Srcu Isusovu!

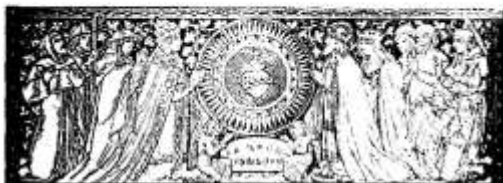
— Škola za Glasnik! Iz jednoga dalmatinskoga sela javljaju nam: U svemu ovamošnjem okoliš: nema javne pučke škole. Nu naš rečni g. župnik uči nekoliko dječaka privatno pučku školu, s namjerom, da dođuće godine bude protplatnici Glasnika.

— Šta će mala Židovka? Jedna hrvatska učiteljica pripovijeda nam ovo: Jednoga dana sjedim prije škole, učenice dolaze, među njima i jedna izraelitanka. Ova se stidljivo obazre, te se tiho priključi meni. Gledam je, sva dršće, hoće da govori, ali sva se sponila. „Što ti je?“ — „Ja bih platila za našu sluskinju. Ona ovo šalje po meni novac. Ja sam joj kazivala o Glasniku Srca Isusova, i kako ste Vi kazali, da možemo mi za druge platiti kod Vas. Pa eto ona Vas moli.“

— „K, kako će joj ja slati Glasnik?“ zapitam znatiteljnu, šta će mala na to. „Molit ću, na moje ime: ja ću joj uvijek kući donijeti.“ I tako imam mezu svojim pretplatnicima i jednu Židovku. Svaki put, kada Glasnik dolazi, i Židovka ponosno ustae, da ga primi za svoju sluskinju. A tko zna, ne zavrjuje li i sama u Glasnik? — Ja bih se okladila, da ga čita! Inače je tvrda u svojoj vjeri. Presveto joj se Srce smilovalo!



GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA



Broj 12. Prosinac 1903. God. XII.

Izlazi mjesečno jedanput. Stoji na godinu 48 fil., u kuću dostavljen
ili s poštom 72 fil., za inozemstvo i K. 20 fil.

Povjerenicima.



zdravo da ste svuda,
Gdjegod vas Glasnik znade,
i svi što s vama složno
O slavi Krista rade!

De podajmo si ruke
Na pozdrav i na slogu.
Da radit ćemo revno
Na slavu višnjem Bogu:

Svud širom dragog doma
Za slavu Sreća Krista,
Da sve nas jednom grije
Tog Sreća ljubav čista!

U ruke Glasnik mali,
I nudimo ga bratu,
Da o tom Sreću priča
On svakomu Hrvatu;

U kuću da mu nosi
On blagoslova s neba,
Jer ovoga nam svima
Kô nikad danas treba.

U ruke Glasnik l'jepi,
I čitajmo ga sami,
Da sve nas većma zgriju
Tog Sreća sveti plami.

Da revnost naša bude
U radu sve to veća,
Da po tom radu svane
I vječna nama sreća!

Ivančica.

Namjena molitava i dobrih djela u prosincu.

(Blagoslovena od † sv. Oca pape Leona XIII.)

Uspostava papine svjetske vlasti.



imsko pitanje — veliko je pitanje. Danas, gdje je stolicu svetoga Petra zasjao novi papa, Pija X., čitav svijet na novo govori o „rimskom pitanju.“ — A šta je to?

Kada se svečano kruniše sveti otac papa, ovako će njemu kardinal gjakon: „Primi trima krunama urešenu tijaru, te znaj, da si Otac knezova i kraljeva, Ravnatelj okruga zemaljskoga, a na zemlji Namjesnik Spasitelja našega Isusa Krista, kojemu čast i dika od vijeka do vijeka. Amen.“

— A ovaj „Otac knezova i kraljeva“, ovaj „Ravnatelj okruga zemaljskoga“, ovaj „Namjesnik Isusa Krista na zemlji“ — već dulje od 30 godina dana čami u nedostojnom sužanjstvu. Jedna kuća, jedan vrt, jedna crkva: to je sve, što su mu ostavili. Tu mu je živjeti i umrijeti. Tu je on nijemi svjedok neprestanih nepravda, što se Crkvi pred njegovim očima nanose. Sproved Pija IX. bio je izvrnut javnim napadajima. Godine 1889. podigoše upravo ispred Vatikana spomenik Giordanu Brunu, buntovniku proti papi. Kada je iste godine puklo glas, da će papa ostaviti Rim, da se utekne po okrilje jedne katoličke vlasti, Vatikan bio opkoljen stražama, da im papa ne izmakne: pravi sužanj! Obavi li se u Crkvi svetoga Petra koja svečanost, treba tugjih vojnika, tugjih stražara, da uzdrže mir i red. Papini dvorjanci, kardinali, tajni komornici itd. stanuju u tugjoj zemlji. I poslanici raznih vlasti, koji zastupaju svoje vladare kod svete Stolice, stanuju u tugjim kućama. A dogje li jedan kralj ili car (kô što ove godine), da glavom posjeti svetoga Oca papu, on im ne može ponuditi stana, on im ne može uzvratiti posjeta. Crkveni zavodi, pa i osobna svojina svetoga Oca pape, više su puta bili zaplijenjeni u samom Rimu. I mi Hrvati tu nedavno bolno osjetismo, da papa nije nipošto slobodan u vršenju svoje vlasti. Da spase

jedan naš rimski zavod od zasjedâ, koje prijetiše njegovu opstanku, morale učiniti nešto, što je silno rastužilo mnogo srce hrvatsko.

To sve dokazuje, da je stanje svetoga Oca pape posve nedostojno, nesnošljivo. Kako da se doskoči tome zlu? kako da se svetomu Ocu povrati potpuna sloboda? kako da on opet bude doista svoj u svome? — To je „rimsko pitanje“.

A kako da se to pitanje riješi? — Na to odgovara povjest, odgovara sam sveti Otac papa.

Gdje je Rim? — Bilo je prije hiljadu i više godina. Rim i veći dio Italije bio pod Carigradom. Nu bizantski carevi nijesu puno marili za to. Kada su divlji narodi redom jedan za drugim navaljivali na Italiju, te ju poput bujice poplavljali, uzalud su narodi nesretne Italije pogled svoj upravili u Carigrad. Nije im otuda bilo pomoći. I tako se obratiše sviju oči u Rim. Tamo su stolovale pape. Oni su sada u ruke uzeli obranu Italije. I doista su po više puta spasli Rim i Italiju od propasti. Tako papa Leon Veliki spasio Rim od Atila i Gejseriha, a papa Zaharija od Luitpranda i Rahisa. Zahvalni narodi od drage volje stupiše k svetomu Ocu u odnos podanika. Ipak su pape i nadalje priznavale vrhovno gospodstvo bizantskih careva. U osmom vijeku spremio se opet jedan longobardski kralj, Aistulf, da udari na Rim. Znajući, da od Carigrada nema pomoći, ode papa Stjepan III. k hrabromu franaškom kralju Pipinu, moleći ga za pomoć. Pipin se odazove njegovoj prošnji, pogje s vojskom dva puta u Italiju, svlada Longobarde, a otete zemlje pokloni „sv. Petru i Crkvi.“ To je početak papinoj državi. Pipinov sin, Karlo Veliki, potvrdio je, pa još i povećao dar svojega oca. I tako ostade Rim i srednja Italija, više od hiljadu i sto godina, u vlasti rimskih papa.

A sada? Budimo kratki. Liberalizam, nacijonalizam, slobodna zidarija, sve se utojilo proti papi, dok mu nijesu od godine 1860—1870. komad po komad odzele sve. Godine 1870. dne 20. rujna provališe u sam Rim. Svetomu Ocu, koji je sada bio lišen svake svjetske vlasti, zajamčiše, istina, slobodnu upravu Crkve, priznaše mu čast suverena (neovisnoga vladara), i ponudiše mu 3,225.000 franaka godišnje plaće. Nu sv. Otac Pijo IX. volio je uzeti sredstva za upravu Crkve od milodara vjernika („Petrova novčića“) nego li od milosti svojih nasilnih otimača. A koliko vrijedi sloboda, što ju papi zajamčuju njegovi neprijatelji, to su

tekom zadnjih 30 godina već dovoljno pokazale činjenice. Slobodna zidarija samo za tim ide, da papinstvu uništi svaku moć i svaki ugled.

Rimsko pitanje nije dakle nipošto riješeno lijepim obećanjima i dvoličnim riječima i frazama o potpunoj slobodi svete Stolice. Rimsko pitanje bit će tek onda riješeno, kada se svetomu Ocu papi povrati barem Rim s okolicom do mora. To je najmanje, što pape moraju zahtijevati. To zahtijevaju i katolici svega svijeta u ime slobode svoje vrhovne glave. Tomu se mi i pouzdano nadamo. Po svjedočanstvu povjesti. Rim je već više puta bio otet papi, no svaki put opet i vraćen. Zar da je danas skraćena ruka Božja? Nije! A mi, dragi čitatelji, kada ne možemo drugo, molimo se barem Presvetomu Sreću, da uskoro čas, te sveti Otac papa bude opet potpuno slobodan, bude opet svoj u svojem Rimu!



Prva hrvatska crkva u Allegheny-u u Americi.

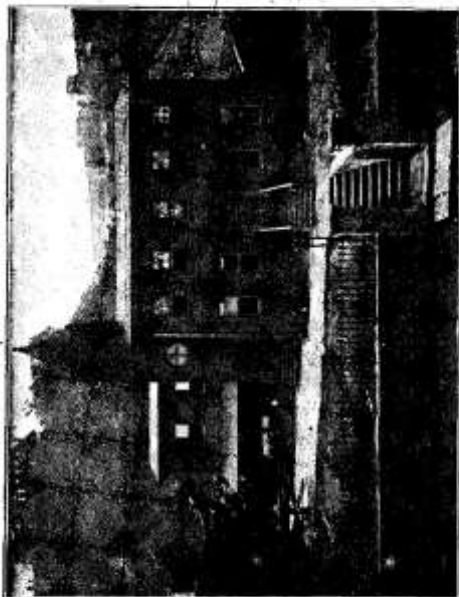
(Uz našu sliku).



Allegheny-u, u Saveznim Državama sjeverne Amerike, ima puno Hrvata. Na žalost u onoj slobodnoj zemlji mnogi te mnogi okrenuli crkvi legja, te se poput Židova u Starom Zavjetu samo još klanjaju zlatnomu teletu — novcu. Nu Bogu hvala! nijesu svi. Bilo i takovih, koji nijesu zaboravili na svete nauke, kojima ih zadojila hrvatska majka. Oni nedjeljom i blagdanom izmegju velikih protestantskih bogomolja znali potražiti jednu katoličku crkvu, da prisustvuju službi Božjoj. Nu kad tamo: ne čuješ hrvatske propovijedi, ne ori se hrvatska pjesma, nema ti ni hrvatskoga ispovjednika. Šada baš pravo osjećaš, da si tugjin u tugjini.

U dobar čas poslao im dragi Bog vrijednoga hrvatskoga svećenika, Don Josipa Božića blage uspomene. Na njegov očinski poziv, i uz pripomoć g. Z. V. Mušine i još nekih rodoljuba, sakupili se Hrvati kao raspršeno stado oko svog pastira. Dne 12. kolovoza 1894. prvi put slušali njegovu sv. misu. Bilo to u prizemnoj kapelici biskupske katedralke. Nakon sv. mise držali skupštinu. Jednodušno bude zaključeno, da će osnovati hrvatsku župu i crkvu. U

to ime kupiše jedan posjed s tri kuće. Jednu preinačiše za crkvu, drugu za župni stan, a treću za dvoranu u društvene svrhe. Sve je to ukupno stajalo 14.000 dolara (naših 70.000 kruna). Nesrećom bila ova godina baš vrlo



Prva hrvatska crkva u Allegheny-u (Amerika).

kukavna za hrvatskoga radnika u Americi. Bilo je tako malo zaslužbe, te je mnogi bio presretan, ako je samo mogao zaraditi svoju svagdanju hranu. Ipak se drago-voljnim prinosima u Allegheny-u i po obližnjim mjestima

nekako skuciao potrebiti novac. A dosta je i duga ostalo na zemljištu.

Dne 27. siječnja 1895. Pittsburški biskup uz prisutnost četiriju svećenika blagoslovio ovu hrvatsku crkvicu. Sam si je narod zaštitnikom izabrao sv. Nikolu. Tu nam crkvu predočuje naša slika. U dojdućem broju iznijet ćemo sliku i povjest nove, krasne hrvatske crkve u istome gradu. Sa crkvom Hrvati razglasili i svoje dično ime, za koje se ovdje prije ni znale nije.

— — —

Nedokučivi su putovi Božji.

(Priповijeda jedna hrvatska učiteljica.)



7. „Za me je već prekasno!“

Ako smo već vidjeli, bio je otac Židov potpuno uvjeren o katoličkoj vjeri. Samo je govorio, pa i pisao spomenutoj nadstojnici: „Za me je prekasno, da primim tu veliku milost.“

Nadstojnica mu na to odgovori:

„Kakovo prekasno?! Dobar dar primiti nije nikada prekasno. A ona veliku milost, što ja priuštate djeci svojoj, zar da sebi uskrađujete? Vaša Vam je duša najbliža na svijetu!“

Na to će joj Židov:

„Pravo imate! A i meni je čudno, kada pomislim, da će Židovski roditelji imati katoličku djecu. Hoću i ja, da primim tu veliku milost. Molim, pošaljite mi katokizam, da se možemo učiti, ja i moj sin, kojemu je 12 godina. I on će se krstiti.“

Nadstojnica ga uputila k jednome svećeniku, koji će ih podučavati, i poslala mu traženi katokizam.

Otac želio, da se krsti zajedno s kćerima. Megjutim nije to bilo moguće. On je morao ostaviti sve za dulje vremena. To je najstariju kćer u velike uznemirilo. Nije se mogla uvjeriti, da će se otac doista dati pokrstiti. Ali se srećom prevarila. Još iste godine 1901. na malu Gospu, evo oca i sina k nama u Zagreb. Oni su podučeni, pa će se krstiti. Htio otac da se krsti, ako već nije mogao isti dan, barem na istom mjestu, gdje su mu se krstile kćeri.

Ušavši u crkvu, svećenik ih pred oltarom Srca Isusova polio vodom sv. krsta. Otac za čitavih obreda nije nikoga gledao. Dobio bijelo odijelo, on i sin, i pošli na posebno mjesto za njih pripravljeno, a pod svetom će se misom pričestiti. On klečao i molio.

Poslije mise i pričesti smogao je nadstojnici samo ovo:

— Hvala Vam za sve! Što ja osjećam, ne mogu reći. Kako sam sretan! Ne kajem se, što sam to učinio. O kako sam sretan! Hvala Vam za sve!

Ove riječi iz usta razborita čovjeka, kojemu je nad glavom probujalo mnogo sreće i nesreće, mnogo radosti i bura — te riječi znaše mnogo. Znaše onu sigurnost, koju je sada našao. Znaše, da ima pravu vjeru, onu jednu, za koju je i sam uvidio, da je čovjek imati mora. — On nije smogao, da što više kaže. Pa nije ni trebao. Valjalo mu slušati, što Bog unutra u duši njemu govori. Vele oni, koji su ga za vrijeme obreda motrili, da se činilo, da on stoji hladno, ali zamišljeno. Nego riječi njegove poslije dokažale, što je čutio.

Zahvalio svećeniku i otišao kući sa svojim sinom.

[8. A majka?

I majka se odavno željela pokrstiti, možda prva od sviju. Kada je još g. 1898. djecu dovela u zavod, rekla je nadstojnici gojišta, da ne kani ostati židovkom, da ne misli ni djece ostaviti u židovskoj vjeri. Neka ona dakle u zavodu slobodno vrše sve, što i katolička djeca. „I u mojoj kući,“ doda, „drže se svi katolički blagdani i postovi, već radi družinčadi.“

Ali na žalost, roditelji njezini nijesu bili tako skloni katoličkoj vjeri. Tek što je majka njezina saznala za njezinu namjeru, da se pokrsti, a sva u žalosti joj reče: „Dok mene ova zemlja nosi, toga ne čini. Kad budem pod zemljom, radi, što te volja.“

Potraja neko vrijeme, što gospođa proboravila u svojih roditelja, kad će joj otac njezin jednoga dana: „Radi, što te volja: dosta si stara.“ I o tom nijesu više govorili. Ona si to uzme za privolu i stane se pripravljati za sv. krst.

U to rodi joj se muško dijete, a ona ga odmah daje pokrstiti, pa s njim još jednoga trogodišnjega sinčića. Tako već sedam njih primilo tu veliku milost: majka bit će osma, bit će zadnja. Napokon dne 23. prosinca krstila se i ona,

te je ove godine 1901. prvi put čitava porodica slavila Božić kao kršćani.

9. U vatri se zlato kuša.

Neka pako nitko ne misli, da je otac, kao Židov, možda iz tako zvanoga „gšefta“ ili zemaljskoga obzira htio, da mu se obitelj pokrsti. — Ne, nipošto! — Na to se on odlučio onda, kada se je već od nesreće bio oporavio. Poslije krsta opet sve mu nazadovalo, a on u svoj bijedi svojoj i u teškoj kušnji govorio i sada nadstojnici: „Sretan sam ipak, ne žalim toga koraka! Bog će pomoći!“

Bilo već došlo do skrajnje neprilike. Čuvši ja za to, preporučim svojoj bivšoj učenici devetnicu Srcu Isusovu. Srce Isusovo nije se dalo dugo moliti od te mlade kršćanske obitelji. Već treći dan pomoglo.

Ja ovu obitelj, koja do sada nije imala druge sreće, do li kršćanske vjere, silno preporučam molitvama čitatelja Glasnika. Jedina im je utjeha, jedino ufanje u Presvetom Srcu Isusovu. Moja je učenica kod nas naučila štovati Presv. Srce, a u tu pobožnost uputila je i svoju obitelj. Ona je i oca dala jednu medaljicu Presv. Srca, koju on uvijek sobom nosi.

List iz Afrike.

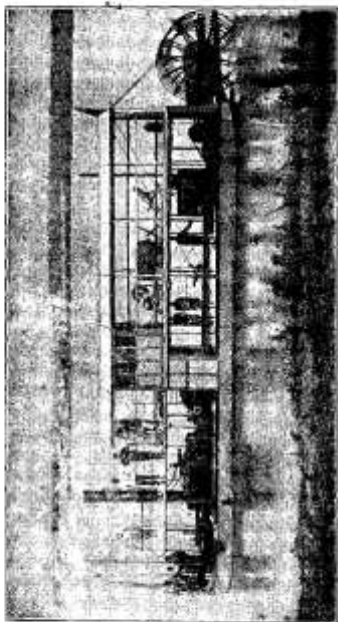
(Vidi naše slike na strani 229. i 233.)



Jakov Longa, brat laik Družbe Isusove (v. Glasnik 1902. str. 71.), opet nam piše iz Borome u Africi: „Ja sada gotovo uvijek živem na vodi, kao „mašinista“ misionškoga parobroda „Salvador“ (Spasitelj).

Ovaj je parobrod savijem neobičnoga ustroja. Nu za to je on i jedini parobrod, koji može ploviti rijekom Zambesi, kada je niska voda. Drugi parobrodi svake godine 3 do 6 mjeseci ne mogu ploviti. Za dvije godine već sam ja 10 puta plovio iz Borome (u nutarjoj Africi) u Činde (na istočnoj afričkoj obali) i natrag. To je svaki put ništa manje nego 960 milja. Svega je naš parobrod prevalio već više od 10.000 milja. Nu na žalost, dok mi ne pomognu dobroćinitelji u Evropi, nemam dosta orugja, da popravim šteta, kada se što slomi na parostroju. Goleme li onda neprilike! Usred Afrike — pa ni makrac dalje!

Ali vi želite nešto čuti o našoj misiji u Boromi? Imamo tamo oko 400 kršćanske djece, muške i ženske. (Svu ovu djecu, pa još druge kršćane, moramo mi hraniti; jer ne



Misionarski parobrod na Zambesiji.

damo li im ništa, šta će, već se opet povrate u svoje šume. Tamo ili umru od glada ili se, što je još gore, povrate opet svojim porocima i običajima, te su onda gori od samih pogana. U ostalom kršćanstvo ovdje dosta lijepo napreduje.

Imamo oko dvije hiljade kršćana. Umrlo ih je već do 200. Gotovo svake nedjelje krsti se jedno ili dvoje djece, pa kadikad i po koji odrasli Crnac. Mnogi su već i osnovali kršćanske obitelji.

Da ste vidjeli našu tijelovsku procesiju! Bila je krasna, ganutljiva. Ne biste ni u Evropi držali ljepše. Crnačka djeca nosila su raspela, velike i male zastave, kip ludske Gospe, razne pobožne slike, goruće svijeće i svjetiljke, i krasno afričko cvijeće. Četvero dječaka nosilo veliku sliku Srca Isusova, kojemu je naša misija posvećena. Pred samim Presvetim šli dječaci odjeveni u lijepo ministrantsko ruho. Iza svakih 30—40 koraka sipali su cvijeće, i to takevim oduševljenjem, da ga je i svećenik dosta dobio u lice, te je jedva preda se mogao gledati, dok je ova cvjetna kiša trajala. Osam crnačkih poglavica stupalo je uz Presveto. Narod je za čitave procesije, koja je trajala dva sata, marljivo molio krunicu. I oltari krasno su bili urešeni od 88. sestara.

Kao priprava za uskrsnu pričest bile su trodnevne duhovne vježbe, i to napose za muževe, za žene i za djecu. Na dan zaštite sv. Josipa bit će opet pokršteno 20 dječaka i 10 djevojaka. Prilažem fotografiju djece, koja su na Veliku Gospu lanjske godine primila prvu sv. pričest. (Vidi našu sliku.) Molim, da biste ovaj list objelodanili u hrvatskom Glasniku Srca Isusova, preporučujući našu tako potrebnu misiju Presvetoga Srca njihovim molitvama i milodarima.



„Zaklonište Srca Isusova za siromašnu djecu.“

 a „državnom koledvoru“ u Beču u proljeće 1898. čekala jedna hrvatska grofica na brzi vlak. Gleda na sht: prerano je došla. Da joj progje vrijeme, odlučila si kupiti jednu knjigu ili časopis, kakovih se prodava na velikim koledvorima. Približi se stolu, gdje su te stvari izložene, pa ih razgleda. Ali trista muka! Tu ima pustolovnih romana s gadnim slikama i još gadjnijim sadržajem; tu ima židovskih, liberalnih, demokratskih i bezbožnih spisa i časopisa svake ruke; tu ima svega i svačesa, samo nema dobrih katoličkih novina i knjiga, ma ni za ljek. Već htjede plemenita grofica da žalosno ostavi to

pakleno skladište paklenih spisa, kada joj oko zapne o jedne radničke novine. Riječ „radnik“ sveta joj je riječ, te namah u njezinom srcu probudila plemenita čuvstva. Radnički stalež najvjernije izvršuje onu Božansku: „*Sa znojem lica svojega jest doš hleba!*“ Sam Gospodin Isus posvetio je radnički stalež; imao je žuljeve na rukama, radeći u djelaonici sv. Josipa.

A plemenita Hrvatica već je davno iskrena prijateljica radnicima, osobito radnicama u tvornici i radničkoj djeci.

Često bi sakupljala oko sebe radničku djecu. A svake nedjelje išla bi u tako zvane „patronaže“. Tu se sastaju mlade radnice, a s njima plemenite gospogje, njihove „pokroviteljice“. One podučavaju djevojke u raznom ručnom radu, u vjeronauku i u drugim korisnim stvarima. Ima tu i zabave, ima i južine i korisnih darova.

Sada lako razumijemo, zašto je ona na bečkom državnom koledžoru kupila radnički list, kada ju tako iskreno prijateljstvo vezalo s radničkim staležem. I ona stade čitati. Bio to demokratski list, pun mržnje, pun osvada, pun žuči i trpkosti. To je zdvojan vapaj bijednoga radništva, koje se, potišteno i izrabljivano, tuži na svoj gorki udes, a ne vjeruje u Božju providnost, ne vjeruje u iskrena nastojanja sv. katoličke Crkve, ne vjeruje u moć kršćanstva, što mu jedino može pomoći.

Megju ostalim bio tu jedan članak, koji je crnim potezima na crnom dnu risao žalosno stanje zapuštene radničke djece u jednom bečkom kotaru. To se duboko kosnulo naše Hrvatice. Vrativši se u Beč, popita se kod svećenika i drugih mjerodavnih lica, je li sve to istina. Bilo je u onom članku nešto pretjerivanja, jer ogorčeno srce gleda sve na odveć crne načale. No u glavnom ipak nagje, da ona crna slika odgovara žalosnoj istini.

Naša Hrvatica stade misliti, kako bi se tu moglo pomoći. Sve misli u jednu smisli. Odluči u onom kotaru osnivati „patronažu“ za zapuštenu radničku djecu, slično onima, koje već opstoje za same radnice.

Mjeseca prosinca iste godine bude temelj udaren ovome novomu dobrotvornom djelu. Na badnjak počela je naša Hrvatica sa 84 djeteta, 84 sličice i 84 jabuke.

To je doista skroman početak! Nu ona, uzdajući se u Božansko Srce najboljega prijatelja mladeži, stavila je

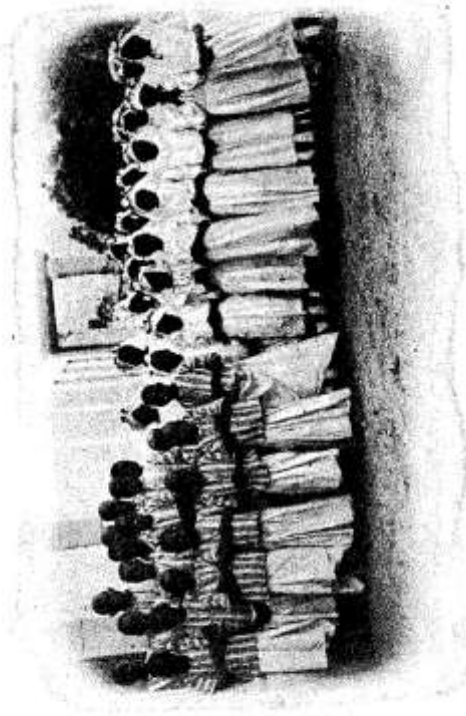
to novo djelo pod zaštitu njegovu, okrstivši ga „Zaklonište Sreća Isusova za siromašnu djecu“.

A blagoslov ovoga Božanskoga Sreća divno se pokazao! „Godinu dana iza toga,“ tako ona sama pripovijeda, „bilo je na badnjak već 1.200 siromašne djece, koja su se pred rasvijetljenim božićnim drvcem posvetila Sreću Isusovu. Sama prejasna pokroviteljica našega djela, nadvojvotkinja Marija Anuncijata, molila s djecom posvetu, a i prisutni ravnajući učitelji (gdjekoji i preko volje) poklekoše i molili. To je bio pravi Božić! G. 1900. bilo je već 12 takovih zakloništa, sa 1.600 djece. Osim toga počelo je mlado društvo još drugo krasno djelo za siromašnu djecu.“

Ovo su novo djelo tako zvane „zaštitne postaje za djecu“. Uvidjelo se naime, da nije dosta, sakupi li se djecu tek u nedjelje i blagdane poslije podne. S toga se osnivala zakloništa po raznim dijelovima grada, gdje djeca mogu ostati po čitav božji dan. Mnogo ih dolazi već u 6 sati u jutro. Tu vidiš pravih lika zapuštenosti i bijede. Gdjekoja djevojčica dolazi noseći o vratu na prostom koncu ključ od svoje kuće. Drugo lete u kuću kao divlje mačke. Starije djevojke namah će ih lijepo umiti i počestljati. Onda na sv. misu i na rad i u školu. U prostom se vremenu uče svakojakim ručnim radnjama. Svu brigu za njih vode gospogje, koje tu siromašnu mladež ljube kao da su im rođena djeca. To djeca i dobro osjećaju, pa su svojim dobročiniteljicama od srca zahvalna. Njima izjadaju sve svoje boli i svu svoju nesreću. Tu je jedna djevojčica, kojoj u rukama umrlje otac, a ona čitavu noć morala ostati sama s mrtvacem. Tu je druga, čija je majka neizlječivo bolesna, otac umro kao samoubojica, a sama je djevojčica napola slijepa. Tu su dvije djevojčice: majka im je u zatvoru, jer je djecu nečovječno zlostavljala. Svaki dan idu dobročiniteljice s ovom siromašnom djecom na šetnju, da se nešto oporave od pokvarenoga zraka. Ta, roditelji im stanuju u vlažnim podrumima ili uskim sobama pod krovom. U 7 sati na večer moraju se opet vratiti roditeljima svojim, da im se ne bi sasvim otugjili.

Evo što sve može izvesti plemenita ljubav jedne Hrvatice k Presv. Sreću i siromašnoj djeci!

Nu je li baš trebalo tražiti bijedu u carskome Beču? Nema li je i kod nas dosta? O Hrvatice, što vas je dragi Bog obdario plemenitim i čuvstvenim srcem: ostanite doma.



Crnački prvopričesnici na Zambesiju.

dobro tvoreći! Gledajte malo po našim gradovima i selima: ima tu siromašne i zapuštene djece dosta! I za njih rekao je dragi naš Spasi-elj: *»Koji primi jedno dijete takovo u ime moje, mene prima«* (Mat 18, 5). O kamto sreće, kada bi se i u nas, osobito u gradovima, osnivala slična dobrotvorna društva za djecu, kakova je hrvatska grofica osnivala u togjem svijetu!



Vjesnik.

— **Banjaluka** (Bosna). Uoči Duhova narod znatiželjno grnuo u crkvu. Pa ima i šta vidjeti. Tu na krasno iskidenim nosilima stoji novi kip Sreca Isusova. Kao da će sad na progovoriti. Narod pred njim padao na koljena i ljubio mu noge. Sutradan sva je crkva puna svijeta, a drugi obilaze oko crkve, bosonogi i na koljenima. Svaki drži krunicu i moli. Sada šest junačkih realaca, okidenih hrvatskom trobojnicom i papinim znakom, dignu umiljati kip visoko na svoja ramena, te ga nose u svečanom opходу kroz čitavi grad. Inovjerici izletjeli na ulice i zabezeknuto gledali. Vidjeli kip Sreca Isusova; vidjeli djevojke u bjelinu, koje će se danas krizmati; vidjeli svećenike i katolički narod; čuli oduševljeno pjevanje pjesama Sreca Isusova: vidjeli i čuli, ali ne razumjeli, da Isus i njih zove pod svoju zastavu. Povrativši se u crkvu, slijedio je blagoslov kipa, što ga obavio sâm presvijetli g. biskup Fra Marijan Marković. Onda počela sv. misa. Iza evanđelja prozbori sakupljenom narodu naš dobri pastir, presvij. g. biskup, o Duhu svetom, pa u drugom dijelu shodne nastavi: Kao što je ljubav Duha svetoga sve spajala u jedno, tako da i pobožnost prema Presv. Sreću Isusovu u najnovije doba označuje sve one, koji hoće da budu pravi sljedbenici Isusovi. — Na riječ „Isus“, „Sreću Isusovo“ naš bi se puk, kako je to već običaj u Bosni, duhoko prigruo u počast prema tomu presv. Imenu i uz glasni bi se uzdah bio u prsa. — Na koncu svečanosti izloži g. župnik, Franjo Ksaverski Malešević, Presveti sakrament, te posveti svu župu Božanskomu Sreću Spasiteljevu.

— **Oriovao** (Slavon.) S dvije strane stigoše nam-ve-sele vijesti, kako u oriovačkoj župi lijepo napreduje pobožnost k Presv. Srcu. Prošle godine nabavijeh su krašni kipovi Srca Isusova i Srca Marijina, svaki u vrijednosti od 140 kruna. Blagdan Srca Isusova već se dvije godine svečano slavi. Iz četiri filijalke dogju procesije s okićenim slikama i kipovima Srca Isusova i Marijina, uz srdačno pjevanje i pobožnu molitvu. Ove filijalne procesije dočeka najveća, sama župna procesija, s pucnjavom topova i svečanom zvonjavom. Ove se godine, prigodom svetih misija mjeseca rujna, uvela i bratovština Srca Isusova. Na poziv misionara oci i matere obitelji na sav glas u crkvi obećali, da ne će ni sami psovati ni trpjeti, da se u obiteljima njihovim psuje ili nečisto govori. Veoma je to ganutljiv bio prizor, te su mnogi i proplakali. U župi čita se „Glasnik“; mnogi nose javno na prsima sliku Presv. Srca i rado se pjeva „zlatna kranica“. Župnik se nada, da će po bratovštini Srca Isusova odvratiti svoj narod od zlih običaja i navesti ga na svako dobro.



Zahvalnica.

 *Zahvalnice, u kojima se fotičnik ne piše potpisom imenom i adresom, ne mogu se nikako učitati.* Uredn.

Srce Isusovo i obitelj.

17. Blažena smrt.

Blažena smrt — najveća je od svih milosti. Nu tko će za nju zahvaliti? Kada bi pošla i!la iz drugoga svijeta, znam, da bi uredništvo Glasnika Srca Isusova dobilo mnogih ganutljivih zahvalnica za blaženu smrt. Nu mjesto milih pokojnika zahvaljuju Presv. Srcu, makar i kroz plač, roditelji ili prijatelji, koji su bili očevici, kako se ispuniše riječi bl. Margarete: *«O kako je slatko umrijeti, pošto svo vjezda gojiti pobožnost napram Srcu onoga, koji će nas suditi!»* Evo jedan primjer.

— Mlada povjerenica. *Brod na Savi*, Dan 3. prosinca 1901. javila je Marija Grusling, učiteljica kandidatkinja, Uredništvu Glasnika ovo: *«Primam upravo s oduševljenjem povjereništvo, te ću po mogućnosti širiti Glasnik Presv. Srca Isusova. Već imam nekoliko pretplatnika. Još ću jednom obići, dok mi zdravlje bolje posluži.»* Ova revnost za Srce Isusovo bila je plod njezina uzgoja i njezina pobožnoga srca. Već u ranoj mladosti usadili joj otac, učitelj više pučke škole, i majka njeznu ljubav Presv. Srcu i Bl. Djevici Mariji. Dođavši ona poslije u učiteljsku preparandiju u Zagreb, lijepo je napredovala

u svakoj krjeposti. Osobito je zasnoio slavije hrvatske omladine, sve-
dana poevela Srcu Isusovu, ostavila neizbrisivu uspomenu u njesinoj
duši. Poloiviti s uspjehom matura, povratiti se u svoj mali dom, gdje
je uz svu brigu malih roditelja ipak napokon podlegla bolesti, koja
se razvila u ošlicu. Nego pustimo o tom neka nam pripovijeda sam
otac njezin. »Velikom je strpljivošću podnosila boli, da nikada ni ri-
jeđu nije pomrtjela. Tečajem bolesti, osobito u zadnje vrijeme, go-
tovo je sve vrijeme proboravila u promatranju sv. istine. Dapsde se i
u svo nerijetko njima bavila. Često je sva blažena znala priporijedati,
tako je nanjala, da je pribivala pobožnostima Presv. Srcu Isusova, i
da su ju neke pitale za obavijesti o toj pobožnosti, koje im je ona i
dala itd. U volju Božju potpuno je bila odana. »Ne molim se dragomu
Bogu,« kazivala nam, »lih samo da ozdravim; već samo za to, neka
mi Bog to dade, što mi je on namijenio, bilo to život ili smrt.« Često
sam ju u zadnje vrijeme bolesti sjeđao na molitvu i promatranje pre-
gorke muke Isusa Krista, na što mi ona odgovori: »Ja to i činim; ali
mi boli više ne daju duže o tom misliti; za to samo kratkim usdi-
sajima to činim.« I kada sam joj preporučio, da svoje boli — koje
su u zadnje vrijeme bile velike — prikaže dragomu Spasitelju, u za-
jednici s njegovom progorkom mukom, ona me preteče veliči: »I to ja
činim. Ne mogu to više dugačkim molitvama, nego mu svoje boli iz-
tvujem samo kratkim strjelovitim molitvicama.« Primivši za bolesti već
dva puta sv. zakramente, zadnji ih put, zajedno sa sv. pomast, primi
na sam dan smrti, dne 22 travnja o. g. U večer u 10 sati ispuštila
plemenitu si dušu. Zadnje joj riječi — pet časova prije smrti —
bile su: »Isuse! Marijo! Josipe!« — Ne da da opišem naše luge,
koja je puno ublažena bila tako svetom smrću; nego ću završiti jednom
pjesmicom, koju mi je kazivalo rasluženo oćinaško srce.

Miloj kćeri Mariji.

Kô cvjetak tebe tuj u suznoj doli
U jutru kiča kruta lura stomi.
Al zamjena ti za to rajski domi,
Što tužnom ocu tvomu blaži boli.

Ja dušicu ti snahotjeh luđu, volj,
Tu ozdanicu našu da pitomi.
No drugo štjede, od kog sunce, gromi:
Ta, Otac višnji vodna te zavoli.

Gdje mlađa duša o dobro ti snila,
Svad suda tiha, tužna je praznina:
U crno žalost sve je obavila.

Al mite gleda duša ti s visina.
I kô uz lepet njenih čujem krila:
»Nek dom mi ragja angjelskih vrhina!«

Adam Grustling.



Svaštice.

— Praktičan prijedlog dušobrižniškom svećenstvu. *Maruševac* (Hrvatska). Hadosna srecu javljam ugledni vijeć, da u našoj župi imade 355 pretplatnika na Glasnik Prevr. Sreca Isusova. Uzmie li se u obzir siromaštvo ovih ljudi, a što je još glavnije, da ih je više od polovice analfabeta, jer u župi od gotovo 6.000 duša postoji samo jedna škola sa dvije čitateljke sile, onda se doista mogu ponositi svojom ljudima, što sam i javno u crkvi priznao. Do tolikoga broja došao sam time, što sam o Božićne blagdane ljude pozvao na pretplatu, a kada sam obavljao blagoslov kuća, onda su se ljudi zapisali. Platilo ih je preko dvije trećine odmah svih 79 filira. Upozorujem braću kolege na ovaj blagoslov kuća, koji je kao stvoren za dobivanje pretplatnika. Za svako od naših 11 sela izabrao sam po jednoga povjerenika ili povjerenicu. Tri najmanja sela, škola (sa oko 70 pretplatnika) i t. sv. inteligencija (15) ostal će na mojoj brizi. (Milan Hoš, kapelan.)

— Jedna rovna čitateljica u Zagorju pripovijeda: U cijeloj našoj župi nije prije nitko držao Glasnika osim mene. Narod je ovdje vrlo siromašan, tako da moja djeca i sada, u zimi, većinom bosu u školu dolaze. Ipak, ponukana od svojih prijateljica u Zagrebu, odlučih, da uložim sve sile na slavu Prevr. Sreca. I gle! uspjeh bio nemadan. Sakupih 50 pretplatnika. Moguće, da će koga zanimati, kako dorjoh do pretplatnika. Ja sam za jedno 8 dana svaki dan djeci u školi pokazivala Glasnik, pročitala koju lijepa crticu i pripovijedala mnogo o Prevr. Srecu Isusovu. Po tom sam među djecu razdijelila Glasnike, svakomu po jedan broj, da ga pokazu kod kuće roditeljima. Roditelji pročitaše knjižice i dadoše djeci novce, da se pretplate. Neki donesoše sami vrlo veselo, dapače rekoše: »Steia, što nam nijeste već prije ponudili! To je u istinu vrijedno novaca, kako krasno piše. Ta, za Sreca Isusovo moramo i mi nešto pregorjeti.«

— Propovjednik Pije nam jedan hrvatski misionar: »Gdje mi se god desi prilika, preporučam Glasnik, jer znam, da sam time više postigao, nego sa Bog zna koliko propovijedi!«

— »U istinu lijep list.« Iz Amerike — javlja nam g. kapelan na Hreljinu — dobio sam pismo objedećega sadržaja: »S veseljem pročitali smo prvi broj Glasnika, što ste nam ga poslali. I budući vidimo, da je to za tijelo i za dušu preizvrstna knjiga, rado bismo da ju i mi dobivamo. Pošaljite nam dakle odmah sve brojeve ove godine, a u sumu se, da će još puno naše braće držati taj u istinu lijepi list.« Stijedi jedanaest potpisa.

— Tako valja! Iz jednoga bosanskoga sela javlja nam revni povjerenik, vič. o. franjevac: »Obilazeći župu, popisao sam sve tako zvane »književnike« seoske, te sam ih u našoj prostornoj župi našao samo 70, koji poznaju slova i nešto čitaju. Drugi su svi analfabeti (t. j. ne znaju čitati). Od tih 70 pretplatilo se na Glasnik 50. Kazuju mi seljaci, kako se skupe na prelu, i jedan među njima Glasnik čita.«



Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.



Pred slikom druge Eve.

Ah, crno djelo žene u Edenu
I moje tišti sree ispačeno,
Na vedru mišć tamnu baca mrenu,
Te srčem u mrak i u stanje zdeno,
U komu mnogi koban saije san
I a drhtom zadnji očekuje dan.

I tu bih zgin'o — ali tvoje oko
Kô toplog sunca blagotvorna zraka
U moju dušu xroni duboko,
I tmina mahom rasprši se synka,
A mišć smjela opet k suncu leta,
Gdje novi život, nova milost areta.

Rudimir Podgrabički.

Čujte, ministranti!

Bilo godine 1888., kada je Leon XIII. slavio pedeset-godišnjicu svojega biskupovanja. Kod jednoga oltara crkve sv. Petra u Rimu susrela se dva svećenika: jedan bio kanonik crkve sv. Petra, drugi bio jedan talijanski biskup, koji je došao u Rim, da bude kod svečanosti papinskoga jubileja. Kanonik bio već odjeven u misničko ruho, no nije mogao početi mise, jer nije imao

ministranta. Postao nešto nestrpljiv, te se opet i opet obazreo, dolazi li već ministranat. Biskup opazi, u kojoj je neprilici kanonik, te se ponudi, da će mu on služiti kod sv. mise. „Hvala!“ odgovori kanonik, „ja toga ne mogu primiti.“ — „Zašto ne?“ reći će biskup, „znam ja ministrirati.“ — „Vjerujem, Presvjetli, ali ja bih odviše bio zastigjen, kada bi mi biskup služio.“ — „Umirite se, prečasn!“ odvrati biskup, „pođite samo oltaru, i počnite!“ To rekavši, klekne biskup namah do podnožja oltara. Kanoniku nije bilo druge, nego da započne sveti čin. Poslije sv. mise zahvali se kanonik svojem ministrantu biskupu. Kanonik se zvao Radini Tedeschi, a ministranat, tada biskup od Mantove, danas je sv. Otac papa Pije X.

Moja najmlagja pretplatnica.

Gedas povjerenik u Jasenovcu na Savi (Hrvatska), piše nam ovo: Nema na svijetu veće sreće, nego kada su roditeljima dobra, čestita i pobožna djeca. A to stoji i do roditelja. Ako roditelji hoće, da im djeca budu pobožna, često će ih učiti moliti, često će ih u crkvu voditi, pokazivati im svete slike itd.

Tako je i s mojom najmlagjom pretplatnicom, malom Katom, kojoj ima tek šest godina. Ona imade dobra i pobožnoga oca, a uz to dobru i pobožna tetku. Tetka znade ju često s njezinom mlagjom sestrom Anđicom voditi u crkvu pred oltar Sreća Isusova, da se tamo mole i za se i za svoje roditelje. Tko ih tamo gleda, gdje pred oltarom onako pobožno, sklopljenih ručica, kleče i mole, svakome bi od miline suze potekle. I kako sam čitao o onome malome Ivici, što je rekao vojniku, da je Sreća Isusova, tako isto i mala Katica uvijek bi odgovarala, da je Presv. Sreća Isusova. Zato ju vole svi pitati, čija je, kada tako lijepo odgovara.

Ne čudit ćete se, što ju je otac onako mladu pretplatio na Glasnik Sreća Isusova. Čujte dakle, što se je dogodilo. Katina je mlagja sestra bila jako bolesna, o Kata se sama bez svoje mile drugarice igrala. Jednom nehotice turi u svoj nos zrno od borovice. Kako ju je boljelo zrno, htjela Katica da ga pratičem lječprka (izvuče) natrag. Ali time ga samo još više turi unutra, te zrno baš daleko unišlo u nos. Tražili su liječnika, su on nije mogao pomoći,

i svi su rekli, da je to jako opasno. Nu njezin otac i pobožna tetka ne zdvojše, nego se utekoše Presv. Sreću. Otac uz to obeća, da će ju pretplatiti na Glasnik, ako joj Sreću Isusovo pomogne. I odmah prve nedjelje ode mala Kata sa svojom tetkom u crkvu, da pred oltarom Sreća Isusova traži utjehe i pomoći. Kad su se povratili iz crkve, Katica prije ručka na jedan put kihne, a zrne joj spadne, i za njim poteče nekakav gnoj. Veselo sada potrčeli Katica svojoj bolesnoj sestrici, te poviče: „Anđice, Presv. mi je Sreću pomoglo! Ja sam zdrava! Moli se i ti, pa će ti biti bolje.“ Pa tako je i bilo. Za kratko vrijeme ozdravi i Anđica, te sada obje sestre još više hvale i slave Presv. Sreću. Od onda mala je Katica pretplatnica Glasnika Sreća Isusova.

Svaštice.

— Iz moje škole. *Zagreb.* Prosinac je (1902.). Toga ja mjeseca običajom platiti svoje učenice, koja će držati koji časopis. Jedno poslije podao prije obuke bilo još malo učenica u školi. Pripravim si bi-ljetnicu, u koju ću upisati pretplatnice. One znateljno gledale u mene. A ja ću: „Koja želi, da se pretplati na Glasnik Sreća Isusova?“ — „Ja, ja!“ čulo se sa svih strana. Bilo ih odmah više nego 11. Sreću mi sa-igralo, dolazile i druge u školu; ali tek što one na vrata, a ove pretplatnice na njih: „Hoćeš li i ti držati Sreću Isusovu?“ — „Hoću, hoću!“ reklo bi neke. Druge opet šejale. Malo za tim čajem šapetanje u dnu škole. Gledam ja: sastaju se po dvije, po tri, dogovaraju se, pa što vode pohjedonošno i opet novu pretplatnicu. I tako, dan na dan, dovede do 50 njih. Oduševilo ih za Glasnik, osim same ljubavi k Presv. Sreću, osobito to, što u njem ima toliko hrvatskih vijesti i pripovijesti, n. pr. „Josipina tajna.“* te su u nekakovom svetom naljepanju šejale, da baš u njihovom razredu bude najviše pretplatnica. „Ma da nas ima barem 50!“ govorile bi. Jednoga dana reknu, da ih je upravo toliko. Ujedno im reknu, da one mogu i kod kuće koga nagovoriti, da drži Glasnik, a one će ga u školi na svoje ime dobiti. To im nije trebalo dva puta kazati. Dapače su gdje koje platile i za siromašnije svoje učenice ili za koga drugoga moleći me, da ne odam, što je plaćio. Napokon sam u razredu od 80 učenica imala 40 pretplatnica, a svega Glasnik 51. Da vam je vidjeti, s kakovim veseljem svaki mjesec očekuju Glasnik! Ponovno mi iz njega pripovijedaju, pitaju me, da li sam čitala ovo, vidjela ono. Hvala Bože Sreću, koje je u mojoj školi probudilo toliko revnosti! (H.).

— *Orlovac* (Slavonija). Mladet uredila svoje škole vrlo lijepim slikama Sreća Isusova. Svaka je stajala po 20 kruna. Prod njima rado se male i pjevaju, oahito svakoga prvoga petka u mjesecu.

* Prevodi ju i Nijemci, kao što i druge pripovijesti iz našega hrvatskoga Glasnika. (Opaska uredništva.)